

Bencze Mihály

Pogány Madonna

ISBN 973-98342-1-3

Fulgur Kiadó, Brasso, 1998

© **Bencze Mihály**

TARTALOM

GENÉZIS	EGYETLEN SZERELMEM
TÁLTOS ÉVE	KEDVES SZOMORÚM
A SZÁMOK SZÜLETÉSE	TENGEREK ÉS EMBEREK
WINGS OF DESIRE	ÁLDOTT VÍZ
FLAGELLUM DEI	CSILLAGPOROS
BORICA	ERZSÉBETHÍD
EGY MÁSIK KARÁCSONY	MAGNA CHARTA
HÁROM FOKOZAT	ISTEN SZEMÉIG
EGY CSÁNGÓ	ROPOGVA
NAGYMAMA	CONQUEST OF PARADISE
LOVAM	IMIGYEN SZÓLA
ÚTSZÉLI FÁK	KOPPÁNY
NÉPDALRABLÓK	KESERŰMÉZ
BAZÁR	KOKÁRDA ÉS HÓSZIROM
PATER NOSTRADAMUS	ELKÉSETT ÜZENET
MÁSSALHANGZÓK	KAPARÁS
ARITMETIKÁJA	A TÚLÉLÉS KAPUJÁBAN
PEZSGŐ ÉS NARANC	EMIGRÁCIÓ
OLYAN NEHÉZ ÍRNOT...	KÖD ELŐTTEM, KÖD
NAGYKŐHAVAS	MÖGÖTTEM
HA AZ ALMAFA	YINXINDZSÍSZ
BARACKOT VIRÁGZIK	PIPACS SZERELEM
LA FONTAINE DE	FEKETE-TENGER
L'AMOUR	HAMBURGER
TE DRÁGA	SZEPTEMBER
HA DONÁT	SZOVÁTA SZONÁTA
FELTÁMADNA...	ELKÉSETT
LUFTZUG	CIGÁNYLAKODALOM
DERENG A GÁLYA	LÉPÉSEK,
MESZKALITÓ ÉS	KOPOGTATÁSOK
ÖRDÖGMAG	TE ÉS ÉN
ALAGÚT	TÖRVÉNY
CSUKÁK ÖRDÖGI FÉNYE	HÁZASSÁG
ÁLOM ÉS VALÓ	EGY GYEREK
A LÉLEK ÉS A VÁR	KIÖNTÖTTE A TEJET
SZERETET	GYEREK
AVAR VENUS	SEMMELWEIS IGNÁC
SACRE DU PRINTEMPS,	SZILVAPÁLINKA
NYÁRON	ÉRTELEM ÉS
BEAVATÁS A	SZENVEDÉLY
SZERELEMBE	SZÉKELY KIJÓZANODÁS
ÖLEDBEN	NEVENINCS

ZENESZERZŐ
ARANYOSKÁM!
ANGYALI ESZTERGOM
HA VOLNA KÉT ÉLETEM
TAO TE KINGA
KORAI
CSODASZARVASOK
LEGENDÁJA
A HEGYEK MAGYARUL
BESZÉLNEK
ÉLET ALATT HALÁL
FÖLÖTT
EGYSZER MINDENT
ÚJRAÍRNAK
JAPÁN SIRATÓDAL
MELEG NYOM
EPIKÁNS DRÁMA
ROMULUS ÉS REMUS
OSTROMLOTT VÁR
LAKÓJA
C'EST LA VIE
LARTE DI VIVERE
NÉHA SZÖKIK A
LEMEZEM
DUNAI KÖZTÁRSASÁG
PÁR RIZSA KOMMÜN
PAPAGENA ÉS
PAPAGENO
IDŐVÁLTOZÁS
DEPRESSIO À LA FREUD
ÓDA A FIZIKÁNAK
VERSELŐ SZÁMÍTÓGÉP
CSILLAGOK TÜKRÉBEN
REFERENDUM À LA
BACH
AUTÓGUMI ÉS
MELLTARTÓ...
PÁLYÁZAT
WEÖRES HAJÚ LÁNY

TÖRÖTT SZÁRNYÚ
MADÁRKA
A SARKOK ELŐRE
KÖSZÖNNEK
EGY OLTÁR FŐPRÓBÁJA
ELHAGYOTT KEDVESEM!
MERT LOPVA JÖN A BŰN
PÉTER-PÁL NAPJA
CSENDEM, KEDVESEM!
A KAPOTT CSEND
HATALMA
POGÁNY MADONNA
ÉGŐ LÁRMAFA
ÁLOMVÁROS
HABOSAN FOLYIK AZ
IDŐ
NÉMET ELÉGIA
HOGYAN HANGOLJUK
SZERELEMRE A NŐT?
SÉTA A SANSSOUCI
KASTÉLYBAN
A HALHATATLANSÁG
BALLADÁJA
AZ UTOLSÓ VILLAMOS
PARCIÁLIS DERIVÁLÁS
APADÓ DALLAMOK
LEÁNYMEZŐ
FÉNYDIOXID
ARS POETICA
MAGÁNHANGZÓK
SZÜLETÉSE
SZEMBEN
ÖNMAGAMMAL
CSENDES ISTENSÉG
IDŐTLEN FOGÓCSKA
HAZATÉRÉS
CARPE DIEM
WEIHNACHT
EZEK VAGYUNK

GENÉZIS

(Prológus)

pegazusháton gubbasztva
csiszolt kővé aszalódva
egyszer csak itt teremtem én
rámerőszakolt csend a fény

Észrevetted, hogy pillangóként, a bábomból próáltam kimászni. A folyamatot túl lassúnak találtad, ezért gyengéden lehelni kezdted a lepkét. A meleg fuvallat fel is gyorsította a folyamatot. De ami kibújt a bábból, az nem lepke lett, hanem egy szétroncsolt szárnyú lény.

pucérra öblített eső
töménnyé préselt az erő
rügyeim pattantak egy ág
fölsejlő szomorú világ

TÁLTOS ÉVE

sárral dobáltak átkoztak
ezer évig a fal csak nőtt
Kínától Berlinig álltak
nem érték el a teremőt

kívül Koppány testét keresztények vágta négybe
Sagittis Hungarorum libera nos Domine

Győr

Veszprém

Eger

Gyulafehérvár

Sagittis Hungarorum libera nos Domine
Trianonban keresztények vágta újra négybe

sár szikkad lejár az átok
hegyeken lángol Igitusz
ébredjete ti mágusok
a kereszténység is csak tús

ma Árpád apánk szól rátok
keljete fel és járjatek
Lőrinc fia Tuba
Látód fia Hanis
Bodor fia Cheb
Cseme fia Furrkus
Csele fia Kosán
Gyula fia Póka
Fotak fia Boksa

Almás és Bálványos vára
lesz a gyógyítás oltára
véget ér az égi porban
Csaba király a csoszogás
fényesedünk új országban
Jupiter lesz nekünk lámpás

A SZÁMOK SZÜLETÉSE

Tekintsünk egy értelmes mondatot. A mondat minden egyes betűje alá írjuk azt a számot, ahányszor az illető betű előfordul a mondatban; így egy olyan számsorozatot kapunk, amely a kiindulási mondattal azonos hosszúságú. Eme számsorozat valamennyi eleme alá beírjuk az illető szám előfordulásainak számát a számsorozatban, majd ugyanezt ismételjük meg a keletkezett új számsorozattal stb. Mindaddig folytatjuk ezt az eljárást, amíg olyan sorozathoz nem jutunk, amely meggyezik a közvetlenül fölötte állóval.

F E N E K E T L E N K Ú T B Ó L D Ő L A M A G Á N Y

1,4,3,4,2,4,2,3,4,3, 1,1,2,1,2,3, 1,2,3, 3, 1, 3,1,3,3,1
8,4,9,4,5,4,5,9,4,9, 8,8,5,8,5,9, 8,5,9, 9, 8, 8, 9, 9, 8
8,4,9,4,5,4,5,9,4,9, 8,8,5,8,5,9, 8,5,9, 9, 8, 9, 9, 9, 8

S Z É T R E P E D S Z Ű R K E É V E I M F A L Á N

2,2,6, 1, 2,6, 1, 6, 1, 2,2, 1, 2, 1, 6, 6, 1, 6, 1, 1, 1, 2, 1, 2, 1
8,8,6,11,8,6,11,6,11, 8,8,11,8,11,6, 6,11,6,11,11, 11,8,11,8,11
8,8,6,11,8,6,11,6,11, 8,8,11,8,11,6, 6,11,6,11,11, 11,8,11,8,11

S Í R K Ő M É C S É C S A V A R A C S A L O G Á N Y

4,1,2,1,2,1,2,4,4,4,2, 4,4,5,1,5,2, 5, 4,4, 5, 1, 2, 1, 5, 1, 1
8,8,6,8,6,8,6,8,8,6, 8,8,5,8,5,6, 5, 8,8, 5, 8, 6, 8, 5, 8, 8
16,16,6,16,6,16,6,16,16,16,16,5,16,5,6,5,16,16,5,16,6,16,5,16,16,16,
16, 6,16,6,16,6,16,16,16,16,5,16,5, 6,5,16,16,5,16,6,16,5,16,16,16,16

V I L Á G Í T O K E G Y Ú J K O R H A J N A L Á N

1, 2, 2, 4,1, 2,1, 2, 2, 1, 2, 1, 1, 2, 2, 2, 1, 1,4, 2, 2,4, 2, 4, 2
8,13,13,4,8,13,8,13,13, 8,13,8, 8,13, 13,13,8, 8,4,13,13,4,13,4,13
8,13,13,4,8,13,8,13,13, 8,13,8, 8,13, 13,13,8, 8,4,13,13,4,13,4,13

Vizsgáljuk meg a továbbiakban, legfeljebb hány különböző számsort kaphatunk értelmes egyszerű mondat révén. Tegyük fel, hogy a szóban forgó mondat összesen n betűből áll. A mondathoz tartozó i -edik számsorozatban n -nél nem nagyobb természetes számok állnak, és ezek közül bármelyik k érték legalább k -szor fordul elő. Pontosabban, egy k szám t . k helyen szerepel itt, ha az $(i-1)$ -edik sorban t -féle szám (vagy $i=1$ esetén, betű) található, amely ott k -szor fordul elő. Megállapíthatjuk, hogy az $(i+1)$ -edik sor éppen akkor különbözik az i -edikétől, ha az iménti t -ék között létezik 1-nél nagyobb. Jelöljük a különböző számsorok számát d -vel; $i=1$ -től $(d-1)$ -ig haladva legyen az i -edik sorban a_i a legkisebb olyan szám, amelyik alatt az $i+1$ -edik sorban nála nagyobb többszöröse áll. Akkor

$$a_i \leq 2^{-1} \cdot a_2 \leq 2^{-2} \cdot a_3 \leq \dots \leq 2^{2-d} \cdot a_{d-1} \leq 2^{2-d} \cdot \left(\frac{n}{2}\right)$$

ezért $d \leq 1 + \log_2 n$. Mivel a d -re kapott felső korlát lényegében a mondat hosszának logaritmusa, ezért d valószínűleg nem lehet több hatnál.

valószínűleg ahol a hatos megáll
nem lesz már Nemzeti szegény magyar kószál
kezébe törött tükör álmában csillog
tankok hatalmát felváltották a bankok

bennük elférnek a természetes számok
Pascal-háromszöggént úsznak a kamatok
a csillagok lyukak melyen átfolyik az
örök fényesség egy marék pénz a vigasz

erre vágytál akkor nem fáj hogy mindennap
mint egy táguló szitán aláhullanak
anyanyelvünk gyönyörű árnyalatai
sírva gyógyuló felhők szivárványai

a magyar tűzoltó civilben piromán
idegen szavakkal gyújtogat a portán
bogosodó semmi rogyanó kábulat
simogató fojtogatás kéjes illat

már ki kell szállni e légköri talányból
és rezzenetlen égbe zuhanni újból
így kisebbedik a tehetetlen mélység
hogy a tárgyakban maradjon a titkos vég

nézd a földre hullott cseppet amint megfagy
gyöngy hull elemeire porlad igazad
szétmállik a föld és felissza a léted
Ikarosz voltál legalábbis ezt hitted

Azok a betűk, amikkel először írtam le, hogy
anyám, apám, szeretlek már soha többé vissza
nem térnek. Csak a hideg számok maradnak sír-
feliraton, évkönyvekben, emlékfüzetekben.
Nagy részüket államosította az iskola. Ami
utána íródott azt a posta süllyesztette el rejtett
postaládákba. A postások nevét számmá változ-
tatta a mindent ellenőrző gépezet – így a
személyes dossziém is egy nagy számhalmaz
lehet. Vagy Páskándi-féle postások jó vagy
rossz hírként eregették, végül máglyára vetették.
Elégetett betűim édeskésen csípős füstje az őszi

avart égetők füstjével elkeveredett valahol az égen. Ki fogja visszafordítani a folyamatot, hogy a számokból egyértelműen újra betűk legyenek? Egynéhány magánhangzó disszidált idejében. Külföldi konvergens vagy divergens számsorozatok módosabb összetevői lettek. Hiányzó láncszemek! Már őket se lehet számokkal pótolni és visszafordítani. A mássalhangzók nagy része már mással hangzik, asszimilált, mert élete ugyebár egy van a betűnek is, és nem mindegy az, hogy hogyan érvényesül. Egy néhány mássalhangzó öngyilkos lett, nem bírta a szerelem magánhangzóit. Egy néhányat meggyilkoltak a nyelvújítók. Csak a számok maradtak, vonatokon, buszokon, villamoson. Ezek a felforrósodott számok zajosan bolyongnak – néha értelmetlenül – kiterített koponyám városaiban. Egy-egy utcasarkon prímszámokkal is találkozom, ők voltak az egykori primadonnák. A tudomány bizonyította, hogy végtelen sokan vannak. Néha ikerprímek is előkerülnek. Gyermekkoromban a számokat természetesnek hittem. Néha, mikor adósságba keveredtem, az egész számok is előkerültek. Ömlöttek a csapból a megmagyarázható, racionális számok. Azt gondoltam, hogy ezzel kész, lefedik a valóságot. Mikor szerelmeim irracionalitását kezdtem számolgatni, rájöttem, hogy ha nem vagyunk egészegyütthatós polinomok gyökei, akkor ráncbizonyítják, hogy transzcendentális számok vagyunk. A lét komplexitását számokkal is ki lehet fejezni. Ezek a számok már leírják a világegyetemet

keletkezését. De a lélek vándorlásait már kvaterniók, oktoniók próbálják nem véglegesen megszámlolni. A Pogány Madonna most bizonyítja, hogy a számhalmazokat nem lehet tovább bővíteni. Sorsába bele kell, hogy nyugodjon mindenki. Jönnek-mennek a számrendszerek, de a számok maradnak. Maradnak és átalakulnak. A lélek közlekedési bérlet. Ráírják az n-edik reinkarnációdát. Te döntöd el, egy koszos állomáson, hogy hányas buszra, villamosra, vonatra szállsz fel és érvényesíted. A járatok néha egyirányúak. Mindig megérkezel valahová, de vissza már nem fordulhatsz. Kilyukasztották a jegyed szóval, tettel, ólomgolyóval. Marad egy iktatószám, egy karra égetett szám, egy márványbavésett szám. De a betűkre jelenként van szükségem. Hangként, dallamként-suttogjátok, dúdoljátok-. Szepes Máriának is el kell mesélnem, hogy a betűk nemcsak magánhangzók és mássalhangzók – mint az egész számok: párosak és páratlanok – hanem vannak természetes, egész, tört, irracionális, algebrai, transzcendentális, komplex betűk is. Hogy ki melyiket használja, az a beavatási szintjétől függ. Csak egy dolgot nem tud megvalósítani e földi létében az ember: hogy a számokat egyértelműen visszafordítsa betűkre, anyanyelvére. Egyértelműen érezze az anyát, az apát és egyértelműen mondja, hogy SZERETLEK.

WINGS OF DESIRE

mért vagyok én itt s hogy kezdődött az idő
hol ér véget a tér s mi nekem a jövő
az ablak egén ez volt a nagy varázslat
mely előtt nincs függöny se redőny se lakat
csak angyalok fekete szoknyája kondul
s az éj mint költészet vaskos falakról hull
többszörösen csillámlik a tér s az idő
dőlt falú hatalmas termében kelendő
üvegfogsorú házán égi madarak
a lét egén csak egy öntéshibát kaptak
mely torzítva vékonyít vagy vastagít ha
vacogtat üvegemen szomszédok hada
lisztes arcú bohócok lucskos verebek
bebámultak s látták hogy téged szeretlek
asszír fejű árnyak közt te megfogantál
a fák zöld pajzsán ékköved csillog aludjál

az akácok ráncos kulcstartót teremnek
átszúrt alkonyt fáradt lepedők terítnek
lóhere mint légsavar nappali holdként
a múltat hordó időt győzi esténként
horizontra húzza csípőd majd kitakar
égi kötélre sós vitorlaként facsar
hagymakupolás emléid kobalt egén
puskaporos tömjént kever és fut felém
gyér bokrok tövében ősz szelek alszanak
fáradtak reggel lomha ködöt hajtottak
delfin bevonta a bálnahátú tengert
az ég homlokán kondenzcsík végigsepert
a kikötőben fellázadnak a sejtek
verejtékük megőrzi fonnyadó eprek
futó idő elém hordja a titkokat
napok robbanását régi írásokat

Igen, valahol a végét érő térnek a vetülete földi életünkben az álom. Ezért reggelente arcunkat fénybe mártjuk, fürösztyük. Azon morfondírozunk, hogy amikor a gyermek gyermek volt, karját lóbálva ment, nem tudta, hogy ő még gyermek. Semmiről sem volt véleménye, nem volt megrogzult szokása. Szabad volt és volt forgója a feje búbján. A gyermek tudta, hogy a felnőtteknek túl sok szín kell ahhoz, hogy eligazodjanak a világban. Járásukban azt is lehet érezni, hogy a csontvázuk velük halad. Ha felismerhetővé teszed bennük az akárkit, már nem ülnek együtt, hanem magukba roskadnak. Ez egy olyan liturgia, ahol senkit se kell beavatni a szavak és mondatok titkaiba. Ezek a felnőtt gyerekek már csak a beszédhibáikra emlékeznek. Az idő lehet, hogy ezt is meggyógyítja, de lehet, hogy az idő a beteg. Őt ki gyógyítja meg? A fájdalomnak mintha nem lenne múltja – minden akkor végződik, amikor kezdődik. – Csíksomlyó úgy terült el a hőség hatalmas, lüktető teste alatt, mint nő, kinek vonakodása görcsét feloldja lassú, boldog ájulatra. A nő fenségesen egyedül volt, hátizsákjába csomagolta magát és vonszolta sorsát a csúcsra. Mert ilyen az élet, egyszer fönt, egyszer lent és közbül az üresség. A széttárt ölü természet puha vizében részegülten ringó embertömeg mélyén hozzá értem én. Már nem voltam idegen, minden egyből otthonossá változott. Tudtam, hogy elveszni nem lehet, mert mindig falba ütközöm. Hol a kínaiba, hol a berlinibe hol a Pynk Folyd falába. Kinek a falába? Félek a félelemtől; az egyik felem fél tőle, a másik

meg nem hisz benne. Néha olyan gyorsan gondolkodom, mert azt hiszem, hogy beszélek valahol. Iskolában, templomban, metróban. Félek, hogy beszédem kihallatszik és leáll a szerelvény, megszűnik az isten, véget ér a vakáció. Akarlak. Kell a vágy, hogy szeresselek. Te forró hullámokat küldtél felém, lassan nyakig merültünk egymásba, leplezve örült önkívületet. Így keringőztünk egymásbafonódva, révülten, a pancsikoló tömeg közepén. A kormányt elengedve biciklizek. A világ bealkonyulni látszik, de én mesélek egy kicsit éneklő hangon – ez tart meg a jövőnek. Vége a játéknak az idővel. Hőseim nem a katonák, a királyok, hanem a béke dolgai. Senkinek sem sikerült eposzt énekelni a békéről. Mi van benne, hogy nem vágyik a maradandóságra? Fel kell adnom, ha az emberiség elveszti a mesélőjét, elveszti gyerekét! Hol vannak a hőseim, a gyerekeim, a nehézfejűek, az eredetiek? Nevezd meg múzsa a szegény énekest, aki elhagyva hallgatóságától elveszítette történelmi hangját. Még keringek a pancsikoló tömeg közepén. Persze már vannak határok. Több is, mint bármikor. Minden háznak, utcának, falunak, városnak, országnak, kontinensnek megvan a saját határa. Szögesdrótból, vizesárokból, aknákból. Minden tulajdonos büszkén szögezi ki névtábláját. Magyarország annyi államra esett szét, ahány lakása van. Kis államok belsejébe csak mindenik jelszavával lehet bejutni. A magyar lelket csak az tudja igazán megérteni, aki a minden egyes kis államot a saját jelszavával szólít meg. Az ember saját szavaival hint köröket maga köré. Az embereknek beteg kis történetek kellenek, semmi

sem fog megváltozni. Minden munka, még a legelvontabb is, végeredményben az ember boldogulását, a gyakorlati életet is szolgálja. Előttünk áll Eötvös Lóránt példája. Ő elméleti okokból kutatott és műszert alkotott, a torziós ingát, amellyel az egész világon a petróleumot keresik. A rangjelzések sajnos tovább csillognak. A fény birodalmából csak a verebek fognak hiányozni. Az első hó illata az erkélyre csalta a macskát, s egy nő a romok fölött szellőzteti az ágyneműt. Az egynemű rendkívüliség olyan türelmes, csak ül és nézi. A tenger mérhetetlen, mint a folyékony idő, névtelen, mint a tömeg, szürke, mint a közöny, parttalan, mint a nihil. Sisteregve kialszanak a beleszédült csillagok. Homlokórákra rejtett írásokat marnak. Szabad az út. Csukott szemmel jobban látom a gondolatokat. Az éjszaka bakancsostól közéjük mászik. Az álmából ébredt asszonyi szem forrásvíz – szomszédodat oltja, ha fölé hajolsz és tükrében csak magad látod. – Lányomod fényesebb a napnál, velük koszorúzták meg az istenek a földet. Az őrmesterek isteni törvények őrei, piros teliholdképüket fényesre sikálják a szelek. Egyetlen dolguk, hogy folytassák a teremtést, mert a halott vezér hitét nem érzi senki, és gyomos sírjára csurog a nyála.

emlékek csíráznak mint a régi krumplik
nedves pincében lökdösik egymást érzik
mi megtörtént ki nem mondott porként szítál
bőrödön szaladgál a csöngetés megáll
hogyan űrön át egymásra meredjen szemünk
tócsában sötét suddogásként létezőnk

mindenben jelen vagyunk de jelt nem adunk
szülőföld fáiból villámot faragunk
tűzet hányó hegyek áldozatát látjuk
morajukkal felperzselt rögöket váltjuk
szekérkerekek nyöszörögve átkozzák
egymás közt a sarat a lovak tapossák
lihegve birkózik félmarék levéllel
a szél mennydörgés függönyét emeli fel
égő almavirággal szemünk megtelik
az aszalt gyümölcsök lelkünket felsebzik

gondolat cikkanása többszólamú csend
sárga napraforgóról verejtékcsepp cseng
házak jobbágykékje templomok fehérje
atom lesz az erdősuttagás rejtélya
és folyóként páncél alatt viszi tovább
kék reménnyel habzó tavaszi trilláját
a csatorna fején törik szilánkokra
gyors vonatfűtő az eget masszírozza
sínei kicsi styxek kiszáradt medre
sárban igém nőszirmok viaszos lelke
a beszorított testének ráncaiba
menekül a verejtéke álmaiba
az atomtemetőben gammasugár sír
hol Gauguin csípők diadalívére ír
alvás előtt zúg a matrózok éneke
betakar pusztá szavam fényes emléke

Mikor a gyermek gyermek volt, alig ment le a
torkán a spenót, a borsó, a karfiol. Most ezeket
élvezettel eszi. Mikor a gyermek gyermek volt,
hideg ágyában ébredt, most mindig más ágyban

melegszik. Mikor a gyermek gyermek volt, látta maga előtt, milyen a Paradicsom, most csak a ketchupos kenyeret tömi magába. Mikor a gyermek gyermek volt, nem tudta elképzelni a semmit, most a mindent magának akarja. Mikor a gyermek gyermek volt, nem tudta, milyen a játék, most csak belefeledkezni tud. Mikor először voltam itt, még nem kezdődött el a történelem. Megborjastak a gleccserek. Két szarvas verekedett és jött az a pillanat, amikor a méhraj vízbe fulladt. Az agancsok úsztak, mint a faágak. Csak a fű egyenesedett fel mindig. Benőtte a bivalyok és vaddisznók tetemeit. A pusztaságból homlokára tapadt fűszállal kilépett a hasonmásom, aki csak kiáltott és nyögött. Így tanult meg beszélni. Tűzhelyek körtánca tanította írni. Kitört a körből és futott és futott, csak az látszott, hogy szabad. Majd cikk-cakkban rohant a háborúk elől, kiharcolni az időm történetét. Mit érek az örökkévalósággal, távol a világtól, távol tőled. Szellemem ismeri a világtörténelmet. A világítótornyokon a békegalambok kigyúltak. A tollak ott a vízen már elmerültek. És mégis félre sodor a virág mögötti virággal. Érdekes ez a rajzolás, csak úgy elhagyja a vonalat. A testek súlyát méred, a térbehelyezésüknek helyet döngölve magad építsd, vidd be a holt anyagba; a vonalak kontúrjain s az egyes stúdiumokon keresztül a lendület erejével saját lelki egyensúlyod követi a mozgás örök törvényét. Fölfelé az út egyenesbe lendül. És fölfelé nincs támaszpont, csak a hit tart erős kapoccsal, láthatatlanul. A gyereken kopott öltöny az európai líra. Kéne valamit venni neki, talán egy képkeretet.

Lesz sok néma szétszórt pontból egy beszédes csillagóra vagy narancsfekete szimfónia. A forrást elállják fiatal vadlovak. Már a legrövidebb nyomok vezetnek tovább. A szél sodorja egy könyv lapjait. A levelek tavasszal hernyórügyek, ősszel pillangók és lepkék. Alázuhanak az elmúlás örvényén színesen, csendesen, megadóan. Az én országom a mesék birodalma. Kapuk és átjárók lenn a földön és fenn az égben. Jó lenne repülni, amíg csak akarok. A cirkusznak vége, félnek a haláltól. Szépnek lenni, ez a fontos a lányoknak. Nézik magukat a tükörben és több semmi. Ahány nő, annyi fészek és vadon, befogadó öböl, mozdulni lusta orchideakehely, sötét szírom, éretten fölhasadó körte húsa. Sötét bozótból kibújó csigák, lüktető barlang, benne barna bársony, várakozó völgyek, boldog csaták. A teremtés mandulakapuján át behívsz, nem csak a magad, de kettőnk zuhanását egyszerre élvezed. Te különös lány. Nem lát engem, hisz még szellem vagyok, de érzem, hogy engem várt egy életen át. Lehet, hogy szeret, mert nemcsak néz, hanem lát is. Szíve nagyon ver. Miért sírsz? Kiért? Félek, hogy elmegy, elmúlik... Mit számít. Van történelem és ezután is lesz. Magam elé nézek és lebegek a világ-űrben. A testem belsejében lágyan összecsukódik egy kéz. Fölfelé lebegek, mint a falevél a fölfelé áramló meleg levegőben. Kiterjedek. Szellemem atomjai elszakadnak egymástól. Könnyebb leszek, ritkább és nagyobb... nagyobb... Kirobbanok a napba. Terjedő világegyetem vagyok, fölfelé úszom egy csendes tengerben. Árnyékom eltakarja a szögesdrótokat, a vizesárkokat, az aknákat, a

földet. Fény és álom. Úszás és kiterjedés időn és téren át. A mindenséggel való egyesülés határán gyereksírást hallok. Tükröződve csapódnak a tudat hegyláncainak gerincére. Lassan, ahogy a hullámok elülnek, táguló szellemem földi méretekre zsugorodik. És tudom, hogy megmozdíthatom ezt az ujjat, vagy hunyoríthatok azzal a szemmel – ha akarok. De nem akarok mozdulni. Várok, és nyitva hagyom magam, passzívan kitárulok ennek az élménynek, bármit is jelent. Mikor a gyermek gyermek volt, ilyeneket kérdezett folyton: miért vagyok én én és nem te? Miért vagyok én itt és nem ott? Hol kezdődött az idő és hol ér véget?

az üstökös a lágy és puha éjszakát
spriccelt a sötétség oly hévvel vágta át
vonagló végtelen folyó kúszott felém
álmodtam hogy partján fekve álmodom én
felébredtem testem lenyomatát néztem
a homok melegen őrizte de délben
birtokba vette a folyó és elmosta
kövek arcok és szemek tovább sodorva
homokszemcsék lettek a számok és betűk
agyam tompa zsilettje felnyitja szemük
sok sár távozik olaj vagy forrás fakad
nem ember voltam csupán egy hely terajta
ahol ezek a dolgok valamikor rég
előfordultak és másodperc alatt még
ismerős volt minden a nevek az arcok
láttam őket és felnevettek a hangok

aztán eleredt az eső és minden csepp
szó volt vagy betű gödörbe hullott mint hegy
olvashatatlanul szétfolyt majd elúszott
beléptem a folyóba láttam a gázlót
tudtam hogy másik part nem lesz mert az idő
kétségbeesve rohant felém csontvelő
sírni kezdtem és a betűk megjelentek
nyöszörögve ébrednek a könnyes szelek
rég lejárt faliórák üvege alatt
a hold-rézinga imbolyogna de hallgat
csukott pillám rozsdás fénnyel feszíti szét
idegeim ernyedtt húrját tépi a lét
tudatom hangolja a kinti hangokra
csókba fúl a számban sikolyod és arra
beköltöznek szemembe tárgyak arcodon
álmod csurrant nedve szárad a párnámon

Életem a földön az idő és nem csupán egy álom.
Rá nézni nem lehet fentről, csak a szemem magasságából. Elég volt neki, ha almát és kenyeret evett, mint ahogy ma is még. A bogyók bogyókként hulltak kezébe, a friss diótól érdes lett a nyelve. Jó érzés öntötte el, amikor a fák csúcsán elérte a zenélő cseresznyét. Minden hegycsúcsról a még magasabb hegycsúcsra vágyott. Egy botot lándzsaként eldobott, és ahol leesett ott ma is rezeg még. A botból kereszt lett és a beavatott hely pedig Csíksomlyó. Egy ecetfa lazán nyugtatja kicsi ujjait a szél billentyűin. Ernyőváz lábakon a sok levél a tavasz elértéktelenedett pénze. Csillaghéjas közöny. A völgyben békésen szenderegnek a bombabiztos délutánok. Az utcákat megállítják a pusztá

telkek. A meteorok bukósisakján hullócsillagok koppannak. A világon sistereg a fuldokló kilátástalanság. Kihúlt betonba belemelegednek a csillagok. Kenyérzagú szél – egyensúlyt tartva – leheletével élesztgeti a tenyeremen elhamvadt napot. Meleg ágyadból kibújik a reggel. A függönyt tolvaj kések néma fénye vagdalja. Az eltörött fotelrugón metronóm-pontos hisztériával reszket a finom por. Lelked barokk dóm, árnyak lakják. Szakadt izommal rázza az áram a kikapcsolt gépeket. Falun még tücsök ciripel, és Nagy Imre fest. A városból idehallatszik az autók szirénája. A házak merednek, mint ki nem vert fogak, a levendula színű szájüregben. Fehér tajték sistereg. A nap röntgenezi a platánok leveleit. Fokozatosan elrákosodnak. Zöld üveglegyezők a fénybe mártott gyanútlan kezek. Fel kell néznem, és magam vagyok végül a világ. A hiányt, ha duplára kötöm, nem bogzódik ki. Vannak csodák és csodák. Van, akinek a csoda az, ha Isten teljesíti az akaratát. Van, akinek a csoda az, ha teljesítheti Isten akaratát. A szent hegy, mint egy megtébolyult hangyaboly, virágosrétként hullámozott. A völgyben millió zarándok hangya, mindenik a hátán idecipelte a saját Magyarországot, a saját lakását. Kezében cigányoktól megszentelt zöld nyírfaág. Felmutatják, mint az útlevelet és várják bűneik bocsánatát, a nagy pecsétet. A határ kinyílt, átengednek. Elmúlik a pillanat, amelyben önmagam voltam önmagam, és ismét elvesztem a testnek vagy érzékelésnek minden érzetét. Befelé bámulok, nem látó szemem középpontjába, a vörös foltra, amely sokszirmú virággá változik – csillogó, örvénylő, villódzó

virággá, amely tudattalanom mélységes mélyében rejlik. Zsugorodom. Nem abban az értelemben, hogy testem atomjai összébb szorulnak, és jobban összetömörülnek, hanem egyesülnek, amint énem atomjai mikrokozmoszá olvadnak össze. Nagy lesz a hőség és elviselhetetlen a fény – pokol a pokolban – de nem nézek a fénybe csak a világra, amely visszaszorzódik és visszaosztódik, a sokból egyé. És egy pillanatra a csillogó virág zsinóron pörgő arany koronggá változik, aztán örvénylő, szivárványos buborékká és végül ... és végül melletted vagyok én, a volt szellem. Hús-vér emberként. Sirályok vitái mögül, fellopózik pulzusom a belső létrán. A szívem vértávíró. Szeretlek. Egy ölnyi friss, illatos nyírfaágot adok neked. Csak miattad hagytam ott az istenek birodalmát. Véletlen ma nem létezik többé. A döntés új holdja az éjjel megszüntette magányomat. Azt nem tudom, hogy van-e elrendelés, de döntés létezik. Mi vagyunk most az idő. Nemcsak Csíksomlyó, hanem az egész világ részese döntésünknek. Mi ketten most többek vagyunk kettőnél, megtestesítünk valamit. Itt ülünk az Emberiség terén és az egész tér tele van emberekkel és azok is ugyanazt kívánják, mint mi. A mi kezünkben van a döntés. Én kész vagyok, most te következél, a többi már rajtad áll. Most vagy soha. Szükséged van rám és szükséged lesz rám. Ennél nagyobb történet, mint a kettőnké, a férfiúé és a nőé, nincs. Óriások története lesz, akik nem láthatók, a szerelem absztrakt formáját hordozzák, összülők. Most nézz a szemembe, az elkerülhetetlent látod benne. Döntésünk kell az emberek jövőjéről. Mondtad, hogy a

múlt éjjel egy ismeretlenről álmodtál, a férjed volt. Én vagyok. Csak veled tudok magam lenni. Csak előtted tudnék egészen megnyílni, csak neked. Téged egészként magamba fogadlak, bezárlak kettőnk közös boldogságának útvesztőibe. Hirtelen elborult az ég. Az első esőcseppek foltja volt az örvénylés a patakmeder alján. Úszóbajnokság a völgyben, a sárban. Esődorombolás, jégeső dióhéjropogása. A kápolna rajza eltorzult a szemünkből csorduló könnyben. Ember nem láthatta hogyan lettek az első cseppek, de máris húzzák nyirokból a lélekhatár csíkját. Már csak rácsozódik kint és belül, elázott tollak morzézna. Esőháló rab tollú énekese, a mikrofonba hangokból rácsot bogoz az esőcseppek vízfonalából. Az emberiség bepréssel minket is a kápolnába. Mint két újszülött egymáshoz tapadunk, egymásba szorulunk. Értünk moldvai ősi csángó nők imádkoznak. Összebogozzák köldökzsínórainkat. Valami mindig történik. Én ő benne voltam és ő körülöttem forgott. A lépcsőházban felnyögött a lift, zümmögő sodronyokon elindult a szerelem. A tömeghegy csúcsán, a kápolnában nem halandó gyermek fogant, hanem halhatatlan. Ezen az éjszakán megtanultam az ámulatot, és ő hazavezetett, és én hazataláltam. A kép, amit együtt létrehoztunk, fogja kísérni halálunkat. Ekképpen telik majd el az életünk. Csak az ámulat kettőnk fölött, ámulat férfi és nő fölött, ez volt, ami emberré tett. Most tudom, amit egy angyal sohasem tudhat.

FLAGELLUM DEI

víz és ég között égis éő fa
villámstor csattan sző Attila
ki mondja azt hogy létem nem igaz
ami fogva tart hogy más világ az
hó alá fog rideg telek titka
föld rugói vannak leszorítva
közöttük zöld rögök tülekednek
törzsbe szökve juthassanak fönebb
őszöm lábnyomán fullasztó magány
bomlik majd leforog a szivárvány
belül üres és áttetsző ablak
hogy lebegj örökké tisztítalak
s így tükreidben tükröd önmagad
a kút a lépcső még benned marad
mögötted állsz ha érkezel oda
hol föltekint a kiskölyök csoda
a benned bolygó sors már más szerep
állítja szembe álmaid gyerek
se könnyebb se nehezebb nem leszel
azonos vagy az éggel a vízzel

víz és ég között égis éő fa
villámstor csattan sző Attila
és megérint és nem vagy már sehol
bár arc az arccal szinte egybefoly
csendben összenő a föld az éggel
csupa fehér csupa szürke jéggel
ég és föld között oszlopként feszül
zajos csaták vulkánja is kihűl
a hús a csont a végső ősi nem
csak átsugárzik majd a mindenben

a részre szakadt évek századok
omlása alatt ég és föld vacog
nem az áttetszés látványa ijeszt
miközben tükröződik a kereszt
hát viaszbábként is gyúr az idő
könnyel ápol új könnyt meddő
önmagadból föl nem épül a világ
s a világ ellen otthonod vár rád
hiába futsz árnyad mögül eged
szétsugárzik egyre hígul véred

víz és ég között égig érő fa
villámstor csattan szól Attila
törvény és hit lelket váltva apad
szélbe bomlik mint nyár nincs akarat
mindazzal ami torzzá lett kihűlt
mi végül is a felnőttöz került
hisz benne él a szelíd döbbenet
hogy ami van az többé nem lehet
s módja sincs a jövő törvényt újra
szétszálazni jelenre és múltra
csillagok bolygók forgó tömege
Csigla mezőn a szférák zenéje
fű lobog Pereg és Hodos között
jövő nyugóz mindhalálig győzött
Szanka sámán kijelöli sírod
égig érő fa gyökere arcod
törzse népem gyerekek virágok
Szkita szigetére őrzérek
víz és fény között versem vigyáz rád
Istenem küldd még vissza Attilát

BORICA

Én, a vatáf, a boricás legények nevében igen szépen kérem a II. Egyesült Európai Államokat, engedjék meg, hogy eljárjuk a boricát

te vén Európa
ma ünnepet ülünk
aki néz az látja
hozzá is készültünk
derék fiúk járják
avató legények
ha kendtek akarják
üzennek a fények
a Zajzon völgyében
boricát eljárjuk
rengjen örömében
csak magukat várjuk

Barátaim, az Elnök Úr megajándékozott két rozsdás karddal, egy-egy szakadt parittyával, két elsült puskával, egy repedt csövű ágyúval, két szétlőtt tankkal, egy tankcsapdával, két lezuhant rakétával, hét létrával, hét forrással, hét fővel, hét törzsszel, hét faluval, hét vármegyével, katolicizmussal, szabadkőművességgel, Trianonnal, kommunizmussal, de az ajándékozásoknak még nincs vége. Köszönjük meg és kezdődjön az ének:

egy a kettő három
egy a kettő három
fel az a láb le az a láb
helyre legények széjjel legények
egy a kettő három
ki lesz az én párom

A vatáf szemében kék lándzsaként átfutott az ég és a fehér csontüregekben véres cseresznyeként fordult meg a szeme. Láttam fekete magvait. Beállt a kör közepébe és vérvörös pontként ragyogott homlokán a Nap. Fekete magva volt annak a napnak is. Halántékán megcsúszott a szurony, mindkét szemén átszaladt vízszintesen. Ez lenne a láthatár? Riadt kérdésemre részeg pálinkás-üvegeken cimbalmozott az idő. Az Idő őshazája a Kárpát-medence. Itt az idő hegyekre hasadt, kopár totemoszlop kerítések ölelő karjai tartják össze. A kerítéshez az eszmét a Homo Paleohungaricus hozta a Kaukázuson túli édeni területekről. Hisz ez a terület a Fekete- és a Kaszpi-tenger között egy felfele vezető nyak, egy történelmi folyosó. 20.000 éve itt született a teremtés misztériuma, és kifejlődött az Istenanya tisztelete. A géneket a Willendorfi Vénusz adta. A Nászéjszaka az Istállós-kői-barlangban volt. Az első gyerek karácsonyra a háromlyukú csontsípót kapta. Azóta ötfokú dallamra táncolunk. Oh, avató legényeim, mi eljártuk a boricát Bodrogkeresztúron, Arkán, Ságváron, Tokajban, Balatonon, Mecseken, Hernádon, Vácon, Csillaghegyen... Rénszarvas agancsok obszidiánja volt a tükrünk, hematit-szilánkkal borotválkoztunk. Lobogó hajunk betakarta a gravetti hegyeket. A Tahiri Üngürüs Csodaszarvasa életterünk álmait legeli. Adzsem szarvasúzó népe most is talál olyan népet a Kárpát-medencében, aki az ő nyelvükön beszél. A szél szeme kék volt, vagy inkább szürkekék, de abban is ott vonaglott a vér. Életünk skarlátpirosai, hajdani halálvörösei, meg a téli fagy fehérje, meg a dárdák felkiáltójelei, a

karddal levetkeztetett lány, akinek meztelensége
fehér volt, mint a kettészelt alma...

kék lánggal égett a víz
alvadt a fény az égen
ránkfeszült óraüveg
mutatók mint a löveg
törnek diót a jégen
ujjunk a perc néha tíz

sámán örült tánca kell
tebe körül pörögjön
levegőbe csapkodjon
a rézarca ragyogjon
szalmasárga fényözön
magyar verbunkosra fel

három a tánc moreszka
a tornyok guzsalyáról
ezüst szálú harangok
mint isteni kolompok
imát csengnek a jóról
hitről reccsen a deszka

a matahala szédül
dongó kongó kolomp négy
mágneses órharang tép
pitint hordó kakas lép
hatra a toronyba légy
denevér vár egyedül

őrült hintán lebegnek
a mennydörgő harangok
vernek vernek bennünket
agyba-főbe ha lehet
az érthetetlen hangok
megtisztulnak s elmennek

iszonyatot ránk hagyták
harangok már süketek
fel-le járnak ordítva
véres szájuk kitátva
Barcaságon keringnek
fejükben ezüsbombák

Etelköz, hideg vizek siklottak, mint a fény. Nagyfejű gesztenyék keresztezték a tócsákba tévedt féllábú akácokat. A gyerekek, mint vízben reszkető öregek, ácsorogtak, félelmük törpe törzsein. A Van-tó partján virágzó káld királyság a subarokkal egy nyelven imádta az Istent. A vizekből fölrajzó jéghideg szagok följük köröztek lassan. Csak a lazaságában megtámadhatatlan homok mozdult milliárd sejtjeivel lassan, a súlyos fehérzöld vizek alatt. Uruk és Aratta városokban Innana kérésére jártuk el a boricát. Subar a jövőbe látó pap Tatárlakán végrendelkezett. A vonuló idő alatt lassan és biztosan változott az élet. Lassabban a gyors ostromozásnál, de biztosan, mint a kopás a föld kérgeiben. A folyó alatt szemcsésen folyt a homok, láthatatlan, de vigasztaló bizonyossággal. Lerakódott Tardos mellett a Körös kultúrkörébe. Naparcú sabarok. Föl-fölkapta arany szemcséit a víz, korszakokat vetődött előre, s ott újból alá-szállott. Homokra szállt alá ott is, rokoni szemcsék

közé, csodálni önnön azonosságát s a jövő unott létezését. Az Édenből kijövő egyik folyó megkerüli az egész Kus földet. Dumu Kus Kus és Dingir Nap Kus gesztenyét és akácot ültettek. A Tudás Fájához kötött Kost Kőrösi Csoma Sándor szanszkritül oldotta el. Aztán jött az özönvíz. Az uralkodó hatalom ismét az égből küldetett a földre. Sumérül dalolt Nimrud ősapánk. Odafent vizek siklottak lassan, mint a kihunyó fény. Gesztenyék és akácok egyetlen töprengésben úsztak. Életük egyetlen gondolat világtöprengése, önmaguk végiggondolása, a vakon és hidegen sikló vizek partján, Etelközben...

bal kézben a lapockát
lányok fenekét ütni
virág földbe szivárog
fent senki sem mosolyog
anyák lenyelt könnyei
jobb kézbe a nádpálcát

szertartás kell és gyerek
lapockát örökölni
ősfallosz a bikacsök
szerelemmel vesződök
a csatát meg kell nyerni
titkaim még tömörek

szép asszony ez a világ
szoknyája alatt állunk
ringyómeleg ég riszál
bugyifelleg odébb száll
szénarét a nászágyunk
Tömös-szoros jaj de tág

a tuském igazságom
szerelmem égő virág
csak hígul illatában
kőkemény csönd vázában
és fehér húsomba rág
az almát neked adom

hát szállok vagy maradok
magvaváló versekkel
termékennyé tehetlek
valamit majd csak termék
hamvaslila rímekkel
elröppennek a gondok

ezt a dalt neked írom
versapasztó szükséggel
te is add át majd fiam
évezredes diagramm
táncraferdült lélekkel
a telet is kibírom

Szabírul csákányoltam a finom agyagot az Eufrátesz és Tigris Kis-Zab és Nagy-Zab mellékfolyói közt. Kabta a téglagyártók védőszentje egy kaptafára húzott egy egész nemzetséget, aki 12.960.000 téglát égetett a Bika-korszakban. Nézd, annyit láttam, ujjaim hegyéhez annyi szín tapad, végigsimogattam a nyers-zöld, konkrét dombokat, ellopam magamnak annyi mindent a látott tárgyakból: lemásoltam agyamba rajzukat, s ők ott maradtak és észre sem vették, hogy épp a lelkük jött velem, mint egy lehúzás kép. Atya-Any-Gyermekeként

mindig újraéled a Te-Ram-Tu. Nőttek a városok, hatágú csillaggal védelmezte Ur-Nammu. Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, úgy a földön is. A betegeket Kaus szent kutyái nyalták gyógyulásra. A sivatag feketefejű nomádjai, mint surranó fekete macskák, gondolatként átcikáznak a béke fehér mezőin, izgatottan és nyomtalanul, mert nemcsak a rémület villáma szikrázik bennük, de a céltudatosság ösztöne is. Prédát lesnek, menekülő tények után vetik magukat, mert csak a tény forró tápszerén nőhet a gondolat gyorsá, rugalmassá. Ister-Gami tizennégy oroszlánjának kell a forró kalória, mint a macskáknak télen a hús, hogy testük tüze megküzdjön a meztelen jéggel is, és legyen bennük izgatottság, ami nélkül ugrani nem lehet, s győzni sem. Oroszul Magyar Hegység a Kaukázus, földcsuszamlásai alól kicsákányoltuk Arméniának Matzar városát és újjáépítettük azt. Rajtakaptam a Napot is, hogy dolgozott maga is, mintha mi raktuk volna a máglyát, tüzelt szó szerint meg képletesen is. Fölfüggesztett piros lombikjából milliárd csöveken csorgott alá az erő, vörös sugár-csőveken, mint vérátömlesztéskor az élet. Azóta is szívjuk édes erejét. Itt kapott nap-szúrást Julianus barát. Magna-Hungaria gyógyította meg. Örömkben az Unug-Uri-ak megtartották a mai sumírnak nevezett Mah-Gar nyelvet. Dentu-Magyararia a Tábor-hegynél fekvő Megharét fölött a villám is mintha letért volna félelmetes síneiről. Forogni kezdett fehér ív-körökben energia-karikás ostora. Két pólus markaiban kun-korodott, vergődött, mint a kígyó, s aztán ütembe tömörült a fetrengő vergődés, befogták, s ontotta

villanysárga mérgét, viharszagát hasznos adagokban. Végül már maga a lárma is bekerült a hangok üzemi szitáiba, rostokon hullott alá, megvékonyodott, zengő hangok lettek belőle. A csönd is ipari guzsalyokra vattásodott. Eurázsia összes aranybányái között az egyetlen a Kárpát-medence erdélyi érlelő helyei, ahol tellúr tartalmú az aranyérc. Az Ur városi királýsírok és Tutenkamon aranykincsei is ebből az aranyércből készültek. Csákányoltam Erdély bányáiban az aranyércet és fiaimmal fuvaroztam Egyiptomba. III. Thotmes fáraó fogadott udvarába. Gyönyörű kertjében pillantottalak meg téged, Pogány Madonna. Még kisiskolás voltál, én pedig a tények harapható, kemény húzára vágytam, kellett nekem is a forróság. Testvéreim a magharok akkor a hettitákkal együtt harcoltak. Te megcsókoltál és szerelmeddel vonultam csatákba. Mindig győztem. Apád nekem adta Árpád, Arad, Maghara városokat. Szerelmed megszelídített, de a háborúk még sokáig tartottak. Békésen jöttem vissza, de már nem találtalak. Futásom vad menekülés, üzés, kegyetlen hajszolása a vadnak, a vad igazságnak, amelyet megölök vagy megszelídítek. Vannak nálam erősebben, éhesebben iramodók, hallom néha fűjtatásuk. A világban én is forró fény vagyok, megemészthet engem is a mindent általánosító törvény, elvonhatja belőlem is a tanulságot, mint csontból a velőt, de megszelídíteni még egyszer nem tud.

a világ ezer világ
az élet meg száz halál
ha semmit sem akarnak
csillagok mindig vannak
tűnődésük virágszál
bimbóra vágyik az ág

a csend is csak akkor csend
ha belső ritmusa van
mértékkel lép a ponthoz
rendhagyóan szabályoz
lekötelez titokban
az a kíváncsú rend

csönd kifordul magából
villog mint a hiúság
semmittevésbe foszlik
cinegebajusz fénylik
csákányt kézbe magyarság
hasítsunk e világból

csillagok ebihalak
tört horgai a csendnek
boldog gránátalmaház
gondolatokra vigyáz
táncolnak a legények
lányok szeme az ablak

szavakba foglaltunk hát
eget földet és lelket
egyetlen honfoglalás
a mágikus kilátás
mindent újra teremthet
templomot és iskolát

egy jurta mind a kettő
piramis árnyékában
csákányt kézbe legények
hazátokat védjétek
egyesülve csárdásban
így táncol a teremő

Lyukat beszéltem a Hegybe a Kos csillagkép alatt.
Lu-Hun-Ga jött ki, magából kiperegve. Lyukas
begyéből kivonaglott egy egész kicsi kavics-
halmaz. Szerényen ott guggolt és azt mondta, hogy
belül is épp ily kicsi. Nem hittem, hát megböktem.
És a nagy, hegynyi kőburok egész üresen kopogott.
Sok üres fenséges látvány fölött a hegy. Addig áll,
míg magad fel nem borítod. Völgy lesz belőle:
fordított hegy. Vigyázz! Mert nincs völgy vadabb,
mohóbb, vakmerőbb, mint amely hegy volt azelőtt.
Letettem a csákányt, s ott termett mellettem Ene
Du Béli Anna az égi király fia. Kért, hogy tanítsam
boricára. Segítségével átéltem a semita Hamurábi
nyelvújítását. Oda se néztem s egy éjszaka meg-
teltek az üres szavak, mint friss, súlyos esővízzel
az eresz alatt a fazakak, a dézsák. Nehezek most az
edények, már nem dobolhatnak rajtuk lármásan a
nomádok, mint a lábast verő gyerek, aki mit sem
üzen, csak a zajt. Khorezmbe betörő arabok a
máguspapokat irtották, ezért mentünk Kazáriába.
Oda se néztem és a szavak megteltek újra
önmagukkal. Ügek Khorezmből hozta Emesét. Tur
Ul újraéled a Nap. Ahol a tudás véget ér, ott van
dolga a versnek igazán. A tudatlant kétségében
lesd meg, s ne mulass kétes, félkész igazán.
Legyints a rosszra, becézzed a jót. A tény mindig a

perc pókszálán lóg. Tigris, Eufrátesz, Volga, Dnyeper, Don, Duna, Maros, Tisza, Olt, Dráva, Száva, mint Újévet köszöntő gyerek kezében az ostor vagy korbács, üstökösként csattan a világ-űrbe. Kigyúltak a csillagok, hogy ne vakon turkáljunk a semmiben, a perc ne teljen tétlenül. Az ujj horgára fönnakadjon holmi véletlen, megcsillanó rög. Hallgatni kell, hogy a vers és a véletlen érjen remekművé. Kínlódj hát meg, hallgass, hogy csak az éles szó bújjék ki belőled, mint a kard. Meotiszba települt őseink egyik része Ügek apjának népe, akik a szomszédos szabír-kazárokkal éppen olyan szövetségben éltek a faji, népi és nyelvi homogenitás alapján, miként Kazária másik oldalán lévő Dentu-Magyaria szabír és Uruki nemzetségek. Ezen egybetartozás eredményeként Ügek fia, Álmos, felépítette Kijevet, az acélkardgyártás központját, és az egybetartozási szövetséget északra is kiterjeszti. A kegyetlen, hódító arab erők nyomulnak egyre hevesebben észak felé. A kardkovácsok városának – Kijevnek – kiépítése a közös védelem nagy tervének egyike. Az Azov-tenger környékéről Álmoshoz menekülnek a kabar-kavarok, akik a Khorezmből átment írástudók utódai. Álmos népe nagy része nesztoriánus és manicheus. Egyformán tisztelik az elemeket, de csak az Egyetlent imádják, aki az eget és a földet teremtette. Az Egyetlen Élő Istenhez, a Nap felé fordulnak, és ősvallásuk Istenasszonya a Boldogasszony. A Bölcsék bölcse – Álmos – tisztán látja a helyzetet. Ismeri nagy, hatalmas népének még megmaradt erejét és hitét, mely eddig megszabadította mindnyájukat a judaizmus és az

iszlám harapófogójától. Talán isteni sugallat útján jut arra a felfedezésre, hogy ebben a térségben a nép élete veszélyben van, mert vagy meghajtja a fejét, beadja a derekát az idegen erőszaknak, vagy – ha háborúba indul és ellenáll – akkor a túlerő legyőzi mindnyájukat. Kitér tehát minden támadás elől. Egyes diplomáciával elhárít minden ellenkezést, és készül a Kárpát-medencébe való áttelepülésre. A bölcs Álmos azzal a tétivel, hogy fiát – Árpádot – az ősi szertartás szerint pajzsra emelteti, az ősvallás melletti hitvallását hirdeti: a már egyesült és szövetségbe tömörült népének, akik egyformán titokként őrzik a honfoglalásra indulás elhatározását, melyért dolgoznak és készülnek. A talmudista rendszerű Kazária minden igyekezete az, hogy fenntartsa az eddigi szövetséget Álmos népével. Igéretes és fenyegetések halmaza következik, és amikor a nagy nép elindult a Kárpát-medence felé, a kazáriai hatalom fizetett, és zsoldos besenyői ellen kell a jó kijevei magyar kardoknak hadakozni. De a Honvisszafoglalás megtörtént. Magunkba tértünk vissza szomjasan, mint a vizek a vizekbe. Szavunk nélkül szótlan lenne a világ. Micsoda gyönyörűség fölgöngyölni, fölbugyborékolatni, fölajdítani, fölujjogtatni a szót. Hallgatag tenger fölöttünk az önmagában úszó, meg nem nevezett idő.

elvirágzott rettegés
kövülete áttetsző
mélységét ne nézd kérdezz
hozd mozgásba és tervezz
vér és páncél együtt szó
magházat az ébredés

bibe kalandja máshol
porzó a sok méhecske
jövendölést döngenek
lovaidd hol pihennek
mézbe ragad menyecske
héj és mag közt az akol

földhöz szegez majd egy nő
sátor lesz a koponyám
húsod ágy lesz és medred
fénykenettel becézed
őrzött ládában anyám
kőfalakra szülő nő

akármit látsz káprázat
prések zajtalan nyomják
magtalan bogyók levét
szemedben csak fénysörét
úsznál de tiltó bolyák
lánca fojtja nyakadat

bal kézbe kerül fakard
nyárs ágaskodó kakas
ezüst zászlók csüngenek
ők farkasszemet néznek
álmos pillák közt ordas
a magyar vért ne akard

születtek csodás lények
éjszakák metélik szét
háló csíkja gondolat
a megránduló halat
Isten apai kezét
bölcső körül a lényeg

Egy hatalmas erdőbe szorulva vártuk a segítséget. A kompok és vontatóhajók azonban késtek. Harmadik napon tűz ütött ki az erdőben, és a tűztől megvadult lovak füstön és a kultúra tébolygyűrűjén átvágva belevetették magukat a vízbe. Rúgták egymást és harapdálták. Éjjel viszont befagyott a tó, szinte egyik percről a másikra. Reggel aztán olyan végítéletszerű látvány tárult a szem elé, amelyet János apostol, ez a bibliai Salvador Dali se tudott volna révületében megálmodni. A tó jégükréből ezernyi lófej emelkedett ki. A tágra nyílt szemekben benne égett még a rémület fehér lángja. Mindegyik a part felé fordult. Ezt a hatalmas rovásírást megfejtették az erdélyi agatirsok. Ságváron és Zalaegerszegen visszahúzódott a jég-takaró. A rémült szkíták rénszarvasokat tenyésztettek. A pre-hellén filiszteusok ázsiai eredetűek, turáni királyokkal. A Shekeles csoportjuk Délkelet-Európába került. Beérik mindaz, ami eddig zöld volt. Kiteljesedik a föltörő sóhaj. Tudatom helyére ne kerüljön folt: mindent magával ragadó harci zaj. Kavarognak, örvénylenek a magok, szélbe kibomló ejtőernyőcskével ők a Túlélés frontkatonái. Az érdemrendek elsárgult virágok, s a menetelésre kényszerítettek egy csapásra koravénekké váltak. A szkíták, midőn aludni készülnek, tegezt vesznek elő, és ha bú nélkül találták eltölteni a napot, fehér kövecskét dobnak bele, ha pedig bajjal, akkor feketét. A meghaltak tegezeit kihozzák és megszámolják a kövecskéket, és ha a fehérek nagyobb számban találtnak, mint a feketék, boldognak magasztalják az elhunytat. Mustszagú bánattól

zavaros a táj, bőrükből kibújnak a szőlőszemek, hajnali ködben állnak őrt a karók. Tévhitükre borulva tépelődnek a fölőni nem tudók, nem akarók. Nagy Sándorral megküzdöttek a szittyák a Jaxartes folyó mellett, s a győzelem a földkerekség legyőzője és a le nem győzött szittyák között eldöntetlen maradt. Fák ágain fölakad a bölcsélet, kongó hordóban visszhangzik a kétely. Fáradt ráncokban legelnek az árnyak. A férfiak vitézsége mögött nem maradt el az asszonyoké sem, mint-hogy amazok a párthusok és bactriaiak országát, asszonyaik pedig az amazonok országát alapították meg. Önmagától törik be a kirakat, elmarad a békéltető tárgyalás. Az ajtókon szaporodik a lakat, nem kifizetendő már a talpnyalás. Legjobb üzlet a háború, agyagban járnak a békegalambok. Hazánkban sántikál a hazaszökő, megnyúlt arcán hadköteles a ború. Orion-Nimrudhoz tartoznak az Ikrek csillagképével szimbolizált fiai, Hunor és Magyar. Az Ég Húséges Pásztorá vigyáz az ő népére, árnyéklelke, Nib Ur Ta, a halottak országában a földi ügyek segítője. Az életfa, amelynek ágát Nimrud-Gilgames vitte magával és elvesztette, itt van a Kárpát-medencében. Él és új hajtásokat ad, de óvakodjatok a kígyótól. Hosszú ősz ez, szüretelnek a tankok, hernyótalpak araszolnak a derűn. Sereghajtó elnémulás tenyészik, kevés itt a kérdések értelme. Befogadja a golyót a hús, a fa. Pozsonynál vereséget szenved az I. Egyesült Európai Államok hadserege Árpád egyesített seregétől. Madárijesztők keresztjét hordozva, gyűrött papírost lobogtat a remény. A tatárlakai amulette az emberiség első értelmes és nyelvtani

szabályokat is tartalmazó írásemléke. A madárfejekből puskaapor szóródott, paradicsomostul robbant föl a kert. Harci gépekként zúgnak a darazsak, ősi falvaink romjaikba dermednek. Kialszik a folytonosság panasza, a józan ész itt a legnagyobb vesztes. Nannar Atya! Urunk! – Hős az Istenek között, aki egyedül uralod az eget és a földet. Nannar Atya! A ragyogó korona Ura. Anyaöl, amely szült minket! Hatalmas szarvú, erős, fiatal Bika. Atya, ki az égieteket és a földieket formáltad. Szent, égi hajó. Fényárban tündöklő, hatalmas Bika. Nannar az ég sarlója. Az égietek között a leghatalmasabb. A kötéllel összefogdosott fiúk szemének fehérét, vad villogását lovagolja a közelgő tél. Egyelőre még ősz van. Ropog a szőlő, a bizonytalanság. Testvérgyilkos kezek kezelik a prést. II. Szilveszter pápa tanácsolása folytán határozottatott, hogy a magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar betűk és a jobbról balrai, pogány rovásírás megszüntetődjék, és helyette latin betűk használtassanak. A beadott iratok és vésetek pedig tűzzel-vassal pusztítottassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány vallásra való emlékezés és visszavágyódás megszüntetődjék. A békés egymás mellett élésen kés a zsigerelő kizárolagosság. A megkínzottak üdvözléséből él ez az ezred, pöffeszkedő nyugalmát belőle meríti. Ne legyen neki könnyű a föld! Ne váltsa föl a legújabb az ősit! Megundorodtam a forradalmaktól. A versek föléledő parazsak. Égen menő szép Turul, nem madár, szárnyas angyal, szárny alatt szent oltár. Szent oltárban igaz hit, igaz hitben Babba-

Mária. Kelet felől tekint a Nap, ott látta az Ő szent fiát. Szegénységünk égő csipkebokor. Kötöttség kell, pattogó ostor. Mert a durrogásban a költők nagykorú gyerekek, tőlük nyeri el fényét a létezés.

gyerek kezében tebe
hitvesem még fátyolban
toboz alakú kővé
csillaggá pikkelyekké
titkosírás álomban
szorulnak egy terembe

égető dárdák ékek
szuronyhegyek fejedén
távolodsz húzzon közel
állatok közt érkezel
ringó üveg szemeden
rovásírás képletek

egyetlen álmot hagytál
verejtékem lecsorog
színjátészó legyek csípnek
szirmaimon vadméhek
tűzkerekem nyikorog
pulzusom benned kapál

ecettel dörzsölt vakszem
azúrhűvös zsaluvas
sűrű vérünk forróság
megcsapolják piócák
elrohasztó láz szuvas
fogunk közt a félelem

kukák gótok alánok
örvényben jégzuzalék
kettős palotatemplom
körmeimmel kaparom
bolondos legény a pék
félnek is a széplányok

kökényszemek nevetnek
recsegnek szemöldökfák
töklámpás vigyorgó száj
mulandóság sárga haj
szemgödörben átfonják
dereng porcelán lélek

Innana – a Világ Világosságának fényből szült szüze, a Földre nézve meglátja Izdubart. megszereti, és le akar szállni a Földre. Napisten-atya figyelmezteti: „akkor Te is hasonló leendsz, és a földi rend szerint kell élned. Onnan a halottaknak sötét országába jutsz, ahová az én fényem nem ér el. Sorsod emberi léssen a feltámadásig.” Innana vállalja az emberi sorsot, de még az Égből beszél Nimruddal. Megjelenik előtte álmában és megparancsolja neki, hogy vágja ki Uruk városában lévő, Innana szent kertjében álló hatalmas fát, a Hulupput és abból készítsen oltárt részére. Huluppu tövében fészkel a nagy kígyó. Ezt megöli Nimrud és valóban feleségül veszi a földre szállt Innanát, akinek földi leányneve Ene. Enéh két fiat szül Nimrudnak, és betölti az emberi sorsot, a halottak országába kerül. Ninsubur felkeresi az összes Égi Hatalmasokat, és arra kéri őket: segítsenek, hogy Innana feltámadjon a halottak

országából. Senki sem tud segíteni. Innana két fia –
önfeláldozó szeretettel – lemennek édesanyjuk
után az alvilágba, és Ninsubur segítségével fel-
támad Innana.

tavas van csupa tályog
pléh zörgésben ravatal
időzített kikelet
rügyeiben ketyeghet
böjti szélben az ital
pitymallat szürke hályog

fölborzolódik barka
izgága nedvek folynak
könyékig véres század
kézigránát elhervad
jácintszagú tavasznak
tetőt ácsol a baka

történelem ácsorgás
nemzedékek partjánál
jó orvosság a szökés
szétlőtt kaszánya kötés
közérzet zavaros nyál
elmaradt föltámadás

valónkból száll föl a füst
tormával vegyül húsvét
magára rántja vérünk
alkonyodik félelmünk
szétszéled a nyáj hétrét
ház és haza repedt üst

féktelenség nagy járvány
nárciszokra ráfonnyad
szoknya ring és bölcsődal
szállingózik vert angyal
majális fűvós marad
kormos zászló az ármány

levélsátras gyermekkor
sárháborúzik múltam
nyárfák bolyhától havas
karácsonyra már avas
a kikelet csak tam-tam
világ romba dőlt szobor

Jól kezdődik a lét! Öle kormos. Nyárfák bolyhától a víz tükre havas és vakítóan villódnak a fények. A legények fején hosszú, fekete bárányszőcsüveg, amilyent a perzsák szoktak hordani. A süveg körül különféle színű szalagok lógtak le, amelyek tánc közben sámáni képet festettek. Véraláfutásos orgonák bokra körül önmagáról marad le a nyáj és szétszéled. Valóságunkból száll föl a füstgomba. A lányok díszítették fel a legényeket. Egy lobogó gúnyájú fa sárgáját omlasztja: férjet keresnek a lányok. Nem virágének a hadizsákmánytól érkező lárma! Az ablakokon golyófogó párna. Reggelre kihűlnek a képzelgések. Süveg balfelén árvalányhaj, jobbfelén piros szegfű és zöld ág. A testet házilag készült gyolcsing fedte. Az ingen három ujj magas, keményítetlen, egészen szűk gallér, melyet három porcelán gomb tart össze. Felső széléhez ismét három ujjnyi széles lehajtó gallér és az ingujj

szűk elején három ujjnyi széles sárga fejtőhímzés. Az ing kiengedve derékszík alól, hogy tánc közben lobogjon. Sokszor még vicceltek is a gyerekek: „Bácsi, né, az ingjét kint felejtette!”. Nekem a rádragadt bogáncs az ékszer: kapaszkodásától szép az értelem. Szemünk láttára veszi ki ebből a világból, melyet az idegen társadalom tönkretesz: a kitartást. Töviskoszorút hord a lemenő nap. Az ing felett begombolt lájbit hordanak, felette a csípőnél alább érő rövid zekét. Mindkettő durva posztóból készült és kivétel nélkül barna, mert a vadgesztenyék barnája az igazi barna. Fehér ing, fekete fláner. Pattanásig feszíti a gyümölcsöt zamata. Lázban ég a szótag, felújult fűszálat fen! Tarkaságával támolyog a holnap. A harisnya darócposztóból készült, fehér színű, lábra szorult csizmában végződik. Fekete priccses nadrág. A szív a test kocsmájában forttyog, ahol honvágy szorongatja a torkot, s a füst arca hamutartóban sorvad. A szerelemtől másnaposak a szájak. A két vállat ezen kívül csokorba idomított piros szalag díszítette. A két vatáfon még volt egy-egy szélesebb szalag. Boldog szalagok! Ívelésük szemeket dülleszt, csőrük felhőt lékel. Itt lenn: fára zuhog a karácsony, megszedül a szó, dízsorútűzben ráng a szemérem! A kuka álarca égerfából készül. Ez egy egész körfa. Elvágják. Először lefaragják az egyik felét, s azt kivájják. Majd szaluval kidolgozzák, és beteszik száraz hamuba, hogy húzza ki a nedvet. Végül belül báránybundával bélelik ki. Az álarc, torzított arcmásokat tartalmazott iszonyú nagy bajusszal, mely lósörényből készült. Szakáll helyén tehénfarok volt és aranyrojt. Az álarc homlokáról

hosszú sastollak nyújtóztak az ég felé. A fejen egy csucsorka sapka. Elszáradt virágok görcsös szárán szemölcsös szomorúság hallgat. Súlyosabb ez, mint a mültra tolt kőlap. Érett vesszőivel újból döfköd a jövő, zúgó erdejében szorongat. Eljött a beavató szerelem ideje. Az elmúlásban újjászületni, a menekülésben megmaradni – ez a borica.

alma – marha – harcsa – csakra – ragos
körte – tenger – erő – rőzse – zsellér
szilva – vadász – ászok – okos – ostor
egres – este – terem – emlő – lőpor
eper – eresz – eszme – meleg – egér
málna – naptár – árok – oktáv – ávós
Arvak – Baba – Carig – Dabog – Edda
Agnár – Balan – Cathba – Dagda – Egdir
Ahto – Balmung – Cian – Dana – Elfe
Alfhild – Barin – Conan – Datan – Emse
Alpher – Bedwyr – Conla – Derzes – Eir
Angus – Belár – Corlos – Detre – Elza

torta haBOSS rosszabb ágyban jobbágy
Zairban zaj ír baszk Hattyúk Taván
a viszony utal az iszony utál
yoga kétely Goya métely ha ál
táncolj ponty konty kan csata Kamesatkán
elemőzsi él-e Mózsi s a vágy

óda a fény oda a lény nem vár
jobb egy szidás mint egy Sidas tényleg
hájrobic szak ács a szakács forog
amit a szem megfog az a szemfog
tiroli troli egyenlőszárú szarú a lényeg
számos új várból lesz a Szamosújvár

Farnir – Gallar – Hagen – Ilmar – Jarog
Kalev – Luga – Mabon – Nemed – Ogma
Perdur – Rinda – Saga – Szadko – Tara
Ukko – Vara – Wotan – Ymir – Zywa
Yrsa – Walther – Volosz – Utgard – Turja
Szurtur – Skada – Rohalt – Juma – Imbolg

csicsicsorgó romromromlás a sár
esősöktől hahahabzik moslék
mememellőzőzöttség vevedre
ne lelegyünk mi megmegtévesztve
vizekzek jejegén nő a léklék
kakapaszpaszkodik a tatatár

Boricapróba. Összegyűltünk, mint az ökörcsorda a borjúcsordával. Utcák kövére tapadt levéltenger vezetett el hozzád. Aprószentek. Önimádattól megrepedt a mondat. Árvaságában emelkedett a templom. Háromszor megkerültük. Házkérés, meggyötört arcok föllobbanása. A szó feketepiacán vevőkre talált a kuka. A tánc terjedelme és az egyes szerkezeti elemek sorrendje változók, vannak azonban olyan formulák és mélyszerkezeti sajátosságok, amelyek állandók. Mindig hét fordulatból áll. Gesztenye sül a szemekben, megfagyó emlékek szívszorító lobogása. Ágrólszakadt sistergés tör elő összedrótozott múltunkból, a vatáf kilencszer perdül meg. Kifehéredő füvek nyersselymét húzza maga után a keresztborica. Lassan beérik, dér-csípésben bontakozik ki, ízére repedezik a törökborica. Visszafogott mohóságba taszítjuk egymást a hosszúborica lombhullásának végére. Meztelenségünkbe bújunk a rossz elől, a nyers erőszak

föltámadó szélvihara elől. Szemünkben egy koronatűz fényével ünnepelünk. Ünnepli önmagát a kuka, törvényt tipor, fosztogat. Kisemmizett álmok kereszttüzeben pattog a koldusbot, mint pocsolyák szemén a jég hártája. Dobják a pénzt, a kolbászt, a szalonnát, a savanyú káposztát, a kenyeret. Az egyik kuka bemártotta ostorát, a bámészkodókat lepereckelte. Kezére a kosz rászáradt, mint választási plakátra a turha. A tájat szél borotválja s didereg a gémeskút. A másik kukát fölötötték a gémesre, ott fityegett és üvöltött. Az törik a másikba, aki nem szeret igazán. Szalmát dobtak rá, meggyújtották. Mint a lenyugvó napot beejtették a kútba. Felmegyünk az égig, a tüzes égig! A vatáf még járja. Szegfűszeges bort, fűszerek forró nyüzsgését kívánja. Olyan gyorsan megfordult, hogy hát még peresztelennek is csoda volt. Rögtön képzelgő őrzöngésbe esett, miközben egy lábon forgott... Szemeteskukában nő nagyra a balkáni hetykeség hű szószólója. Patkó mögül előlép Regös alakja: rossz szellemeket űz, gyógyít, varázsol. Hej! Haj – Haj! Kiáltó ember a vatáf. Részletesen elmondja – végigmutatja –, hogyan keríti el háromszor a salakjában ostromlott várost, szentelt égő gyertyával, melyet minden alkalommal lefűj, s a kendő alá, a beteg arca elé teszi a füstölgő kanócot. Az öncélúság türelmi idő a Nap járása szerint: betölti a teret, szárnyal merészen. Majd ellenkező irányba mozdul, és háromszor mondja el az imát. Mint az Esthajnalcsillag a legények vállán világít a lapocka, a fiúágon örökölt nemzetiségi jelvény, címer, törzsi totemikus képrendszer, ugró Párduc, szárnyaló Turulmadár.

Kilátásunk tüskéit átlyuggatva, az ablaküvegre
tapadtan írok. Kudarcom kisimult ráncain állok.

Magas a jegenye, mégis leszarják a varjak.
A gondolattól vámot nem vesznek.
Kinek szél a hite, tömlőc az országa.
Mindenki a maga portája előtt seperjen.
Ne köpj a kútba, mert innod kell belőle.
Nyilat tompít, ki serpenyőt lövöldöz.

Lex exlex, lux atra, via invia, serva potestas.
Irrequieta quies, et malefida fides.
Turpis honor, pietasque ferox, odiosa voluptas,
Pax discors, status mobilis, aegra salus.

alkoholt és felkoholt vádak
borica Bohr Ica kimenő
kimonó nyugat nyugodt Ágnes
IRAsokk az írások mágnes
hídtalp lúdtalp cinjel Jelcin ő
istenkém isten kém vigyázzanak

hagyj ma békém a hagyma Békén
a Marika nem Amerika
GaBonn gabona a babona
termesz termosz a zenebona
terpesz étel tétel halikra
bolgár polgár napozik kévén

talicskán halicska halacska
tegnap Heinrichből Heinrich Böll evett
sündörög a sün hívó ivó
ringló szilva Ringo Star a jó
beat lesz mondta a Beatles és lett
agymosott agyonmosott csacska

Jókai Mór és pengős ruca
okos oh kos Kabulban kábul
mono story ma monostori
veder meder próbál áradni
pórno pornó vágyálmot árul
Mókai Jór hát rengős puca

faszista fasiszta lázadó
láz adó jár zár vár ősz tatár
uralom úr alom ura lom
ne menj ha a lány Hív tört malom
rizikó rizike nagy számár
egérke égerfán nyafogó

példatár példatárs hús hős has
egy véka béka visszatér vízer
hallo vén Halloween felderült
sebesült sebes ült sebe sült
Voltaire volt levegő belefér
Rousseau orosz víz lyukas a kas

kényeskedő kéneskedő ár
gúla gyalú Gyula a mű sor
a műsor szem eper szeptember
üres ügyes leng a vadkender
Gandhi Gaudi jó régi bor
régí ó a régió nem vár

Sunt oculi scopuli, facies acies Meretricis
Frons effrons, pes pus, funera sunt femora,
Oscula spicula, quid jocus est focus ignea litis,
Pax fax, mel fel, sors mors, talamus tumulus.

Vitéz embernek pókháló is kővár.
A vak koldusnak is alamizsnán a szeme.
A kerítésnek szeme van, a falnak füle.
Könnyű a mondás, de nehéz a visszamondás.
Asszonyt, vásznat ne végy gyertyavilágnál.
Hiába fürdik a csóka, nem lesz hattyú belőle.

A mágus vallás iszonyú erős szervezettséggel egyesíti a sumeriai népet és az északról telepedett eftalitákat, s így tudósíthat aztán jó későn Eusebius arról, hogy a Pártos Birodalmat megdöntő sasánida-perzsa uralom 360 templomukat rombolta le, kegyetlenül üldözve e vallás követőit. Az Arsak vérű Mani áll élére e vallásnak is, és a tudomány átmentésének is legfőbb őre, de amikor kivégzik őt a perzsák, megindul a tudás átmentése a Kárpát-medencébe. Reszket, mint egy régi arcon az árok az utódok vacogó kuncogása. Markomban jégvirágok csurgó csokra, meglazul moco rogva. Mari Amu és társa vándorútja végén elkerül az Oxus folyón Korasán határához, az avar kagán országába. Kusán határőrséghez érve, a chorazáni határőr szellem megjelent a folyónál egy leányka alakjában. A folyam védőszelleme Bag-Ard, a fiatal lány népies neve a lenge, fehér tollú, gyönyörű folyami madár, a magyar kócsag. A fakírok, megszállottságával fölragyogtatott jégszögesdróról, átluggatja kilátásunk tuskéit, az ablaküvegemre tapad. Furcsa ábráival szikrázik az ikrás táncok dermedt cérnaszála. Ez Kül-Tegin síremlékeken felfedezett székelymagyar rovásírás. Szélmalomharcban edződik a vatáf: farsangi álarcoktól nehogy fázzon, és láncoktól se remegjen

az álla! A kembös ékszer úgy hordják a lányok menyasszony kortól kezdve a nyakukon, mint egy római katolikus pap a stólát, egy kicsit beakasztva az alját az övükbe. Legfelül a nyakuk körül van régi gyűrű, ez alatt egy szögletes, majd kerek ékszer, aztán néhány ezüstveret ezekkel az indákkal, aztán megint egy szögletes és egy kerek ékszer, majd újra ezüstveret, és a végén egy piros bojt. A beavatottak ágyékának forrásából nemzedékek származnak. Aranytartalékként a zord túlélés barangol morcos haragját zörgetve, a behívóparancsokat széthordó bakancsoktól tartva. Öt ékkő és négy rozetta a Napkultusz kilencese benne foglaltnak mutatja az Atyaisten és az Anyaisten együttesét. Átkos gáncsok cudar hótorlaszával a csúszó-mászó zimankó marasztal. Zsinatot erőszakolnak ki Methód ellen, és azt Regensburgban – Német Lajos elnöklete alatt – tartják meg. A vád ellene az, hogy „milyen jogon mer működni, és püspökségeket szervezni Felső-Pannóniában...?”. Methód így válaszol e vádra: „Ha tudnám, hogy ez a terület a tiétek, azonnal otthagynám. De ez nem a tiétek, hanem Szent Péteré. Ha ti hatalomvágyból a régi határaitokat kitágíjtátok a magállapodások és kánonok ellenére, jól vigyázzatok, hogy csontkoponyátokkal érc-hegynek menjetek, és agyvelőtök szétloccsanjon.” Többévi börtön után a magyarok szabadítják ki Methódot. Hóförgetegbe harapnak a sáncok. Eltörpül az öröm. Hörög a zsarnok, a förtelemből megélő Ond találkozóra hívja Álmot Zemplénbe és Ungvárra, de a Bodroghözben orvul meg-támadja, és Álmos itt leli hősi halálát, karddal a

kezében. Szomorón temették el. Ablakpótló fólia-
ként lebben már a főbia. Csattanó pofonokkal
csattogtatja a szél a hazugságok csatakos zászlaját.
Csattanó pofonokkal csattogtatja csatakos zászla-
ját. Csattanó csattogtatja csatakos zászlaját. Csatta-
nó csattogtatja... csattogtatja... Csattan. Keserves
tengődésben meggörbült csángóság, mint földből
kérdőjelenként kiálló kampó rándít az ezredvégi
rangkórságon, szószátyárságon, mely mindent
elvásít. A Borica feltámadt...

vázát fagy feszíti szét
ágon gyümölcs varjú lóg
ásít az önimádat
patájára barkákat
sírásó is demagóg
máza pattog bordély lét

jégvirágba a porzó
húsos füsttel visszaző
almát hámoz álmatlan
véres jegével illan
fejetlenséget őrző
napkorong kong toborzó

recseg-ropog a világ
csepeg az öröksége
morcos krumpliból csíra
a rakást összefogja
gőzölög a föld népe
nyikorgó szélben egy ág

vaskereszteket kopaszt
cibálja horpadt szívét
ez barbár kipárolgás
hit sarjadó bőjtje más
oltja mesék égését
sziklából vizet fakaszt

zsenge fű incselkedik
reszkette terjeszkedne
messze a nap csődület
szájtáti nép révület
korhadt remények nedve
hordalékában mosdik

kunkorodó vágy zörög
kucorgó agyába túr
csókkal sorvaszt rügyekkel
méheket zúgatva el
a muszáj mindig nagy úr
nektárába méz csöpög

késő virágzás láрма
magába rántó sejtés
rotyog e kor mély bíbor
eltört korsó ömlik bor
nem jár kútra remegés
szemében csillog álma

mossa bő levű eső
bimbókból feslő selymét
a lét itt már kinyalt tál
villog rajta fényes sál
fáslizza népem lelkét
serdült vágya égis nő

EGY MÁSIK KARÁCSONY

a műkarácsony véget ért
a parkban fagyott csend
a szétrombolt szobor helyét
ékesíti kosz és szemét
megcsömörlött a rend

még a műszeretet honol
ráragad az arcra
vérerekben vad alkohol
tömeg kolompja válaszol
csengő gyerekhangra

hízott patkány koszos cigány
zabál a kukában
agyfelszínre rajzolt sétány
a szívekben féltő magány
gyúl a havazásban

ajtótlán tető közvetít
műangyalok szárnyán
raktérbe állított tévét
elhagyta isten a népét
szent karácsony napján

a szívekből kikerülnek
újra a fenyőfák
élettelenül hevernek
műjézusként még lebegnek
a szaloncukorkák

értelmetlen nagy kereszted
előtt letérdelve
atyám égek s most éleszted
elpusztított erdőidet
örök értelemre

HÁROM FOKOZAT

- Három fokozat van az ember lelki fejlődésében: a testi, a lelki és az isteni.
- Mi a testi fokozat?
- Az az állapot, amikor a fát fának, a hegyet pedig hegynek látja.
- És a lelki?
- Az az, amikor az ember mélyebben néz a dolgokba, s a fa már nem fa, a hegy pedig már nem hegy többé.
- És az isteni?
- Ah, az a megvilágosodás, amikor a fa újból fa, s a hegy újból hegy lesz.

minden mosoly lecsorog végül
a magyar paraszt hortobágyadt
négernek még Dózsaarc maradt
zsíros hamuban pogácsa sül

és minden fény lecsorog végül
a világ szőrös paradicsom
kocsonyás fénycsíkján csiganyom
életem kavicsálma feszül

könnyek is lecsorognak végül
sípolnak a víziorgonák
rozsdás szögek az eget tartják
örök halál életre szédül

hétmilliárd szemű emberiség
csak nézi magát ezüst tükörben
hétmilliárd szemű emberiség
csak nézi a holdat a sötét éjben
hétmilliárd szemű emberiség
kettészeli mindazt ami egész
hétmilliárd szemű emberiség
csak nézi meztelen testét és kész
hétmilliárd szemű emberiség
csak hullámszik születve és halva
hétmilliárd szemű emberiség
csak futkos lohol hitét riszálva
hétmilliárd szemű emberiség
csak egy óriás hangyaboly mely ma
hétmilliárd szemű emberiség
csak a földet gyúrja és vonsozolja
hétmilliárd szemű emberiség
csak a jobb szebb világot álmodja

gondjainkból gyúrt agyagisten
forogj szépen agyunkban mert így
könnyebb az iga tartós a frigy
cipekedésünk is vértelen

fejünk fölött lebegő isten
szép szellemkarika vagy ostor
árnyékaidban lelkünk bátor
kirajzoltunk fényforrás testén
bűneink árnyaidhoz méltók
arányaid alakja takar
veled ember játszani akar
nem a nyüves sötét pénzváltók

emberré válás sóvárgása
engedd te legmagasabb játék
részen énekelni érték
riadalomban fogy a kása

egyszer leszólsz oly kicsi leszel
hogy beférsz végül a főajtón
lábnyomod alatt süllyedt padlón
bennünk halhatatlan is leszel

belemosunk kis dolgainkba
krumpli közt gőzölög illatod
csontunkról a húst harapdálod
és belehorkolsz imáinkba

EGY CSÁNGÓ NAGYMAMA

Bálint Istvánnak

erdélyként fölém görnyedtél
gyöngyöt sirtál vért meséltél
drótsövény skálányi határ
harmat nyilall ég a határ

lerágott filmcsutka a sors
almavirág vetítés gyors
szuszogása a paráznak
ébredése a kovácsnak

felfűrészeli a nyarat
tűzifával télen arat
pórusában rézmeleg por
aszfaltozó bánat a tor

Kárpátokkal öltöztess fel
kidolgozott tested reggel
kezed az Olt és a Maros
Pannóniát tisztára mos

gondokkal terhelt fejedet
balkezedbe hajtod lüktet
századunk zord történelme
hogy is bírja még az elme

grafikát aszalt belőled
utódokból a szeretet
éjsötétből hited áttört
fehér csillag vonalak közt

sírodon egy meggyfalevél
csizma nyoma rajta Erdély
görbültél te görbül a tér
vért sírunk mely aranyat ér

LOVAM

potyognak a gesztenyék
szétesik az óra
idő burkán mély a lék
lelkemben szakad a fék
lovam lovam pejlovam
vére hull a hóra

csipkebogyók megértek
szétesik az óra
álomhintók elégtek
istenek is megkértek
ne hajtsunk a tóra
lovam lovam pejlovam
vére hull a hóra

jég törik ló felhorkan
szétesik az óra
szívem sikolt de halkan
vergődünk égi tóban
maradj még egy szóra
lovam lovam pejlovam
vére hull a hóra

ÚTSZÉLI FÁK

minden tavasszal
csonkítják az útszéli fákat
égre merednek mint gyerektelen kezek
szórják az átkokat

néhány év alatt
öreg megdagadt bütyök marad
megadóak mint a földbevert buzogány
utcán a harc halad

utolsó tavasz
kicsal néhány rügyet majd ágat
mint kopasz janicsárfejek a hajtincs
hantol sok-sok vágyat

NÉPDALRABLÓK

álmaink hatszobás Nagy-Magyarországa
kis rézkilincseid csüggedten fénylenek
ablakaidban légymenetrend pótvizsga
ömlik a régi lámpalé élesztőnek
rozsdába fúrja a fejét a giliszta

szárítókötélen lobog a szabadság
vízisielnek a szövönők pollensár
szökken kis házikók álmán a valóság
parthoz loccsan a szájvíz mohás a kővár
add Istenem hogy szaporodjon a virág

futball-labdát dajkáló vakondok hullók
anyanyelvek forognak füstől a motor
angyalok szárnya helyett fém teniszütők
közt szárnyal a dalos pacsirta mint rotor
rakétához csalogatják emberrablók

BAZÁR

igen én még azt akarom
legyen ne csak tulajdonom
de sajátom ez a mozgás
nem segíthet már senki más
alkimisták tudósok sem
rámzárul világegyetem
kimozdulok titok nélkül
véges utaimba szédül
számtalan fekete macska
átszeli álmom nyávogva
a jelenem egy nagy bazár
néha ki de többször bezár
a múltam senkinek se kell
feszült várakozás delel
árnyékom az égen a nőm
így hát eladom a jövőm

PATER NOSTRADAMUS

kéken szuszog az autógén
isten egy palack oxigén
nyitott fénybilincs a szárnya
idő csikó szőrén mályva

darázskanálban propolisz
porcukorra darált polis
tevegarázs az ég éjjel
zsiráfkonyha nappal kelj fel
feszt dudál a tenger tükre
szikrázó fogzománc délre
torkom döngő csigalépcső
trombitáló zúgó eső

görbül idő begörbül tér
ha a jóslat hozzám elér
csillagzáró csupa nittszeg
fejünkre hull az est részeg

gyulladásig présel pappá
szívem bőrét képeslappá
vadszilvával ázsia jön
európát óvd teremtőm

MÁSSALHANGZÓK ARITMETIKÁJA

Elhallgatott éveink és életeink elkopott lépcsőin, felmáztunk a Toronyba. Egyikünk se esett kétségbe, hogy a földhöz viszonyítva az égben lebegünk, és egy más világba érkezünk... Az, aki megbízható tapasztalatokat szerzett az általános tökéletességről, az viszonylagos védettségre tett szert, az egyre szűkülő falakkal, és a levegőként fogyó magánhangzókkal szemben. A fogyó lépcsők, a fogyó évek fájdalma a tapasztalás korának jellemzői. A fiatalság díszének egyike. Ezért esténként bekapcsoljuk a holdat, a saját holdunkat, saját csillagteleppel. Szikrázó csillagok csiklandozzák, végül a hold elneveti magát, és mint egy sánta vekker kiberregi az éjszakát tagjaiból. Szűkülő falak, összepréselt mondatok. A csend sír, felázik hangja, és összevissza csúszkál, amíg kifut a számból, és ordítás lesz belőle... Egyetlen kenyérvégem a penésszel köt házasságot, és tűzre kéri vacogásom a széklábat. Égnek a csillagok. Itt fenn az igazság láthatatlan emberhez hasonló. Csak azáltal válhat láthatóvá, hogy ruhát vesz magára. Ha sok és bő, lötyögő ruhát hord magán, csak nagyon tökéletlen elképzelést alkothatunk róla. Minél kevesebb és testhez álló ruhát vesz fel, annál pontosabb képet nyerünk róla. De bármilyen képet adjon is a ruházat, továbbra is befedi őt, és csak a ruhát látjuk, nem magát a láthatatlan embert... Az egyre szorító magány levetkőztet, összepréseli a szavakat úgy, hogy a végtelen szorítását csak a mássalhangzók élik túl...

$$B = \frac{1}{27} \left(\frac{\text{bács}}{\text{ács}} + \frac{\text{bal}}{\text{al}} + \frac{\text{bámul}}{\text{ámul}} + \frac{\text{banya}}{\text{anya}} + \frac{\text{bár}}{\text{ár}} + \frac{\text{Bara}}{\text{ara}} + \frac{\text{bárka}}{\text{árka}} + \frac{\text{bég}}{\text{ég}} + \frac{\text{bél}}{\text{él}} + \frac{\text{berek}}{\text{erek}} + \frac{\text{belső}}{\text{első}} + \frac{\text{bér}}{\text{ér}} + \frac{\text{betűe}}{\text{etűd}} + \frac{\text{bevett}}{\text{evett}} + \frac{\text{bírási}}{\text{írás}} + \frac{\text{bíró}}{\text{író}} + \frac{\text{bolt}}{\text{olt}} + \frac{\text{bont}}{\text{ont}} + \frac{\text{bóra}}{\text{óra}} + \frac{\text{borda}}{\text{orda}} + \frac{\text{borsó}}{\text{orsó}} + \frac{\text{böő}}{\text{őr}} + \frac{\text{böő}}{\text{ös}} + \frac{\text{búj}}{\text{új}} + \frac{\text{búr}}{\text{úr}} + \frac{\text{bura}}{\text{úra}} + \frac{\text{búú}}{\text{úz}} \right)$$

$$C = \sqrt[8]{\frac{\text{cég} \cdot \text{cél} \cdot \text{cella} \cdot \text{cím} \cdot \text{cin} \cdot \text{cirka} \cdot \text{csík} \cdot \text{csal}}{\text{ég} \cdot \text{él} \cdot \text{Ella} \cdot \text{ím} \cdot \text{in} \cdot \text{irka} \cdot \text{sík} \cdot \text{al}}}$$

$$CS = -\frac{1}{17} \left(\frac{\text{Csaba}}{\text{Aba}} + \frac{\text{csajka}}{\text{ajka}} + \frac{\text{csapás}}{\text{apás}} + \frac{\text{csavar}}{\text{avar}} + \frac{\text{cseléd}}{\text{eléd}} + \frac{\text{cselvetés}}{\text{elvetés}} + \frac{\text{csép}}{\text{ép}} + \frac{\text{csere}}{\text{ere}} + \frac{\text{csiga}}{\text{iga}} + \frac{\text{Csilla}}{\text{Illa}} + \frac{\text{csoda}}{\text{oda}} + \frac{\text{csók}}{\text{ok}} + \frac{\text{csont}}{\text{ont}} + \frac{\text{csúz}}{\text{úz}} + \frac{\text{csőső}}{\text{ősz}} + \frac{\text{csülök}}{\text{ülök}} + \frac{\text{csűs}}{\text{úr}} \right)$$

$$D = -\frac{1}{16} \left(\frac{\text{dal}}{\text{al}} + \frac{\text{dalmát}}{\text{almát}} + \frac{\text{darab}}{\text{arab}} + \frac{\text{dara}}{\text{ara}} + \frac{\text{dél}}{\text{él}} + \frac{\text{deres}}{\text{eres}} + \frac{\text{Déva}}{\text{Éva}} + \frac{\text{díj}}{\text{íj}} + \frac{\text{dingó}}{\text{ingó}} + \frac{\text{dob}}{\text{Ob}} + \frac{\text{dönt}}{\text{önt}} + \frac{\text{dőőr}}{\text{őre}} + \frac{\text{dráma}}{\text{ráma}} + \frac{\text{Dóra}}{\text{óra}} + \frac{\text{drapp}}{\text{rapp}} + \frac{\text{dúr}}{\text{úr}} \right)$$

$$F = -\frac{1}{37} \left(\frac{\text{faggat}}{\text{aggat}} + \frac{\text{fagy}}{\text{agy}} + \frac{\text{fair}}{\text{air}} + \frac{\text{fal}}{\text{al}} + \frac{\text{fárad}}{\text{árad}} + \frac{\text{fára}}{\text{ára}} + \frac{\text{fara}}{\text{ara}} + \frac{\text{fázik}}{\text{ázik}} + \frac{\text{fazon}}{\text{azon}} + \frac{\text{fedd}}{\text{edd}} + \frac{\text{fejt}}{\text{ejt}} + \frac{\text{fék}}{\text{ék}} + \frac{\text{fél}}{\text{él}} + \frac{\text{fel}}{\text{el}} + \frac{\text{félelem}}{\text{élelem}} + \frac{\text{felkel}}{\text{elkel}} + \frac{\text{felőe}}{\text{elől}} + \frac{\text{felső}}{\text{első}} + \frac{\text{felül}}{\text{elül}} + \frac{\text{felvon}}{\text{elvon}} + \frac{\text{flóra}}{\text{lóra}} + \frac{\text{fodor}}{\text{odor}} + \frac{\text{fok}}{\text{ok}} + \frac{\text{fold}}{\text{old}} + \frac{\text{font}}{\text{ont}} + \frac{\text{forma}}{\text{orma}} + \frac{\text{foszlik}}{\text{oszlik}} + \frac{\text{föld}}{\text{öld}} + \frac{\text{fő}}{\text{őz}} + \frac{\text{fűj}}{\text{új}} + \frac{\text{fűr}}{\text{úr}} + \frac{\text{futó}}{\text{utó}} + \frac{\text{fűl}}{\text{ül}} + \frac{\text{fűst}}{\text{üst}} + \frac{\text{fűűzé}}{\text{űzér}} + \frac{\text{fűzet}}{\text{űzet}} + \frac{\text{fűűz}}{\text{űző}} \right)$$

$$G = \sqrt[7]{\frac{\text{gaz}}{\text{az}} \cdot \frac{\text{gáz}}{\text{áz}} \cdot \frac{\text{gél}}{\text{él}} \cdot \frac{\text{gép}}{\text{ép}} \cdot \frac{\text{gőz}}{\text{őz}} \cdot \frac{\text{gatya}}{\text{atya}} \cdot \frac{\text{glazúr}}{\text{lazúr}}}$$

$$GY = \sqrt[10]{\frac{\text{gyám}}{\text{ám}} \cdot \frac{\text{gyalul}}{\text{alul}} \cdot \frac{\text{gyár}}{\text{ár}} \cdot \frac{\text{gyér}}{\text{ér}} \cdot \frac{\text{gyúr}}{\text{úr}} \cdot \frac{\text{gyerek}}{\text{erek}} \cdot \frac{\text{gyón}}{\text{ón}} \cdot \frac{\text{győy}}{\text{őz}} \cdot \frac{\text{gyűy}}{\text{űr}} \cdot \frac{\text{gyűy}}{\text{ül}}}$$

$$H = \frac{1}{24} \left(\frac{\text{hagy}}{\text{agy}} + \frac{\text{hajtó}}{\text{ajtó}} + \frac{\text{hal}}{\text{al}} + \frac{\text{halom}}{\text{alom}} + \frac{\text{hangol}}{\text{angol}} + \frac{\text{háramlik}}{\text{áramlik}} + \frac{\text{harc}}{\text{arc}} + \frac{\text{hárul}}{\text{árul}} + \frac{\text{hát}}{\text{át}} + \frac{\text{ház}}{\text{áz}} + \frac{\text{héj}}{\text{éj}} + \frac{\text{hétlap}}{\text{étlap}} + \frac{\text{hideg}}{\text{ideg}} + \frac{\text{hím}}{\text{ím}} + \frac{\text{hír}}{\text{ír}} + \frac{\text{hív}}{\text{ív}} + \frac{\text{hold}}{\text{old}} + \frac{\text{hont}}{\text{ont}} + \frac{\text{holló}}{\text{olló}} + \frac{\text{óra}}{\text{óra}} + \frac{\text{búr}}{\text{úr}} + \frac{\text{húz}}{\text{úz}} + \frac{\text{hül}}{\text{ül}} + \frac{\text{hűűt}}{\text{űtő}} \right)$$

$$J = \frac{1}{15} \left(\frac{jár}{ár} + \frac{jakut}{akut} + \frac{jász}{ász} + \frac{jég}{ég} + \frac{jéger}{éger} + \frac{jérce}{érce} + \frac{jókedv}{ókedv} + \frac{jól}{ól} + \frac{jón}{ón} + \frac{jóra}{óra} + \frac{jóság}{óság} + \frac{jön}{ön} + \frac{jövet}{övet} + \frac{junta}{unta} + \frac{jut}{út} \right)$$

$$K = \frac{1}{49} \left(\frac{kábel}{Ábel} + \frac{kajak}{ajak} + \frac{kalap}{alap} + \frac{kamara}{Amara} + \frac{kancsó}{Ancsó} + \frac{kanna}{Anna} + \frac{kapa}{apa} + \frac{kapor}{Apor} + \frac{kapu}{apu} + \frac{kár}{ár} + \frac{kara}{ara} + \frac{karc}{arc} + \frac{kávè}{ávè} + \frac{kéj}{éj} + \frac{kék}{ék} + \frac{kell}{ell} + \frac{kelme}{elme} + \frac{kén}{én} + \frac{kepe}{epe} + \frac{kérd}{Érd} + \frac{kerek}{erek} + \frac{kereszt}{ereszt} + \frac{kész}{ész} + \frac{kín}{ín} + \frac{kint}{int} + \frac{kis}{is} + \frac{klaszszó}{lasszó} + \frac{klívia}{Lívia} + \frac{kóbor}{óbor} + \frac{kokain}{okain} + \frac>kóla}{óla} + \frac>komló}{omló} + \frac>kormány}{ormány} + \frac>korom}{orom} + \frac>koszt}{oszt} + \frac>kő}{ő} + \frac>költ}{ölt} + \frac>kőő}{őr} + \frac>köröm}{öröm} + \frac>krém}{rém} + \frac>Krím}{rím} + \frac>krúgat}{rúgat} + \frac>kun}{ún} + \frac>kúszik}{úszik} + \frac>kút}{út} + \frac>kül}{ül} + \frac>kűű}{űr} + \frac>küzd}{üzd} + \frac>kvíz}{víz} \right)$$

$$L = \frac{1}{24} \left(\frac{\text{lágy}}{\text{ágy}} + \frac{\text{lakol}}{\text{akol}} + \frac{\text{lám}}{\text{ám}} + \frac{\text{lapja}}{\text{apja}} + \frac{\text{lát}}{\text{át}} + \frac{\text{lazúr}}{\text{azúr}} + \frac{\text{lebben}}{\text{ebben}} + \frac{\text{lég}}{\text{ég}} + \frac{\text{legyél}}{\text{egyél}} + \frac{\text{lejt}}{\text{ejt}} + \frac{\text{lék}}{\text{ék}} + \frac{\text{lélek}}{\text{élek}} + \frac{\text{lemez}}{\text{emez}} + \frac{\text{lép}}{\text{ép}} + \frac{\text{leső}}{\text{eső}} + \frac{\text{levő}}{\text{evő}} + \frac{\text{Libéria}}{\text{Ibéria}} + \frac{\text{liga}}{\text{iga}} + \frac{\text{Lili}}{\text{Ili}} + \frac{\text{Líma}}{\text{íma}} + \frac{\text{lív}}{\text{ív}} + \frac{\text{ló}}{\text{ó}} + \frac{\text{lóra}}{\text{óra}} + \frac{\text{lövet}}{\text{övet}} \right)$$

$$M = \frac{1}{36} \left(\frac{\text{maga}}{\text{aga}} + \frac{\text{mágnes}}{\text{Ágnes}} + \frac{\text{magyar}}{\text{agyar}} + \frac{\text{mákos}}{\text{Ákos}} + \frac{\text{mállad}}{\text{állad}} + \frac{\text{malom}}{\text{alom}} + \frac{\text{mámor}}{\text{Ámor}} + \frac{\text{manna}}{\text{Anna}} + \frac{\text{marad}}{\text{Arad}} + \frac{\text{marat}}{\text{arat}} + \frac{\text{margó}}{\text{argó}} + \frac{\text{Mária}}{\text{ária}} + \frac{\text{Mari}}{\text{Ari}} + \frac{\text{márka}}{\text{árka}} + \frac{\text{máz}}{\text{áz}} + \frac{\text{még}}{\text{ég}} + \frac{\text{mell}}{\text{ell}} + \frac{\text{menni}}{\text{enni}} + \frac{\text{mered}}{\text{ered}} + \frac{\text{mér}}{\text{ér}} + \frac{\text{mereszt}}{\text{ereszt}} + \frac{\text{merő}}{\text{erő}} + \frac{\text{mész}}{\text{ész}} + \frac{\text{meta}}{\text{Eta}} + \frac{\text{méter}}{\text{éter}} + \frac{\text{Mikes}}{\text{ikes}} + \frac{\text{mocskol}}{\text{ocskol}} + \frac{\text{módi}}{\text{ódi}} + \frac{\text{modor}}{\text{odor}} + \frac{\text{Móra}}{\text{óra}} + \frac{\text{mukk}}{\text{ukkk}} + \frac{\text{mútál}}{\text{utál}} \right)$$

$$N = \frac{1}{16} \left(\frac{\text{nagy}}{\text{agy}} + \frac{\text{napja}}{\text{apja}} + \frac{\text{nász}}{\text{ász}} + \frac{\text{nátrium}}{\text{Átrium}} + \frac{\text{néger}}{\text{éger}} + \frac{\text{negyed}}{\text{egyed}} + \frac{\text{nemez}}{\text{emez}} + \frac{\text{nép}}{\text{ép}} + \frac{\text{nesze}}{\text{esze}} + \frac{\text{név}}{\text{év}} + \frac{\text{Nílus}}{\text{Ilus}} + \frac{\text{nitt}}{\text{itt}} + \frac{\text{norma}}{\text{orma}} + \frac{\text{Nóra}}{\text{óra}} + \frac{\text{nő}}{\text{ő}} + \frac{\text{nőő}}{\text{ős}} \right)$$

$$NY = \frac{1}{14} \left(\frac{\text{nyál}}{\text{ál}} + \frac{\text{nyal}}{\text{al}} + \frac{\text{nyár}}{\text{ár}} + \frac{\text{nyeő}}{\text{elő}} + \frac{\text{nyelv}}{\text{elv}} + \frac{\text{nyelvész}}{\text{elvész}} + \frac{\text{nyérc}}{\text{érc}} + \frac{\text{nyesetlen}}{\text{esetlen}} + \frac{\text{nyest}}{\text{est}} + \frac{\text{nyes}}{\text{es}} + \frac{\text{nyír}}{\text{ír}} + \frac{\text{nyugat}}{\text{ugat}} + \frac{\text{nyúz}}{\text{úz}} + \frac{\text{nyüst}}{\text{üst}} \right)$$

$$P = \frac{1}{38} \left(\frac{\text{pajkos}}{\text{ajkos}} + \frac{\text{pajta}}{\text{Ajta}} + \frac{\text{pakol}}{\text{akol}} + \frac{\text{Pál}}{\text{ál}} + \frac{\text{pálcáz}}{\text{álcáz}} + \frac{\text{pálló}}{\text{álló}} + \frac{\text{papja}}{\text{apja}} + \frac{\text{pár}}{\text{ár}} + \frac{\text{parány}}{\text{arány}} + \frac{\text{párt}}{\text{árt}} + \frac{\text{pedz}}{\text{edz}} + \frac{\text{pálló}}{\text{álló}} + \frac{\text{papja}}{\text{apja}} + \frac{\text{pár}}{\text{ár}} + \frac{\text{parány}}{\text{arány}} + \frac{\text{párt}}{\text{árt}} + \frac{\text{pedz}}{\text{edz}} + \frac{\text{pehelyt}}{\text{ehyelt}} + \frac{\text{pék}}{\text{ék}} + \frac{\text{peres}}{\text{eres}} + \frac{\text{Pest}}{\text{est}} + \frac{\text{Péter}}{\text{éter}} + \frac{\text{pír}}{\text{ír}} + \frac{\text{pillanat}}{\text{illanat}} + \frac{\text{pince}}{\text{Ince}} + \frac{\text{ping}}{\text{ing}} + \frac{\text{pirók}}{\text{irók}} + \frac{\text{pirul}}{\text{irul}} + \frac{\text{plátói}}{\text{látói}} + \frac{\text{pléh}}{\text{léh}} + \frac{\text{pók}}{\text{ok}} + \frac{\text{pokol}}{\text{okol}} + \frac{\text{pont}}{\text{ont}} + \frac{\text{pőör}}{\text{öre}} + \frac{\text{preceptor}}{\text{receptor}} + \frac{\text{precesszió}}{\text{recesszió}} + \frac{\text{prémes}}{\text{rémes}} + \frac{\text{prés}}{\text{rés}} + \frac{\text{prím}}{\text{rím}} + \frac{\text{próza}}{\text{Róza}} + \frac{\text{Prut}}{\text{rút}} + \frac{\text{pun}}{\text{ún}} + \frac{\text{purin}}{\text{urin}} + \frac{\text{puszta}}{\text{uszta}} \right)$$

$$\begin{aligned}
R = \frac{1}{29} & \left(\frac{\text{rács}}{\text{ács}} + \frac{\text{rág}}{\text{ág}} + \frac{\text{raj}}{\text{aj}} + \frac{\text{rajta}}{\text{Ajta}} + \frac{\text{rajz}}{\text{ajz}} + \frac{\text{rákos}}{\text{Ákos}} + \\
& + \frac{\text{ráz}}{\text{áz}} + \frac{\text{rég}}{\text{ég}} + \frac{\text{rejt}}{\text{ejt}} + \frac{\text{renyheség}}{\text{enyheség}} + \frac{\text{reped}}{\text{eped}} + \frac{\text{rés}}{\text{és}} + \frac{\text{rest}}{\text{est}} + \\
& + \frac{\text{rész}}{\text{ész}} + \frac{\text{reszel}}{\text{eszel}} + \frac{\text{réti}}{\text{éti}} + \frac{\text{rév}}{\text{év}} + \frac{\text{rím}}{\text{ím}} + \frac{\text{ring}}{\text{ing}} + \frac{\text{rokon}}{\text{okon}} + \\
& + \frac{\text{ról}}{\text{ól}} + \frac{\text{romlik}}{\text{omlik}} + \frac{\text{ront}}{\text{ont}} + \frac{\text{rovás}}{\text{óvás}} + \frac{\text{rőő}}{\text{őt}} + \frac{\text{rúgat}}{\text{ugat}} + \frac{\text{rút}}{\text{út}} + \\
& + \frac{\text{rügy}}{\text{ügy}} \Big)
\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
S = -\frac{1}{42} & \left(\frac{\text{sajtó}}{\text{ajtó}} + \frac{\text{salak}}{\text{alak}} + \frac{\text{samott}}{\text{amott}} + \frac{\text{sár}}{\text{ár}} + \frac{\text{sark}}{\text{ark}} + \\
& + \frac{\text{sás}}{\text{ás}} + \frac{\text{seb}}{\text{eb}} + \frac{\text{sehol}}{\text{ehol}} + \frac{\text{sej}}{\text{ej}} + \frac{\text{sejt}}{\text{ejt}} + \frac{\text{sellő}}{\text{ellő}} + \frac{\text{selejt}}{\text{elejt}} + \\
& + \frac{\text{semerre}}{\text{emerre}} + \frac{\text{senyved}}{\text{enyved}} + \frac{\text{seper}}{\text{eper}} + \frac{\text{sért}}{\text{ért}} + \frac{\text{sérv}}{\text{érv}} + \frac{\text{sex}}{\text{ex}} + \\
& + \frac{\text{sima}}{\text{ima}} + \frac{\text{sín}}{\text{ín}} + \frac{\text{sír}}{\text{ír}} + \frac{\text{sitt}}{\text{itt}} + \frac{\text{sívó}}{\text{ívó}} + \frac{\text{sláger}}{\text{láger}} + \frac{\text{smakkol}}{\text{makkol}} + \\
& + \frac{\text{sodor}}{\text{odor}} + \frac{\text{sóra}}{\text{óra}} + \frac{\text{sok}}{\text{ok}} + \frac{\text{somló}}{\text{omló}} + \frac{\text{sorra}}{\text{orra}} + \frac{\text{soroz}}{\text{oroz}} + \frac{\text{sóvár}}{\text{óvár}} + \\
& + \frac{\text{sönt}}{\text{önt}} + \frac{\text{sőő}}{\text{őt}} + \frac{\text{sport}}{\text{port}} + \frac{\text{srác}}{\text{rác}} + \frac{\text{srég}}{\text{rég}} + \frac{\text{start}}{\text{tart}} + \frac{\text{suhog}}{\text{uhog}} + \\
& + \frac{\text{sül}}{\text{ül}} + \frac{\text{sűűrí}}{\text{űrít}} + \frac{\text{süt}}{\text{üt}} \Big)
\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
SZ = \frac{1}{34} & \left(\frac{\text{szakad}}{\text{akad}} + \frac{\text{szál}}{\text{ál}} + \frac{\text{száll}}{\text{áll}} + \frac{\text{szalma}}{\text{alma}} + \frac{\text{szám}}{\text{ám}} + \\
& + \frac{\text{számít}}{\text{ámit}} + \frac{\text{szárad}}{\text{árad}} + \frac{\text{szárny}}{\text{árny}} + \frac{\text{száz}}{\text{áz}} + \frac{\text{szár}}{\text{ár}} + \frac{\text{szeges}}{\text{eges}} + \\
& + \frac{\text{szék}}{\text{ék}} + \frac{\text{székes}}{\text{ékes}} + \frac{\text{szél}}{\text{él}} + \frac{\text{szemelget}}{\text{emelget}} + \frac{\text{szén}}{\text{én}} + \frac{\text{szép}}{\text{ép}} + \\
& + \frac{\text{szere}}{\text{ere}} + \frac{\text{szex}}{\text{ex}} + \frac{\text{szeszám}}{\text{ezám}} + \frac{\text{szín}}{\text{in}} + \frac{\text{szint}}{\text{int}} + \frac{\text{szír}}{\text{ír}} + \frac{\text{szirén}}{\text{Irén}} + \\
& + \frac{\text{szív}}{\text{ív}} + \frac{\text{szívó}}{\text{ívó}} + \frac{\text{szőz}}{\text{őr}} + \frac{\text{sztirol}}{\text{Tirol}} + \frac{\text{szóra}}{\text{óra}} + \frac{\text{szúr}}{\text{úr}} + \frac{\text{szügy}}{\text{ügy}} + \\
& + \frac{\text{szülő}}{\text{ülő}} + \frac{\text{szűz}}{\text{űr}} + \frac{\text{szűz}}{\text{űz}} \Big)
\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
T = -\frac{1}{38} & \left(\frac{\text{tág}}{\text{ág}} + \frac{\text{tám}}{\text{ám}} + \frac{\text{tanya}}{\text{anya}} + \frac{\text{tapad}}{\text{apad}} + \frac{\text{tár}}{\text{ár}} + \frac{\text{tárva}}{\text{árva}} + \\
& + \frac{\text{tegyed}}{\text{egyed}} + \frac{\text{tehetetlen}}{\text{ehetetlen}} + \frac{\text{tél}}{\text{él}} + \frac{\text{telek}}{\text{Elek}} + \frac{\text{tép}}{\text{ép}} + \frac{\text{tér}}{\text{ér}} + \frac{\text{térd}}{\text{Érd}} + \\
& + \frac{\text{terror}}{\text{error}} + \frac{\text{tessék}}{\text{essék}} + \frac{\text{test}}{\text{est}} + \frac{\text{tesz}}{\text{esz}} + \frac{\text{tétel}}{\text{étel}} + \frac{\text{tétlen}}{\text{étlen}} + \frac{\text{tév}}{\text{év}} + \\
& + \frac{\text{tíz}}{\text{íz}} + \frac{\text{told}}{\text{old}} + \frac{\text{tölt}}{\text{ölt}} + \frac{\text{tömlő}}{\text{ömlő}} + \frac{\text{tóra}}{\text{óra}} + \frac{\text{tőő}}{\text{őr}} + \frac{\text{török}}{\text{örök}} + \\
& + \frac{\text{törvény}}{\text{örvény}} + \frac{\text{trapp}}{\text{rapp}} + \frac{\text{trend}}{\text{rend}} + \frac{\text{Trió}}{\text{Rió}} + \frac{\text{Trója}}{\text{rója}} + \frac{\text{túr}}{\text{úr}} + \\
& + \frac{\text{túzok}}{\text{úzok}} + \frac{\text{túszok}}{\text{úszok}} + \frac{\text{tűű}}{\text{űz}} + \frac{\text{tűű}}{\text{űr}} + \frac{\text{twist}}{\text{wist}} \Big)
\end{aligned}$$

$$V = -\frac{1}{26} \left(\frac{\text{vad}}{\text{ad}} + \frac{\text{vágat}}{\text{á gat}} + \frac{\text{vagy}}{\text{agy}} + \frac{\text{vágy}}{\text{ágy}} + \frac{\text{vaku}}{\text{aku}} + \frac{\text{váll}}{\text{áll}} + \frac{\text{vállás}}{\text{állás}} + \frac{\text{vállat}}{\text{állat}} + \frac{\text{vám}}{\text{ám}} + \frac{\text{vár}}{\text{ár}} + \frac{\text{váz}}{\text{áz}} + \frac{\text{vég}}{\text{ég}} + \frac{\text{vén}}{\text{én}} + \frac{\text{vér}}{\text{ér}} + \frac{\text{veret}}{\text{eret}} + \frac{\text{vért}}{\text{ért}} + \frac{\text{vész}}{\text{ész}} + \frac{\text{vétél}}{\text{étel}} + \frac{\text{vett}}{\text{ett}} + \frac{\text{vevő}}{\text{evő}} + \frac{\text{virul}}{\text{irul}} + \frac{\text{viszony}}{\text{iszony}} + \frac{\text{vissza}}{\text{issza}} + \frac{\text{vívó}}{\text{ícvó}} + \frac{\text{víz}}{\text{íz}} + \frac{\text{Volga}}{\text{Olga}} \right)$$

$$Z = \sqrt[8]{\frac{\text{zápor}}{\text{ápor}} \cdot \frac{\text{zár}}{\text{ár}} \cdot \frac{\text{zavar}}{\text{avar}} \cdot \frac{\text{zeke}}{\text{eke}} \cdot \frac{\text{zokon}}{\text{okon}} \cdot \frac{\text{zöld}}{\text{öld}} \cdot \frac{\text{zúz}}{\text{úz}} \cdot \frac{\text{zűű}}{\text{űr}}}$$

$$ZS = \sqrt[4]{\frac{\text{zsír}}{\text{ír}} \cdot \frac{\text{zsold}}{\text{old}} \cdot \frac{\text{zsúr}}{\text{úr}} \cdot \frac{\text{zsűsű}}{\text{űri}}}$$

Nyomás és elnyomás alatt, súlyozott középarányosok közt, a felperzselt és szénné égetett múltamból, anyanyelvemből egy gyémántkristály maradt. Tudósaink valamikor megfejtik e vegyület képletét, ami elég valószínű a következő lesz:

$$B^{27} C^8 CS^{17} D^{16} F^{37} G^7 GY^{10} H^{24} J^{15} K^{49} L^{24} M^{36} N^{16} NY^{14} P^{38} R^{29} S^{42} SZ^{34} T^{38} V^{26} Z^8 ZS^4.$$

Ez a magyar nyelv vegyülete...

PEZSGÓ ÉS NARANCS

lelkemből születél de véredben élek
Erdély szívében csak téged kerestelek
elhallgattam ha már így akarta Isten
és lassan csenddé változott bennem minden

hold szemed pásztázott és felismert benned
pillantásaid pengéi kimetszettek
megszülettem feltámadtál bámul Isten
hangos tűzként ropog körülöttünk minden

még gondoláznak zsugorodott levelek
a vízben forró vasalók sisteregnek
kannibál narancs harapdálja szájprémem
csókban forralt pezsgők robbannak az űrben

gesztenyefák úsznak kitakart tengerek
lovak vontatják a mélybe az egeket
tajték hullámuk kristálypartot virágzik
karácsonyfán gesztenye szemed szikrázik

hópehely és virágszirom lepkesereg
öröktavas testemre csókod liheged
cselekvő szerelmünk kitörő nyarában
túlérett gyümölcsként lüktetünk egymásban

ujjaim pánsípjába leheled múltad
forró jövőd bársonytenyerembe olvad
galaxis végtelenjébe remeg melled
te te mondd ennyire szerettek-e téged

OLYAN NEHÉZ ÍRNOM...

Pedig mindig könnyen bántam a szavakkal. Csak most, ami van, túlñótt rajtuk, rajtam – az eszközeim mind elégtelenek. Elégtelenségem többletében égek, hiányodban, benned – bennem. Olyan nehéz szétválasztani. Nem is kell. Egy cikk, két cikk Narancs... Sohasemvolt (de jól ismert) ízeket, illatokat, nevenincs érzeteket élek át, ez nem is jó így, bennük élek. Ők vannak (Te vagy) és befognak (befogadsz)... Én csak megnyílok, vissz a – hoz az ár – folytonos dagály... Szinte tartom magam – maradt munka. Elültettem a kaktuszokat. Nevettek. És készül vándorútra a hangom. Nem könnyű neki. De nekem jó. Hallom, ahogy forogsz a szalagon... Közben délután szeánszot tartok. Itt van az íróasztalod, most érkeztek meg az almafák... jó barátságban vannak az ágyammal. Ma lefekszem veled, s beleringatjuk őket is a heves békébe...

NAGYKŐHAVAS

huzatos az ezredvég
Krisztus újból megfeszül
meggyfavirág csészéjét
méh törte el egyedül
habosan folyik a vér
betűk rengetegén át
a magánhangzókhoz ér
festi a felhők nyarát

még állandó betűkészületben várlak
mint árva szó éles metaforák között
vágat a vonat nyikorognak az utak
szökteti szellemét a mondat az üzött

szikrázó rímek szenesednek szabadság
balladák zsoltár délutánján érkezel
a kolozsvári Fellegvárból igazság
betűvitéz diákjaid hozzák most el

Bem proklamációját Erdély népéhez
és kitűzzük a brassói Fellegvárba
Bolyai Egyetem tűzijátéka ez
Európának Ludwig Roth felolvassa

*Végre oly sok ínség után megjelent az a szerencsés
nap, melyben nektek valódi örömmel hirdethetem,
miszerint a közös ellenség: „a muszka és osztrák
katonaság” meggyőzetvén, Oláhországba elszaladt,
hogyan a béke az egész országba kivívatott.
Isten áldja meg ezen napot, én pedig parancsolom,
hogy a legközelebbi vasárnapon, vagy pedig a*

távolabbi helyeken felszólításom vétele után következő vasárnapon minden vallások szertartásai szerint oltár előtti vagy pedig szószéki ünnepélyes hálaadások által ezen nap jelentősége hirdettessék. A magyar igazgatás, mely az alkotmányos valódi szabadságot akarja, mely minden múltakat béke kedvéért örömmel felejt, és amely az elvakított néppel soha háborút nem folytatott, azt óhajtja, hogy a különböző nemzetiségek az egyformaság élvezete által a testvériségben egyesüljenek, hogy minden állományi polgárok szokott foglalatosságuk mellé visszatérjenek, hogy az ország rövid időn belül a maga mély sebeiből a béke s polgári szabadság áldásai közt felüdülhessen. A magyar kormány csak boldogítani, nem pedig elnyomni akar. Mindent meg fog tenni, hogy ezen jónak elérését segíthesse. A magyar a külellenséget a határszélektől távol fogja tartani, vagy pedig az országból merőben kihajtani. Erdély lakói! Ébredjete fel valahára azon mámorotokból, mellyel benneteket a lelkiismeretlen ravaszság összeszorítva tarta, borzadjatok vissza a muszkák használatától, valamint attól egész Európa visszaborzad és használjátok azon alkotmányos jótéteményeket, melyeket nektek a minden igazgatások közt legszabadabb magyar igazgatás ajánl. Ti pedig, megvakítottak és megzavartak, térjete vissza honotokba, a magyar igazgatás meg fog nektek bocsájtani, eléggé meg vagytok büntetve lelkiismeretetek mardosó férge által, mely benneteket késő éveken keresztül üldözni fog, midőn benneteket a kegyetlenségekre fognak emlékeztetni, melyeket polgártársatokra árasztottatok, midőn

*benneteket a közvélemény megítélend. Magyarok,
szászok és oláhok, nyújtsatok egymásnak testvéri-
leg kezet, távoztassatok minden nemzeti gyűlöl-
séget, és boldogok lesztek.*

igen boldog vagyok karomba zárhatlak
te ötezer éves fáraó hajadon
gyógyfüves gyolcsaid lecsavarom rólad
suhannak mint ringlispíl és én álmodom

amint a hétfejű narancsfáim fölött
villan és sok csillagot hány a napkorong
ezer fokon izzik a versem Johann Gött
Pogány Madonnám föltámadt már nem szorong

őskori szél időpikkelyeket himbál
mesél mesél álomba ringat nagyapád
negyven napot örményül védeni ez áll
a hegyet a hegyet Istenem ha látnád

rejtelmek zenéje zizzen fölkel a Nap
Hétvitéz Hétfalu Hétforrás Hétlétra
beavatási szintek sziklák fején kalap
csobog a patak halak szöknek a partra

tested följazott íjként pattanásra kész
Agyagfalvától a Kőba csúcsig felér
Feketekarácsony oláh bosszú és vész
lelkek lebegnek szülessen újra a vér

Jakab János, Mezei István, Lőrinc István, Veres János, Blőz István, Papp Mihály, Tóthpál János, Musát György, Vereske János, Gödri István, Simon János, Mezei János, Benedek András, ifj. Benedek András, Fálnagy Mihály, Bacsó András, Veres Mihály, Antal István, Tóthpál István, Marin János, ifj. Szászgyörgy István, Behes István, id. Papp János, Szászgyörgy István, Antal Bacsó Mihály, Vereske Mihály, Molnár János, Buda András, Szász Kurucz János, Székely Pajor Mihály, Csarmazi Márton, Dénes János, Soós Márton, Szász György, Deák Józsi Péter, Bölöni Lajos, Köpefálnagy András, Tóth Mihály, Sávai János, Vajda Csabai Márton, Czigány György, Váncsa Péter, Csere Péter, Csere Mihály, Páva János György, Kajcsa József, Szonda Tamás, Váncsa Samu, Sükösd Sámuel

a harmadik létra mint a forradalom
elérhető délibábként fényre lebeg
falióraként szórja a percet tudom
csak lélegzetvisszafojtva lépegetek

mint fordított aggteleki cseppkőbarlang
magába fonja az olvadt pillanatot
örök vereségek erdőiből sok hang
vízesése ránk zúdult és megátkozott

jeges orosz sereg gyilkolja Fogarast
tömösi szorosban Kiss Sándor elesett
hősi halottaink szemére két garast
tett a történelem és tovább lebegett

csángó zászlóalj sziklába véstek téged
amerikai elnökök farkasszemek
lányom Beatles dalt énekel szíve remeg
unokák szeméből könnyeznek e nevek

A sasok kifeszítik a kétségbeesett gyűrődést agyhártyámon. Kavicsként pereg rá őseim, hőseim neve. Pokoli dörömbölés, gyerekkorom óta magamba zárom. A hőst belső készítés mozgatja, nem valamiféle üzenet. Érdeklődése a cselekedet, vagyis a véletlen felé irányul. Tagad minden korábbi törvényt, és újakat léptet életbe. Földi röppályáját hasonló út kíséri a szavak birodalmába. Megostromolja a faj nyelvtanát, hozzá fűződik a himnuszok születése. Hőseim, ősi drágakövek kavicshegyek árnyékában, ahonnan éjjelente sziklákként védelmezik európai álmainkat. A magyar nyelv a Kárpátok Utolsó vacsorája. Akinek sikerül kiegyenesítenie a kanyart, a Kárpátok hajlatát, az a világosság nyelvén fog szólni. Számomra mindig itt kel föl a nap, mert itt az igazság mindig csorbát szenved.

Bácsfalu: Borcsa János, Dávid Márton, Dénes András, Dénes János, Falnagy János, Gosuj György, Gödri István, Gyerkó András, Gyurka János, Iepura István, Laczkó János, Merzsák Mihály, Pap György, Pap István, Pál András, Pünkösti András, Simon István, Simon János, Simon János, Vajda Péter, Veres Mihály.

Türkös: Farkas Mihály, Szász Bacsó Mihály, Farkas István István, Jónás Mihály, Német István, Islik István, Székel János, Gyerkó Mihály, Borcsa János, Szörnyű András, Lőrincz János, Mezei András, Kovács Mihály.

Csernátfalu: Bacsó Mihály, Balog János, Bálint András, Barabás János, Bartos Mihály, Benedek Andir András, Benedek Márton, Dani Mihály, Dávid János, Dénes János, Dodé István, Dodé János, Erdélyi János, Farkas Pál, Hajdu István, Jakab István, Jani Mihály, Káplár János, Kis Jakab István, Kis János, Kús András, Paál Bálint, Pál András, Pajor András, Papp András, Sánta András, Tamás Márton, Veres István.

Hosszúfalu: Benedek János, Csukás György, Dávid András, Dávid Andor János, Deák Józsi Mihály, Giró János, Gödri János, Gödri János, Gödri Márton, Gödri Mihály, Jani Mihály Márton, Kalit Mihály, Kocsis Mihály, Pari János, Sánek András, Sipos János, Kocsis Mihály, Szabó József, Csáki András, Csáki János, Dávid Mihály István, Pari Mihály András, Vajda Mihály János, Jani János Mihály, Gödri Mihály János, Magdó János György, Gödri István Mihály, Dávid István, Bandi István, Gocsmán János, Török Pál, **BENCZE MIHÁLY**, Miklós Mihály, Jani Mihály András, Deák István, Stefán János, Csáki András, Diák Nagy András, **TOMOS ILKÓ JÁNOS**, Hammas János, Vajda György, Kocsis János, Erdélyi András, Fazakas János, Czimbor István, Köpe János, Minka Mihály, Major János, Török János.

Tatrang: Ander János, Benedek János, Barkó Dávid, Balázs István, Barkó Samu, Bibó István, Barkó Mózes, Barta Samu, Buna Márton, Bálint István, Bibó György, Barkó Mihály, Buna András, Barkó István, Boldi János, Csórik János, Csere Mihály, Csiki György, Csere Mihály, Csere György, Csórik György, Csiki György, Csiki Simon, Csiki Péter, Csiki Mihály, Fejér György, Fejér János, Fejér Mihály, Fóris György, Fejér Mihály, Gyerkó Sándor, Koszta János, Kajcsa Márton, Kaszári Márton, Kajcsa János, Korodi Pál, Kovács János, Koszta György, Koszta János, Lukács András, Molda János, Mikes Mihály, Molda Mihály, Mihók János, Molnár Mihály, Manczók Mihály, Molda István, Mikes György, Nagy Mihály, Nagy István, Koszta Pál Mihály, Pál Péter, Pál Sándor, Sára Mihály, Sára Samu, Sára István, Sára István, Sára Mihály, Tóth András, Tóth Mihály, Tóth István, Tóth János, Tamás Mihály, Jakab Márton, Váncsa István, Váncsa Simon.

Zajzon: Buna István, Buna Mihály, Bálint Mihály, Bálint Márton, Gécsi Márton, Taizs Tamás, Taizs András, Buna Samu, Csere Márton, Taizs Mihály, Kosztapál András, Jakab János, Jakab Mihály, Pálandor Mihály, Miklós István, Miklós Mózes, Orbán István, Gécsi György, Fórizs András, Miklós János, Tóth K. Márton, Gécsi István, Buna András, Bálint Márton.

Pürkerec: *Fejér István, Buna Márton, Gyerkó János, Jónás Márton, Rab Sándor, Veres Márton, Kajcsa András, Fejér Sámuel, Papp Sámuel, Jakab János, Jakab Sámuel, Pethő István, Gyerkó Márton, Orsi András, Buna Mihály, Orbán György, Fejér András, Sipos András, Kajcsa Sámuel, Buna Sándor, Simon Mihály, Korodi András, Simon Mátyás, Simon Mihály, Buna Mihály, Kajcsa Mihály, Sipos György, Fejér János, Kajcsa Mihály, Kajcsa Sándor, Fejér István, Sipos András.*

When I find myself in times of trouble
Mother Mary comes to me,
speaking words of wisdom, let it be.
And in my hours of darkness
she is standing right in front of me,
speaking words of wisdom, let it be.
Let it be, let it be, let it be, let it be,
whisper words of wisdom, let it be.

ige vagyok s nem névelő igézzél meg
fáj a halnak Jónás Jónásnak is a cet
letérdel az élet Babits is elréved
friss titkainkkal új lépcsőt mászik a tett

hatalmas sziklán kétszáz éves varjú
történelmet tanít még nem tud románul
Erdélyből a nyelvtörvény mert magyar ajkú
mohos határköre számüzte galádul

neki adjuk a Mackó-sajtot juhostól
a ráncos bronzinge közérthető ige
aranszegek feszítik fél a tolvajtól
tudja hogy Kiss Sándornak mi a lényege

Kiss Sándor vándorútra indult, hogy keresse a választ mindarra, amit nem tud. Lassú léptekkel ment, a gyönyörű természetet csodálva. Hirtelen meglátott egy galambot, amely olyan fáradtan repült, hogy azt lehetett hinni, bármely pillanatban a földre zuhan. Utolsó erőfeszítésével a Szabadság lába elé ereszkedett.

- Könyörgök neked, mentsél meg engem! Egy keselyű üldöz reggel óta, teljesen ki vagyok merülve, te vagy az utolsó reményem! Nézd, jön a keselyű, már itt is van!

Valóban közeledett feléjük egy nagy, fekete madár, de az is nagyon fáradtan repült, alig tudta mozdítani szárnyát.

Kiss Sándor felemelte a galambot, a ruhájába rejtette, és gyengéden suttozta:

- Költözzön béke a szívedbe, kis galamb! Én Kiss Sándor vagyok, felajánlom mellemen a vendégszeretetemet, nincs mitől félned.

A Keselyű is leszállt Kiss Sándor lábai elé, a tollai borzoltak és piszkosak voltak.

- Nem bírom tovább – mondta. – Te okos Kiss Sándor, láttam, amint a galambot a ruhádba rejtetted. Add ide nekem, mert ha nem, végem van. Elfogyott minden erőm.

- Semmi esetre se adom neked, hiszen megígértem neki, hogy biztonságot talál nálam. A vendégszeretet megsértése nagyon nagy bűn lenne.

- Ez a galamb az enyém, nem a tiéd. Amikor felemelted, ereje végén tartott, a hatalmamba került volna, a zsákmányom lett volna. Add hát ide a tulajdonomat!

- Lehetetlen, nem adom!

- Gondold meg, Kiss Sándor, én keselyű vagyok, természetemet az istenektől kaptam, akik a táplálékomat is előírták nekem. Én ezt a galambot legyőztem, ő az én keselyűként végzett munkám jutalma, ide kell adnod nekem!

- Lehetetlen – mondta a Szabadság, de már érezni lehetett a hangján, nem olyan biztos a dolgában, mint amilyen kezdetben volt. Halkan folytatta: – Szívesen tennék neked szívességet, keselyű, de azon áron, melyet követelsz, nem tehetek. Menj újra vadászútra, ez az egyetlen, amit tehetsz.

- Megint menjek vadászni? Rossz tréfáid vannak, Kiss Sándor! Nem látod, hogy a fáradtságtól már repülni se tudok? Ha egy róka ilyen állapotban talál rám, végem van. Arra akarsz kényszeríteni, hogy vagy éhen pusztuljak, vagy az ellenségeim pusztítsanak el? Rendben van, meghalok, de vedd tudomásul, ezt az ellenem elkövetett bűnt a lelkedre kell vened.

Kiss Sándor belátta, a keselyűnek igaza van. De a galambnak is igaza van, hogy meg akarja menteni az életét, és neki is igaza van, hogy a galambot magához vette. Mondja a kismadárnak, hogy ő a keselyű munkájának jogos jutalma? Elvegye a halálra fáradt keselyű elől a biztos zsákmányt? Az ártatlan galambot feláldozni? Lehetetlenség! Az ártatlan keselyűt feláldozni? Lehetetlenség! Egy lehetőséget látott csupán. A keselyűhöz fordult.

- Igazad van, keselyű, nem szabad elvennem a jutalmadat. Ezért a saját húsból adok oda neked annyit, amennyi jár.

Hirtelen egy mérleg és egy kés ereszkedett a Szabadság elé, aki a mérleg egyik serpenyőjébe a galambot helyezte, másik serpenyőjébe pedig testéből kivágott nagy darab húst.

Mivel a mérleg nyelve a galamb felé mutatott, még kivágott egy húsdarabot, aztán még és még a testéből. De akármennyit vágott is ki, a mérleg nyelve mindig a galamb oldalán maradt.

Akármilyen nagy darab emberhúst tett is a serpenyőbe, nem egyensúlyozta ki a kis galamb testének a súlyát.

Ekkor Kiss Sándor egész testével ráállt a mérlegre, s abban a pillanatban egyensúlyba került a két serpenyő. Egy élet egy életért! A keselyű megrázta szárnyait, és istenné változott:

- Én vagyok a Költő. Próbára akartalak tenni, és te a próbát kiálltad – mondta, és megcsókolta a Szabadságot.

Ambróziaeső hullott az égből, begyógyította Kiss Sándor sebeit, a Költő pedig kihirdette, hogy benne fog újjászületni.

szabadságharc elveszett csak kötőszavak
javítják a verset az ige bujdoshat
vérdíjat tűztek fejére rejtik tavak
az ötödik létra szirmokkal takargat

hull a tavasz még röpülnek a madarak
félrevert érchangú égen dörrenések
virágot himbál az árok s a darazsak
véresre marnak árvulnak a gyerekek

ritkul a levegő sok már a temető
Máriára bíztad országod Szent István
álmainkban még visszaszáll a teremő
az ég varjúhadtól terhes nem lát tisztán

csángó hősök kihantolt sziklareneteg
európai elnökök felnégyeltek
fiam Beatles dalt énekel lelke remeg
unokák szeméből könnyeznek e nevek

Kővel etetem a sivatag homokját, hogy a könnyek,
mint írásjelek arcunkra vetítsék mindazt, amit gondolatban átéltünk. Drága őseim, hőseim, a bennetek megnyilvánuló véletlen törvénné emelkedik. A hős nem egyéb, mint olyan tulajdonságok összehangolódása ama belső késztetéssel, amelyek a cselekvés útján hősi tettek formájában üzenetté válnak. Az üzenet: a hős által felfedezett, elhódított tér és idő, amelyet halála után a faj saját vágyaival népesít be.

Bácsfulu: Gödri András, Lázáricsek Lukács, Szén András, Kapitány István, Balázs János, Illyés János, Pál András, Köpe Mihály, Szén György, Gócza János, Pál Mihály, Szén András, Dénes György, Mécs János, Bálint Mihály, Tóthpál András, Lázáricsek Gyula, Gyurka András, Cikeli Péter, Gocsmán János, Jónás Péter, Partis András, Kajcsa István, Gocsmán András, Borcsa István, Visowski István, Pajor István, Gödri Veres János, Pál István, Szén András, Girószász Mihály, Gyerkó István, Lukács Bereczki István, Földvári József, Barkó Mihály, Molnár József.

Türkös: Szász Benedek István, Petri Gyula, Farkas János, Boros Mihály, Szörnyi András, Szabó Béla, Gödri Mártis János, Zsigmond Béla, Farkas István, Lukács János,

Gocsmán András, Kiss Mihály, Lukács Mihály, Tóth András, Tóthpál András, Buna András, Szász Gyerkő András, Piroska István, Máthé János, Girószász Mihály, Kapitány P. István, Gödri István, Tóth Péter, Nagy Márton Mihály, Boros István, Girószász István, Girószász János, Bartos Király János, Sipos Márton, Benedek Vajda István, Kapitány János, Kovács Mihály, Tóth János, Bartos István, Szász Bacsó István, Fejér Mihály, Bartos Tácsa János, Kiss György, Jakab Mihály, Farkas István, Bartos István, Rákóczi János, Jónás Mihály, Gyerkő M. István, Papp István, Jakab Péter András, Maróti János, Lender András, Tóth István, Balog István, Antal Bacsó János, Kiss István, Papp Márton, Orbán Kálmán, Györke György, Balogh István, Gábor Mihály, Tóthpál András, Tóthpál János, Mezei István, Szörnyi János, Szász Mihály, Benedek András, ifj. Lőrincz Mihály, Jakab B. Mihály, Borcsa András, Soós György, Piroska Mihály, Soós Lukács János, Antal Jakab Mihály, Vajda Mihály.

Csernátfalu: Jakab Péter Márton, Pajor István, Farkas Mihály, Székely András, Székely János, Jakab Péter András, Papp János, Bálint András, Tóth Mihály, Dávid János, Erdélyi Samu, Benedek Mihály, Göltz Rudolf, Barthos Mihály, Magdó János, Tomos István, Gyulai Nagy András, Magdó János, Bartos Király János, Papp Mihály, Szörnyi János, Leonhardt Miska, Jakab Péter Márton, Jámbor Márton, Péter István, Székely András, Balázs Márton, Benedek Mihály, Vajda Márton, Gyurka Mihály, Veres Szászka Mihály, Fazekas István, Kapitány Borcsa János, Dénes Pál, Benedek István, Peltán András, Márton András, Kapitány János, Veres Márton, **BENCZE MIHÁLY**, Benedek Káplár János, Veres Sándor, Veres János, Benedek András, Giró Dani János, Jakab Andor Mihály, Jakab Andor István, Kocsis István, Pajor András, Lőrincz Kónya István, Benedek István, Tikosi János, Benedek Köteles Mihály, Márton Dódé István, Márton András, Soós János, Tóth András, Tóth Mihály, Tóth István, Vajda Péter, Vajda Mihály, Lőrincz Köblös András, Benedek Andir Samu, Magdó János, Lőrincz Köblös Mihály, Lőrincz Köblös András, Magdó Márton, Fórizs György, Jakab József, Nagy János, Nagy István, Lukács József, Tamás János, Sipos Márton, Gocsmán János, Dávid András, Kapitány Péter,

Kapitány István, Jónás Mihály, Szász József, Dodé István, Bálint István.

Hosszúfalu: Dr. Kupcsai Győző, Kapitány István, **BENCZE MIHÁLY, BENCZE JÁNOS**, Henter Pál, Mina János, Papp András, Dr. Jakab György, Lovász Boldizsár, Lőrincz János, Török Mihály, Csabai Vajda György, Fazekas Mihály, Kovács Endre, Islik István, Papp András, Hammas Péter, Szakál Márton, Türkösi Mihály, Bibó András, Lenhárt János, Miklós Péter, Török János, Tamás András, Szilágyi Mátyás, Czimbor Péter, Cseh Károly, Dávid Miklós János, Jani János, Jakab István, Vajda János, Székely András, Török János, Köpefálnagy István, Jani András, Jakab János, Bartha Márton, Gócza István, Főrizs István, Sandi János, Benedek Péter János, Brendörfen Károly, Artmord Richárd, Dávid István, Sáne János, Ober János, Csukás János, Bacsó András, Sebestyén József, Vajda Mihály, Jakab Mihály, Buda Mihály, Jakab István, Péter András, Köpe Mihály, Tomos Mihály, Dávid Andor Mihály, Jani Mihály, Szász Bacsó István, Vajda János, Barabás János, Tóth István, Ruzi András, Szász András, Vajda Mihály, Mikes Mihály, Kiss János, Antal Bíró Péter, Borcsa János, Székely Pajor Samu, Nyiredi Áron, Papp Mihály, Jakab István, Köpe János, Abrahám István, Dávid István, Dávid András, Dávid Miklós András, Fejér István, Jónás György, Jani István, Köpefálnagy István, Lőrincz Mihály, Szász István, Pajor Köpe Mihály, Dávid A. Mihály, Csáki András, Pataki András, Székely István, Erdély István, Borcsa György, Erdély Márton, Bartha Mihály, Benedek András, Barabás Mihály, Deák István, Dávid Andor István, Dávid M. Márton, Giró János, Jakab György, Péter János, Szász István, Székely András, Székely István, Gyerkó György, Jakab István, Bartha Mihály, Bartha Gyula, Benedek Nagy János, **BENCZE ANDRÁS**, Főrizs Samu, Fischer Kálmán, Gócza András, Jakab György, Jani András, Jakab János, Jakab Mihály, Kocsis András, Köpecsiri István, Köpe János, Lőrincz Gócza Márton, Miklós János, Nagy Mihály, Lukács András, Deák András, Jakab János, Nyiredei József, Piroska Márton, Szász Bacsó András, Türkösi János, **TOMOS ILKÓ JÁNOS**.

Tatrag: Kiss András, Incze József, Fejér István, Váncsa György, Tóth György, Szonda János, Sára Efraim, Sára And-

rás, Pál György, Fejér Mihály, Mikes András, Deák István, Bibó András, Pajor Mihály János, Molda Samu, Váncsa István, Buna György, Kiss János, Szonda János, Lőrincz Samu, Vajda János, Bálint András, Szász István, Kajcsa Mihály, Molda Márton, Serbán János, Lakatos Miklós, Csiki Mihály, Jakab Mihály, Pajor István, Barkó Pál, Lukács István, Gires Mihály, Fejér János, Főriska János, Tóth András, Főrizs György, Mikes Simon, Pajor János, Csuha András, Kajcsa Mihály, Balázs Samu, Csiki György, Bacsó János, Kajcsa Márton, Kosztarab István, Pál János, **TOMOS ILKÓ JÁNOS**, Gires András, Dinka Mihály, Sára János, Mancsók Samu, Vajda István, Buna Mihály, Bálint György, Csórik István, Csuka György, Csere Mihály, Csabai Mihály, Deák István, Erdély János, Gires Samu, Jakab András, Koszta István, Molda Samu, Pajor György, Pajor János, Kajcsa János, Szonda György, Simin János, Vajda István, Bálint Mihály, Szakál István, Kerekes Lázár, Bálint Márton, Balázs Márton, Főris István, Máthé Illés György, Kajcsa István, Szabó Gyula, Szakál András, Fejér György, Csiki János, Ander Mihály, Buna Samu, Sára András, Kajcsa Samu, Pál Márton, Kajcsa János, Vajda Tóth István, Bacsó György.

Zajzon: Tóth Márton, Buna István, Taizs Samu, Geczi György, Jakab Mihály, Főris István, Miklós György, Buna Sándor, Engber Vilmos, Molnár Mihály, Vajda György, Szakál Márton, Jakab István, Jakab Samu, Sipos András, Bálint István, Geczi János, Főris István, Buna János, Szász István, Bálint Samu, Főris Márton, Geczi Sándor, Ander János, Tóth István, id. Jakab István, Taizs Mihály, Gödri János, Geczi Mihály, Lukács Mihály, Tóth Sándor, Tóth János, Csiki György, Orbán Mihály, Vajda Márton, Bálint István, Bálint István, Jakab János, Székely János, Bálint Samu, Ander Samu, Geczi András, Miklós Márton, Bálint Mihály, Tóth János, Szakál István, Szász András.

Pürkerc: Szász István, Kajcsa György, Sipos János, Orsi Samu, Lőrincz Márton, Fejér Mihály, Rab János, Kosztapál János, Sipos Tamás Márton, Barabás András, Simon András, Fejér Bálint Samu, Jakab Márton, Csere Márton, Jakab István, Szakál András, Mikes Ödön, Jakab János, Főris Márton, Lőrincz Samu, Gyerkó János, Lőrincz Mihály, Buna András, Dávid István, Buna Mihály, Polczkulzi Samu, Buna

András, Fejér András, Sipos András, Orbán János, Lőrincz András, Sipos János, Korodi István, Pető András, Fejér Samu, Mihok András, Kajcsa Mihály, Orbán György, Orsi Samu, Fejér János, Oláh István, Tóth József, Jakab István, Korodi István, Barti András, Veres Mihály, Gyerkó Péter, Tóth Sándor, Szász István, Buna Mihály, Korodi Samu, Jakab Mihály, Dávid István, Jakab István, Dávid Sándor, Jakab András, Kajcsa Mihály, Korodi Mihály, Gyerkó Dani István, Váradi József, Orbán István, Bálint Márton, Barti Mihály, Jakab István.

And when the brokenhearted people
living in the world agree, there will be an answer, let it be.
For though they may be parted there is a chance
that they will see there will be an answer,
let it be, let it be.
Whisper words of wisdom, let it be.

hát véget ért az első világháború
az értelem s a férfiak tömegsírban
a szóforgácsok közt rím nélküli ború
ég iszapját merik a nők libasorban

hervad a holdvilág nem jön megváltás sem
haló fényt lobbant a gyertyaszál fél szemmel
álmaimban még visszanez másik szemem
egyetlen emlékezés s a fény megemel

véres betűkkel kivert új országhatár
hol lesz a gondolat kéklő forgataga
rosszabb mint a török rosszabb mint a tatár
tenyéből a nincs-kölest adogatja

egyetlen égi ösvény keresztmetszetén
ragrongyos szavaink verssé aszalódnak
kiáltó szó csattanó ostora mentén
Kós Károly üzen a zománcos holnapnak

„Fölbredtünk. Látni akarunk tisztán. Szembe akarunk nézni az Élettel, tisztában akarunk lenni helyzetünkkel. Ösmerni akarjuk magunkat. Számba kell vennünk erőinket, szerveznünk kell a munkát, tudnunk kell a célt, amit el akarunk érni. Aki fél, aki gyáva, aki nem bíz, aki nem hisz, aki gyenge, az lépjen ki a sorból. Az menjen. Az nekünk bajt csinál, az a mi munkánkat akadályozza, az a mi lábunk elé gáncsot vet, a mi árulónk az! Senkit se sirassunk, aki elmegy innen. Senkit se tartsunk vissza. De biztassuk azt is, aki habozik; az ingadozóknak nincsen helye itt most. Kiáltó szó vagyok: ezt kiáltom! Az ítélet végrehajtatott. Erdély, Bánság, Körös-vidék és Máramaros kétmillió magyarsága bekebelezett Romániába... Nem rekriminálunk. Nem keresünk árulókat, nem keressük a megalkuvókat, a gyávákat, a bűnösöket avagy a bűnbakokat. Nem vigasztaljuk magunkat gyáván azzal, hogy most hibáztatunk. De viseljük sorsunkat, ahogyan az reánk méretett. Nem keresünk jogot vagy jogtalanságot, nem igazságot vagy igazságtalanságot, nem várunk méltányosságot, sem kegyelmet. Nem is kérünk. Nem kutatjuk, hogy az a nélkülünk, rólunk készült és kötött trianoni szerződés miféle koldusalamizsnát rendelt számunkra. Nincsen sok értelme ennek. A mi igaz-

ságunk: a mi erőnk. Az lesz a miénk, amit ki tudunk küzdeni magunknak.

A bátraknak kiáltok hát, a harcolni akaróknak, a kötelességtudóknak, a látni akaróknak, az előre-nézőknek. Álljanak elő, ne szégyenkezzenek, ne duzzogjanak. Az Élet nem vár, az Élet rohan. Kiáltó szómmal ezt kiáltom!”

a hatodik létráról lenézett egykor
Reményik Sándor és nem volt meg a korlát
azóta is visszhangozza az utókor
ne hagyjátok a templomot s az iskolát

a nyelv ma tündérvár szikláin kőrózsa
a Halál és Születés nagy kék vizében
az idegen szél már szirmait szaggassa
kenek sodródna az élet tengerében

kiöntött az óceán s a Nagykőhavas
elsüllyedt mint egy királyi őskorona
Hunort és Magort még üldözi a szarvas
alattuk villog a sziklák birodalma

a Nap mint félvér kiscsikó lejtő táncát
tisztá idő ellátni a Don-kanyarig
apám sebesült de a csángók a csatát
elvesztették irtják őket mind egy szálig

névtelen csángó hősök és orosz fogság
az európai tetves szerződések
a Beatles még énekel már nem orvosság
unokák szemével nagyanyák könnyeznek

And when the night is cloudy
there's still a light that shines on me,
shines until tomorrow, let it be.
I wake up to the sound of music,
Mother Mary comes to me,
speaking words of wisdom, let it be,
Let it be, let it be, let it be, let it be,
there will be an answer, let it be.
Let it be, let it be.

a hetedik létrán megnyílik a hegy is
ég mint az egyiptomi Királyok Völgye
a sok szikla befejezetlen piramis
Anubis nyomain visz a szívem hölgye

szétpattannak a színes kicsi virágok
vadorgona közt illatos medvehagyma
a nagy törekenységben mint fényszilánkot
szívünkbe préseljük darabjait még ma

zöld tócsában négylevelű lóherésben
virágpelyhek havaznak verset kaszálok
te gyűjtöd a szénát a Garcsin völgyében
a hálóingedre mintaként varrjátok

szétnyílna a hegy mint égő kaktuszvirág
de gyökerekkel befonják a fenyvesek
mint idős ember kezén a dagadt inak
félsínen futnak mintás perzsaszőnyegek

innen már ellátni a Felső-Provence-ig
Illyés Gyula hullnak hajszaálgököreid
ellustult delek harangszója hallatszik
minden már tünemény kopnak emlékeid

Mikes Kelemen elmond egy torokszorító esetet. A fejedelem, Rákóczi Ferenc udvara rabok vontatta gályán ment Franciaországból Törökországba; épp azon az útvonalon, amelyen másfél századdal előbb a régusse-iek jöttek. A nyílt tengeren ismerős énekekre füleltek föl. Az evezőkhöz láncolt rabok énekeltek. Magyarok! – tért vissza a hírrel az urakhoz az, aki lenézett a nyíláson. Aztán a földélezet utasai tovább ettek-ittak, beszélgettek. Szóba se ejtették többé a lentieket. Holott más gondjuk se volt, mint a haza, a hazai szegény nép. Ilyen keményszívű lett a szent fejedelem, a hős Bercsényi? Hősök voltak, a szabadság kanonizálható szentjei, a hűség mártírjai. De egy-egy nép egységét nem az egy-anyanyelvűek táborában látták. Ezt ők még nem láthatták. A haza edénye számukra nem a nemzeti nyelv volt. Az országban ők még a szó hajdani gyökerét érzékelték: az úr-ságot; a natióban a nemzetben, a nemes nemzetet, a hadakozót, a natio bellicosa-t.

mennyi halott mennyi név és mindezekért
ötvenévenként meggyilkolták a testem
a hátamon cipelem a történelmet
kősziklákba zárt lelkeket ébresztgetem

segíts Madonna csak te segíthetsz nekem
vedd le fáradt vállamról e nehéz terhet
hadd szülessen újjá a kőbe zárt lelkem
benned veled éljem meg az örök létet

a fenyves susog megállsz hallgatod apád
áldását adja kezében a tudomány
megszabadít a sziklától szívem a hazád
az újjászületés a legszebb találmány

kis faházikó szerelmünk kemencéje
még soha nő karjaimban így nem égett
most tudtad meg mi a szerelem mércéje
megállás nélkül szeretkeztünk ezer évet

érett lényként egyszerre jutottunk a csúcsra
Erdélyt harapdáltad a forró testemre
szemfogad nyoma a Nagykőhavas újra
kezdjük a végenincs szerelmet estére

új dimenziókba érkezünk az igaz
látod amint másnap könnyezünk csendesen
a Pojánán emlékoszlopot állítasz
az együtemű szimfóniát nedvesen

éjszakai fagyizás tölcseireibe
hány Hold-gombóc verset szavaljak el neked
Nagykőhavason a négy évszak egyszerre
összepréssel így leszünk hát végleg eggyek

kerekei az éjszaka csendjét szelik
sínhez fen megint a hasogató bánat
iszonyúbbá tágul a távol nem alszik
lelkemen áthalad egy csattogó vonat

huzatos az ezredvég
Krisztus újból megfeszül
gesztenyefák termését
szedegetem egyedül
habosan folyik a vér
évek rengetegén át
végre hozzá értem én
és te bennem maradtál

HA AZ ALMAFA BARACKOT VIRÁGZIK

Egyetlen testvérem. Mikor fáradt vagyok, összetett mondatokban beszélek Veled. Most már olyan régen nem aludtam, hogy az ébrenlét különösen felfokozott állapotába került a tudatalattim. Beszéljünk akkor... ma, és mindennap, és mindörökké... ámen. Ezt felfoghatod mint pogány húgocskád imaszerű mormolását – ez minden, ami tőlem telik. Talán nem is kevés. Itt van az, amit még nem tudok leírni, mert az, hogy szeretlek az ide nagyon kevés. Beszélgetések – első mondat. Park, bal sétány, utolsó pad, szélső hely, beindítom a melegítőberendezést, hűlt mese helyét találod. Folyik tovább a fogócska. Ellenséges jó barátaink. Kör közepén állunk, nincsen arcunk (eltakartuk), nem voltak szüleink, nem lesznek gyermekeink, voltunk ketten, hiszünk egyet, leszünk egyek (kettők, hármak...) megtalálhatsz? megtalállak? Elbújtunk hatalmas kérdőjelek alá. Felkiáltó mondat következik: Te! te!... te! Belegörbül a hátunk a felkiáltó jelbe, de másképp nincs létra, amiről elérhetném a ráncot a szemed szögletében, pszichológus testvérkém. Kérdeztél, feleltem. Hallgattál, úgy tettél, mintha te nem félnél, ha az almafa barackot virágzik. De én láttalak, amikor selyemhernyók befészkeltek lárváikat szőrös bőröd alá. Rátapadt a nyelvem, beszélek, ha már így akarod. Te hallgass a méhekről, és mesélj csak a szomszédos árvácsról. Így nehéz, de mondom, ha akarod, egyszer kiszabadul a Kaptár és elérnek hozzám is. Nincs Fullánkjuk. Te tudod, hogy az

alma héja kemény, de a magja barna. A békáról a mesét elfelejtetted. A Nem-Királylány nem fél a gólyától csak a csóktól, amitől a narancsfa hetedik feje királyfit virágzik. Maradj így, ne takard ki az almamagot húsból. Még egy pillanatra legyünk láthatatlanok, mielőtt az utolsó kérdőjel alatt összeroppan vagy kiegyenesedik a narancsunk törzse.

LA FONTAINE DE L'AMOUR

mosolyog az élet feneketlen kútja
mert a szerelem érméssel tapétázza
királyok és híres emberek hült arcán
pénzes halak úsznak unottan és árván
zsebünk már üres csukott szemmel követjük
kőfalak mentén egyre lennebb süllyedünk
már bokáig merülünk a hűvös kútba
fejünkre egy-két madárdal csobban újra
felitatja a napot az erdő de kár
majd ráncdől betakar és kialszik a nyár
a csend is elnémul szívünkbe menekül
szorítjuk egymást arcunk bele is kékül
valami kezdi csiklandozni talpunkat
apró halak a zokninkba beleúsznak
majd a bőrünk alá bele a vénánkba
és egyre többen bújnak fáradt ruhánkba
hegyekről zubognak a fényes pisztrángok
folyókból a harcsák és a dagadt pontyok
és egyre hevesebben úsznak felfele
combunk remeg csípőnk tánca réved bele
gyomrunkban tátong a tenger összes hala
szívünkben bálnák csapkodnak élve halva
torkunkban fókák szorongnak láss tombolást
szájunkban a véres cápák marják egymást
ki-be ugrálnak szemünkből a delfinek
tenyerünkben elektromos ráják égnek
tengeri lovacsák rántanak az égbe
elbódít a repülő halak zenéje
az óceán minden állata bennünk zsong
átéljük a teremtést míg Isten borzong

dicsértessék a te neved a te műved
legyen meg akaratod ha ez kell neked
miképpen a mennyben úgy itt a földön is
és erre Lucifer settenkedve máris
egy elesett balkáni nőnek álcázva
zsinórra kötött mágnesével kirántja
a táltoskútból az ígét és érméket
megszűnik a varázslat könnyek peregnek
az élet megint feneketlen kút marad
arcunkat is egybemossa a sivatag

TE DRÁGA

Te drága, drága, drága – kő! Már megint gyűlölöm a szavakat, mert ők elérnek hozzád, én meg nem, mert túltengenek, mert ők ölelnek helyettem is... Egyszerű dolgokat szeretnék tenni: egy csésze teát vinni neked, megsütni reggel a rántottádat, medvehagymát szedni nekünk és közben nem szólni egy szót sem. Csak hallgatni... és nézni téged... Azt hiszem, tudom mit jelent más dimenzióban találkozni, de itt ebben nagyon-nagyon hiányzol... A szavak pedig olyan fogyatékosak. És mégis rájuk kényszerülök. Ők nevetnek rajtam, és csúfondárosan nyelvet öltenek rám. Lehet, egyszer mégis elhallgatok? Annyi mindent szeretnék küldeni neked (és kapni tőled): egy csókot, egy ráncot a szemed szögletében, egy simogatást, a brassói szél susogását, egy tüsszentést, a napot... Csomagoljam szavakba őket? Nem lehet. Jó, hogy időnként valami így is megérkezik. A Te szavaidat szeretem, persze ők sem pótolják a többi. Gyönyörűen írsz, mert gyönyörűen érzel, szeretsz. Szép lelked van és mindent kitöltő jelenléted. Bennem. Szavaid ringatnak, ringatnak és annyira érzéketesek. Képeid annyira élők, hogy tényleg képesek életet fakasztani. Neked tényleg érdemes írni. A szavak számodra a csillék, amik felhosszúsítják a mélyeidben rejlő drágaköveket. Te egyetlen nagy drágakő... Írjál, írd, hogy gyönyörködhessünk mi is a benned rejlő Kincsben, megízlelhessük zamatodat, szerethessük a bennünk és körülöttünk levő dolgokat... Lám-lám mégiscsak szeretem a szavakat. Csak a Tieidet!

HA DONÁT FELTÁMADNA...

Mc Donald's nyílik útfélen s nem orgonák
a dollár újra szász csodát ígér
Buddhapesten Bukaresteledik reánk
Brasshowban a taps Kolhozvárig ér

isztambuliznak oroszok a német márkával
mint egykor régen világháborúk idején
cigányok házát újra lángra gyújtanak
a Bécsben nyíló Stalin-orgonák

mit ér az ország mit ér a csend
mit ér a balkáni éj
ha itt soha nem lesz rend
nyugatról se jön be fény

megyünk és fogyunk észrevétlen
újra nem jelentkezem
kóbor farkas orgonál
s vérzik a szívem

LUFTZUG

lekaszálták Erdélyt
szénaillatát még
kavarja a vonat
pipacsfoltos arcát
pipacsmezők mossák
szárítja a vonat

összegyűrték Erdélyt
ráncos sorsát pengék
borotvál a vonat
múltját mossák mindig
kondenzcsíkra teszik
bogozza a vonat

felszántották Erdélyt
ültetik a reményt
lelassít a vonat
kifeszített húrok
rossz kapák és vonók
zakatol a vonat

alagútba Erdélyt
hadd keresse fényét
bújócskázó vonat
sorompó kolompol
irigyel sok traktor
beképzelt egy vonat

hó borítja Erdélyt
tolatja a békét
tankcsapda a vonat
rozsdatemetőbe
érem másik fele
kisiklott egy vonat

DERENG A GÁLYA

vad lett az erdő
szökevény ágak
fekete dombok
boróka lángok
elégve várlak
éhes a mező

az erdő vadul
ágak megszöknek
dombon feketék
boróka lepkék
füstbe ment tervek
mezőn sás lapul

elindul érzem
zöld fénytörésben
hűvös kézfejed
bozótos eszed
dereng a ködben
csillag kis mákszem

felindult érzés
zöldül a fényben
kezem a fejed
lelkem emeled
jeges szívedben
forró a féltés

ellenpont képben
időnk a seb lesz
nyarak ragálya
szíved a gálya
Isten kézbe vesz
méz ég a lépben

zöld arany metszet
sebre a tapasz
fertőzött tavak
rabok a halak
ördögi vigasz
ikrás a végzet

MESZKALITÓ ÉS ÖRDÖGMAG

izzad a tenyerem gyomrom görcsbe rándul
hét darab pejotrügy szolgál táplálékul
fokozódó keserű íz folyam és víz
szám kiszárad szemem tequilán csiriz
a víz furcsán fénylő és vastag lakkréteg
teljes sötétségben távoli fény remeg
víz fölé hajoltam és a csodaszarvas
átlátszóvá vált és eltűnt minden ordas
a víz fényes folyadékként testében ég
majd kilövell szőrszálak hegyén zeng az ég
selymes sörényt alkotva kibuggyan a fény
hideg alagút körém tekeredő lény
szilárdan fojtogató alufólia
kúszok a vég felé kéne már a pia
akkor újra rámtör a csodaszarvas ott
kék fényt sugárzó tűzben lobogott
négykézlábra álltam a víz ereimben
vörös sárga zöld és szép lila színekben
kortyoltam a vizet és lángba borultam
a víz kilépett testemből ragyogtam
selyemszálakként színjátkozó sörényem lett
együtt futottunk a szarvassal lebegett
ugráltunk játszottunk ő néha bólintott
mintha víztartályon keresztül látnám ott
hirtelen kitisztult a világ átéltem
tudatos gondolataim és átmentem
a beavatáson vagy még azon is túl
meszkalitóban élet halál harca dúl
a múltam villan fényen innen fényen túl

ördögmag azonnal előnt az izzadság
vér a fülembe tódul bendőmben görcs rág
izzadva fázom szememben piros körök
fogam vacog vörösben úszik a főnök
mellkasomból félelem sugárzik hajnal
piros az álmom ébredek síppal-dobbal
körém fonódott mint nő észre se vettem
hatalma csábít vágyam duzzad szerelmem
szippantok a füstből tisztulnak a dolgok
barátom a füst mindenre válaszolok
az ördögmag másik felét most elásom
álmaimmal öntözöm és körbejárom
legyőzött félelem helye világosság
csalárd hatalom bohóc vagy harcos vakság
parancsokat osztani mindent uralni
a hatalmat is emberként kell megélni
majd jön az öregkor késleltetni kéne
pihenésre vágyódik a fáradt elme
az alkonyat szakadék világok között
ordításom szájpadrólomnak ütközött
lágym zenei hangok verdeső szárnyakkal
óriási méhek rezgő kaptárokkal
a világosság szívem elernyedése
a sötétség szívem összepréselése
vítükör aranyfekete színben csillog
magas emberi hangok és mély basszusdob
a beavatáson vagy még azon is túl
az ördögmagban élet-halál harca dúl
a jövőm villan fényen innen fényen túl

ALAGÚT

az alagút
Allah gut
alig út
egy gyárkémény
mely lekonyult
sok szív feljajdult
robogó élmény
nyíló-csukódó erszény
feszül két fényhártya
füst települ a rácsra
saskarmok között
harangok dúrját esztorgálják
a le nem gyártott vonatok
a mozdony önmagának ütközött

és a harang elhallgat
lúktető ereiben marad
szemekbe szorul a robbanás
harangvirágok ernyőin felemás
fortyogó Napból potyogó gránátok
szempillákon lebegnek mint átok
gránátalmákban véres puskaapor
mákként nyílik lebben az utókor

halottak csontjai
égboltot kondítanak
a múlt szabad
a jövő templomai
mint felsejlő alagutak
belénk omlanak

Az alagútból kiértünk. Könnycsepp van a szemünkben, és az, mint a látcső lencséje, közel hozza arcunkat. Az emlékezés elbűvölt szemlélése a feledésnek. Te a végtelenül nagy szakadék, én a végtelenül kicsiny szakadék közt lépkedünk egymás felé, mint az alagsori szeretkezések. Mert a saját nyomorúságunk ellen használt szokásos gyógyszerek egyike a szerelem. Mert az, akit fenntartás nélkül szeretnek, nem lehet nyomorúságos. Minden fogyatékoságát megváltja a szerelem mágikus látószöge. Ez már nem én vagyok, állapítod meg, csupán halvány lenyomata magamnak, mint mikor négy papírt tesznek az írógépbe, és a negyedik kópia már csak elmosódva látszik. Ilyen elmosódva tapadunk egymáshoz a sötét éjszakában. Világos után Bem Törökországba távozott, ahol felvette a mohamedán hitet, arra számítva, hogy úgyis hamarosan kitör a török-orosz háború. Murat pasa néven halt meg 1850-ben, mint Aleppo helytartója. Holtteste csak 1929-ben került vissza török földből szülővárosába, Tarnówba. Kőszarkofágja egy szép park tavirózsás műtavacskájából kiemelkedő oszlopokon nyugszik. Mivel, mint muzulmánt katolikus lengyel földbe nem temethették el, így a kőkoporsó az ég és a föld között lebeg. Elég egy semmiség, egy enyhe fuvallat, a dolgok arasznyi elmozdulása, és az, amiért az ember életét áldozta volna, egyszerre csak tartalmatlan butaságnak mutatkozik. Mint a katolikus kereszt az egri mecseten. Függsőleges alagút. Benne a magány torzít, kioltja a szánalmat, a lelkesedést. Hangok csapnak össze felette, össze-

koccannak, egy-egy élesebb hang a levegőbe karcol. Csak gyűltek a hangok a mecset torkában, vékonyan, vastagon, hullámosan jönnek kifelé, az egri várra cseppennek, az összedőlt gerendák közé, s ahogy igazgatták a faragott köveket, egyiket a másikhoz, azokba repültek. Allah akbar! Kimondtam a kimondhatatlant akkor, amikor a némaság parancsolt. A magány akkor ér valamit, ha kiverekszi az ember. Mihelyt rászakad, maga alá temeti, befullasztja. A magányhoz is társ kell, aki tiszteletben tartja a magány utáni vágyat. Te drága, megtalált társam, aki a hétlétrákon leküzdötted tériszonyodat, most mint szitakötő, ezüst lebegéssel szétfoszlasz, emelkedsz, harapdálod a lépcsőket, és engemet. Számolunk. Az első lépcsők, az első élmények a legelevenebbek, s azután már csak az emlékeinkhez, az emelkedéshez mérjük új élményeinket, s általuk fogadjuk el ezt a vad és szűzi érintést, melyből a szerelem születik, az összetartozás édes kényszere. A szerelem ördögi kötelékéből megszabadult szexualitás angyalin egyszerű örömmé válik. Emelkedünk. A főtérről felhallatszik a gyereklárma. A gyerekek azt akarják bántani, aki a világuk határán kívül van, csak azért, hogy saját világukat és annak törvényeit ünnepeljék. A hűvös falakon belül elhalkul a szégyenérzet, a szerelem hű árnyéka. Galilei hirtelen megfordítja velünk a Földet. Egy rossz lépés és végzetesen zuhanunk. A halálnak két alakja van. Az egyik a nemlét, a másik a holttest félelmetesen materiális léte. Szívembe szorult Ószadenc, ahol Boldog Kingának, IV Béla lányának, Szent Margit testvérének ereklyéit őrzik, az ő általa 1280-ban

alapított klarissa kolostorban. Kinga férje, szemérmes Boleszláv, lengyel király halála után ebben a kolostorban élt haláláig. Ő járta ki a pápánál, hogy a nők énekelhessenek a templomokban. Egyébként Kingát szerte a világon, mint a sóbányák védőszentjét tisztelik. A legenda szerint a királyleány miután bedobta gyűrűjét a máramarosi sóbányába, az ékszer a lengyelországi boshniai sóbányában találták meg. (Miért szomorú a bosnyák kislány? Mert nem szabad Bosznia.) A kilencvenkilencedik lépcsőn te meggyőződéssel énekelsz, mert Sobieski János király kijárta, hogy Kingát boldoggá avatták. A gyerekek nem azért jelentik a jövőt, mert egyszer majd felnőttek lesznek, hanem azért, mert az emberiség egyre inkább közeledni fog a gyermekhez, mert a gyermekség a jövő képe. Gyűrűdet ledobod, csobbanásával mérjük szerelmünk magasságát. A szépségnek, hogy érzékelhető legyen, szüksége van a csend egy bizonyos minimumára, amelynek mércéje éppen az ezüstserpenyőbe hulló aranygyűrű hangja. Csúcson vagyunk. Az antennákkal keresztülszurkált égen egyetlen csillag sincs, csak a tenyerünkbe rejtett félhold. Lakktáskádba separted a csillagokat. Minden lépésnél összezsengenek. Szemünkkel kipólyáljuk Egert, ezt az óriásgyereket. A láthatatlan ember nekünk láthatóvá válik. Ott ül Gárdonyi, ahol már elfogy az aszfalt, s a házak öregasszony módra guggolnak a rücskös járda szélén, fejükön rojtos mohakendő. Az udvar kopár, csenevész fűszálak bújnak ki a macskakövek közül. Elkapnak egy-egy hangot, úgy pöccentik tovább, mint a gyerekek labdáját. Az emlékek szétrebbennek az

egész világba, és az embernek helyről helyre kell járnia, hogy megtalálja őket és kicsalja rejtekükből. És itt fenn a csúcson újjászületik bennünk Kinga és Bem, a csend megölel, szemünkben izzik a világítótorony hősiessége, habos fehér függönyök és bárányszerű felhők szállnak felénk.

CSUKÁK ÖRDÖGI FÉNYE

égi páfrányok csiklandoznak
kurta sörényű árnyéklovak
patákban a rozsdás csillagok
fűszálnyi fényű gondolatok
körbenyalják az est peremét
ránkborítják az éj függönyét

szívedben Mária Passió
él a nagy Mű szabályos dió
véremlen Paraszt Dekameron
apályt s dagályt zúg a színpadon
az extázisban jobban látom
holnapi éhes ideálom

borra bort kérgesül a homlok
már örök szárnycsapással szálllok
egész városban csak egy Non Stop
hát repülnek a dugók kipp-kopp
gyönyörű meleg lövedékek
itt végre köztünk a színészek
esőverte múltunk a lélek

avarképű Jézus erdélyi
hunszépség a Mária pesti
József délvidéken katona
felvidéken futott zátonyra
ott a pót Jézus a megváltás
hétvezérré forralt az ivás

csak vér világít ily vörösen
halántékunk lüktet élesen
szerelem láthatatlan látvány
csukák ördögi fénye halvány
testeden az összes gyorsvonalat
átvágtat s a sik-sikolyodat

vissz-visszhangozza az egri vár
önmagát csomózza ki-be zár
hajszálaidon lengő orsók
csillaghullás robbanó borsók
igazgyöngyeiddel a hús fény
betakar kettőnkéből lesz egy lény

Oféliának vízen ring a haja, görög szigetként úszik benne a fény. A szerelembe állok be, mint folyóba, hűvös áradásba, forró áradásba, megmérni magam erejét, úszni, úszni... és érezni, amint egy márványkeretről pillog rám egy borsószemnyi béka. Korondi agyagkorsóból alkonyvörös bort inni, mintázni holdfényes éjszakát, rézhangú csigavonulatait hallgatni a képzeletnek... nézni, amint szerelemkereső varsában siklanak síkos halként combjaid. Csak gyűjtögetem magam, meglátom éhes szemedben, lüktető szívedben, égő versedben. Kettéválok, mint lehúzóskép, mint lóbuszvirág kinyílok és várom, várom azt az öröklétnyi pillanatot mikor te is ideúszol és a víz tükrén képem arcodra tapad. Egy arc, egy test, nyolc bűgő végtag, elvesztette magát, majd sokszorosán visszanyerte. Két évezred lapjai közt száradunk és lassan elmosódik ez a kép. Kicsengetnek. Tíz perc alatt tíz féle bort kóstolunk a képzeletbeli Nagy Bulira.

Mámorunkban a Second Hand Poems üzletében
ízekre szedjük magunk és a sorbanálló vásárlóknak
magyarázzuk, hogy forró tenyerünkben megbújnak
a rideg csontperecek, a szerelem fehér csontvá-
zunkat mozgatja, s nélküle mi sem mozdulhatunk.
Itt hordozzuk magunkban, s ha meghalunk, meg-
születik a csontvázunk. Becsengettek.

ÁLOM ÉS VALÓ

(Zsórifürdőn)

azon a parton azon a napon
a tenger erotikus volt nagyon
gondolkodás előtti zenével
csak nevetett kacsintott szemével
fogdosta nyaldosta forró tested
sirályok visítottak helyetted

fölszálltál csak tested mását hagytad
tökéletes hegy és völgy vonulat
fölöttük szellemed és a szíved
a végtelen eget öleli meg
a comb a láb a csípő és a mell
a tengert izgalommal tölti fel

dagály feléd kúszik a tenger és
szerelme szüntelen kérdezgetés
irul-pirul arcán rózsák égnek
forró suttogás tájékoztató ének
hempereg betölti testével itt
gyengéd formáid mélyedéseit

roppant özönvízelőtti állat
hozzá méltó nőtényt nem találhat
reng a föld az égen gyönyörű ív
kemény lengések tetőpontja hív
törékeny lepkével szeretkezik
felspriccel álmod magasságáig

A LÉLEK ÉS A VÁR

Bennem villant az első kör. Formákon túli forma-ként tört fel benned, s én belestem félszegen. Előbb, mint semmi, sajgott a mozgó gondolat, mely földgömb testű, s a mindent magába rejtő mértan, melyben minden úgy forog, mint kívül a világ. Egri vár, delfinsejtes, messzehordó, néma, ideges anyag. Rézrozsdás reggel, mint ezer éves rögeszme, felkel a nap, méhkaptár lelkem működik általa. Sejtjeim fuldokolnak, a török lovak fáradtságának szürke fájdalma, porként lepi el a villanyrendőrök trikolor lámpáit. Merre tovább, vasúti ütközők közé szorulnak a szédülés szürke karikái. Az első várfalon mondatfoszlányok úsznak, mint honfoglaló repülők után a fehér csík. Egy spanyolgitáros előtt kék burában csörömpöl az aprópénz, és pálmalevelű csöndként folyik lelkéből a zene. Tetőablakot ácsol körénk, körbélyegzőt üt homlokunkra.

A második kör szinte meg sem rezzen, csak kering, mint a csillagok, mint az előttünk túlkölő bicikli kereke, örökmozgó dugattyú, kísértés, proletárin-duló, lüktet benn az agyban, csigás nagy alkatrészen, szívben, majd beleragad a szilvakék lekvárba. Még Dobó Katica főzte. A gyöngéd végtelenbe siklunk, majd ellop a szél óriások szélfolyamába, mely színtelen, hullámos vízárakba torkoll. Gyanakvó szemű török vendégmunkások ábrándokkal töltik tele. Mögöttük állnak száz önmagukkal a janicsárok. Elevenek, tehetetlenek. Időtéglák üveg-

csendjével befalaznak minket a jövő pillanatba, mely szüntelen mögénk építi a hamisíthatatlan múltat. Ezt a fájdalmat csak a férfi érti s a déli szél szoknyádba kap. Fehér bugyid, mint izgalomtól röpdöső békegalamb átrepül a falon.

A harmadik körben kuporgunk, mint parányi egység a világ alkatrészei között. És bent zöldellnek a számtalanul barázdás, elektromágneses mezők. Forró a meztelen fű, ölel a homok homálya. Vadít és megszelídít. Forró magzatvizüket öntik a nők, a török tenger meghalt és megszületett. Szédülök, de nem mozdulok, mert csatavesztett királyok állnak bennem. Eszes csapdákat, vékony acélhurkokat hatástalanítasz. Csatazajjal televészt törvénykönyvek közt arcod láthatóvá lebben a zöld vízen. Álomismerősök és vadidegenek agyag ajkukkal érthetetlenül tátognak. A ki nem mondott szó a semmit átaludta és átlósan viháncol a derékszögű elmékben. Kérdés, hogy Trianon után, vágyunk valóban a véges határon túl is megmaradni? Fáradtságunk szürke, lassú ízei levonaglanak Európa torkán, hamu-osztrigákként táncolnak, míg felszippan a világ. Virágok közt kancsalíthat akinek nincs meg az ősi hite. Oltár helyett százszorszép. Hány világ fér át a gomblyukamon? Mekkora a földi és égi hatalom? Válasz helyett csillagok távíróhuzalához tapadunk. Szeretsz-nem szeretsz, tépem az áldozati virág szirmait. Rozsdás kardok, nyüves pajzsok közt védő szemem talpára állítja a világot, a támadók halálfélelme mélységet ad az életnek. Lassan beléfordulok, mint álomban a szemem és átén-

gedem magam éveidnek. Távolodom a hajdanvolt eperfáról, gubójukból kifordulnak a bábuk, selymesen simogatnak és összeszőnek, sokasodnak, a múltba sietnek. Óriás lesz a porond. Hangversenytermek zsongó szabályossága, törvényszerűen kristályosodik a lépteink alatt. Örült alakzatok absztrakt csapata képletparódiákba sűrűsödik, majd hangtalanul gördül az égi csarnokban.

Nincs semmi csend a negyedik körben. Lármázó némaság, virágok robbanása, fejünkre zuhanó napdarabok, forró sínek sikongó csíkja, elvetélt villogó csaták, a semmi farktálja, álom lenyomatként az álom harapása. Hány milliárd köbméter levegőt szűrt át a tüdők? Sisteregnek lebenyein az érintő körök, trombiták torkán kitörő levegőoszlopok romjai közül kiáslak. Hangok mintázta levegőformák, szavak levegőalakzatai, hangrepeszek szilánkjai, tömegek harsogása lett e századunk mesterséges légzése. Az egész világ megfordult tüdőkben. Óriási rózsaszínű állatkert, benne a hörgők néha alig moccannak, és játszani engednek, rugdalózásaim figyelik méhedben. Máskor a lármafák tüze fojtogatja őket és visítva löknek ki belőled. Tiporhatnak minket semmivé, az is egy parányi nagyság, mely éppen úgy kering bennünk akár a szép, kifestett valóság. Fürtökben bomlik ki a szerelemed, szelíd bokrokon ragyognak ruháid. Szívem félgömbje a tenyerem, abban sercen minden szárazfölded. Valami szesztiszta, könyörtelen mitológia egyre fokozza bennünk a mámort. Mint kettéhasított körte szemérmetlenül éget a combod. Csorog a nap, rézdrót ölelések közt

az asszonyi csípő hullámzó igazság. Kék csuhában ünnepel az ég. És mi egyre magasabbra kúszunk. Hámozott meztelen körte a föld, lentről világít a fény. Filmeznek törpeszemű istenek. A fény egyre csak omlik, a vár egyre kisebb lesz és mi egyre magasabbra vágyunk, ujjaink eléri a langyos felhőt. Ez Pannónia legmagasabb pontja. A fennmaradt magyarság egyetlen szigete. Rajtam kívüli valóság és mégis énbennem élő. A mindenségből való dirib-darab szigetként úsznak körülöttem. Sikolyod magamba zártam, magadba zártad rengésem. Itt fenn a csúcson minden önmagában egyszerre mag és burok. Te még mindig bennem vonaglasz, mint tárgy a gondolatban, mint a jól szabott cselekvés. Mert a cselekvők gyötrődnek, de boldogok. A pangás peremére illesztett nincskörök az ég hártyahéját fényezik. Így ujjainkkal az égre rajzoljuk az ötödik, hatodik, n-edik köreinket. Morajlanak, érintik egymást, bogzódznak, oldódnak, siklanak, de egy néhány éven belül csak a mi köreinkből áll a világegyetem. Fényes felhő az isten, úszik a hátán, színes horgok ideleenn a körök. Egyszer kifordul magából a csönd. Addig is ne bántsátok köreinket.

SZERETET

amiképpen a növekedést segíti
azonképpen nyeseget célodat érti
felszárnyal a magasságba simogatva
leszáll a gyökerekhez földhöz ragadva

kalászat gyűjti az arany gabonáknak
kicsépelel akarátát a világnak
megrostál és megszabadít a pelyvától
megkeleszt és képlékennyé gyúr ruhástól

szent tüzére vet hogy kenyerét harapjuk
Isten lakomáján szívünk titkát látjuk
csak önmagát adja elvesz önmagából
nem birtokol nem birtokolható vágyból

önmaga beteljesedésére vágyik
álmodat ébreszt és önmagába csuklik
összeolvaszt mint sebes patak az éjben
gyengédség kínjaival reggeli fényben

kicsérélt szíveket koronával tarkít
hálát ad de új napért keresztre feszít
Jézusként feltámaszt letörli a könnyet
mert a szeretetnek elég a szeretet

AVAR VENUS

piramis sivatag vágya a hegy után
és páratlan érzésből sarjadt szerelem
fennsík a bércek vágya a síkság után
Szépasszonyok Völgye kicsinyített Éden

csillagok fénye a sziklát puhította
és vésték az üreget a szorgos kezek
sárkányok elől a szirének dalolta
másvilágot ide rejtették a szentek

barlangrajzok csataképek jégbíborban
muskotályhit búcsúhelye Czestochowa
nemes penészen minotaurusz horkan
bikavére kultusz ostya Jasna Góra

hogyan vérez a képzeletben látott angyalok
mértani testekre emlékeztessenek
előbb porban forralnak hogy a szomjazók
majd a bortól valóságra szédüljenek

Sohasem fogjuk megtudni, hol halnak meg az egerek, a macskák, erdei állatok, ha letelt az életük. A természetben nincsenek természetes temetők – kivétel az elefánt –, egyébként a természetben az élet oly tisztán, oly friss folytonossággal ragyog, hogy szinte nem is hisszük: a ma élő verebek az öt éve elpusztultak leszármazottjai. Nem is hisszük, hogy a természetben is van halál. A természet annyira az örökkévaló jelenben száguld, hogy emiatt alig tud meggyőzni arról, hogy múltja is van...

felsír a katakombákból a népzene
darázsfészek visszatérnek a vitézek
zsíroskenyéren csúszik a nap az éjbe
a tüzek körül táncolnak az istenek

cirkuszi puskával viccre giccsre lövünk
ereinkben hordók ezrével robbannak
a hitben egyre magasabban lebegünk
üvegcipőd tükörcserepei fogynak

a költészet a bölcsesség balgasága
bükkfá-kupák repülnek olvad a páncél
balgaság bölcsessége filozófia
folyik taknya nyála folyékonyan beszél

e bábeli zavarban elefánt üvölt
dübörög a tömeg sodor a Karthágó
volt egy fiú és volt egy leány ezt a dalt
sírja a tömeg a fény útján nincs hágó

muskotályfény rezgő atommaggá présel
könnyek közt úszunk lét a rengést el ne told
világegyetem robban ki bírja ésszel
a combodon lefolyik a megolvadt Hold

A személytelenség gyökere a tudatban rejlik, és
dialektikus viszonyban áll a költő elidegene-
désével. A személytelenség kísérlet arra, hogy az
elidegenedést pozitív jelentéssel töltsük fel, hogy
megtaláljuk a módját az objektív világ látszatával
való kommunikálásnak. Ahhoz, hogy a gyerekkor
poklától, amelyre tonnaszám szórtuk és szórjuk az

aranyat és a csillogó mosolyt, eljussunk a megismerés kemény könnycseppjéig, előbb át kell vergődnünk Tróján, és meg kell járnunk a magunk Odüsszeiáját. A dolgok természetének megfejtése nem két pislogó szem között rejlik, hanem ama háromszögű, rezzenéstelen szemben, amely a küklopsz homlokának közepén látható...

*„egy késő üzenet egy elkésett levél
egy késő üzenet hogy nem vagy már enyém
ragyogón süt a nap és szikrázik a fény
csak a szívem szomorú hogy nem vagy már enyém”*

az éjszakai kiskocsmában megölel
e dal s mint vihar felemel „szeretlek én”
évekig repülünk táncba forrunk reggel
az elkésett lakodalmunk fedélzetén

a násznépünk a kihalt utca kódébe vész
koszorúslányok a parkban a virágok
koszorúsfűk az oszlopok semmi vész
nászágyat egy távoli csillagról hozok

ugyanaz vagyok csak másként leromboltan
feledés halállal való ölelkezés
e két enyészpont nem párhuzamos ugyan
jegyre lép a háromszöggel újrakezdés

A költő árnyéka: amit papírra, vászonra, kőbe,
kottalapra róva hagyott hátra maga után. Majd csak
azután lehet árnyékáról elmondani: ez a Műve. A
Szó nem csupán a törés eszköze, hanem olykor
átveszi az emlékezés szerepét, és annyira erős,
annyira felismerhető nyomokat hagy rajta, hogy az

érzelmeik képzeletbeli térképén ennek alapján pontosan ki tudjuk következtetni a törést, a hegycsuszamlás, a nagy szakadék helyét...

SACRE DU PRINTEMPS, NYÁRON

Oh, Budapest a száguldás, a sebesség fővárosa. A motorbiciklijére görnyedő fiatal, a gázpedálra tapadt lábú autós ember, a metróban az öreg arc nélküli emberek, mint a vágóhídon felsorakoztatott csüngő húsok, csak a száguldás jelen pillanatára tudnak figyelni, múlttól-jövőtől elvágott időtöredékekbe kapaszkodnak, kiszakadnak az idő folytonosságából, kívül kerülnek az időn, a magyarságtudaton. Gyalogosként néha érzékelem a síneken veszteglő vagonokat, mozdony és utas nélkül. Kisiklásod után is hallom sípoló szavad, mert bennem élsz, mint ahogy bennem él az őseink csontját emésztő talpalatnyi föld szeretete. Mert gyermekként repültem ki ősi Barcaság, szép kapitányból, aztán mezei ösvényeken, hegyutakon, majd betonsávokon és síneken folytattam utamat, ismételve az otthon tanult hangokat, betűket, szavakat, amelyek a világhoz kötnek, hogy együtt forogj a földdel, lelkünk, tudatunk naprendszerében.

Egy könnycsepp hullt homlokom alól a még meg nem talált tenyeredbe: talán a legtisztább forrás, a te arcod, csillog a tükreben. Így öntöttem formába az időt, mert az idő formába öntése nemcsak a szépség, hanem az emlékezés igényéről is tanúskodik. Ami formátlan, az megragadhatatlan, az megjegyezhetetlen. Hovatovább a gyöngéd végtelemben siklok majd én is, ahogyan a szél belopja magát óriási szélfolyamba, mely színtelen, hullámos csendbe torkoll. Titkos kapcsolat van a lassú-

ság és az emlékezet, illetve a sebesség és a felejtés között. A lassúság foka egyenesen arányos az emlékezés intenzitásával, a gyorsaság foka pedig egyenesen arányos a felejtés intenzitásával.

A vízen kikötött csónak ring. Hajszálnyi résen bele víz szivárog. A Duna közepén hajók húznak el. Hátrahagyott hullámuk gyanútlan, álmodozó arcunkba csap. Terhes ágakról a gyümölcs leromlik. Kút gékje nyikorog a szélben, vagy talán egy mentőkocsi szirénázik. A halász, mint szemtanú elmorzsol egy káromkodást.

Csak a repülőtéren villog ideleenn ilyen áramvonalas, már-már fölszálló nyugalom. Négerbarna iszap húzik a parton és a sás virágtalan, hirtelenzöld kődarabok hegyéről felszállnak bogár helikopterek. Bennebb, a vízben jönnek, jönnek felém leányéveid, arcaid, emlékeid, jönnek, jönnek, de meg nem érkeznek soha, ahogy a minden reggel fölkelő Nap is elhúzza a fejem fölött, jönnek, jönnek... Vajon hány réteg iszap rakódott le gyermekkori nyomdokomra? Csak akkor hallod, hogy zúg a nádas, ha meghallgatod. Most dob pereg, villamos dübörög, hajó dudál, kürtszó sikít. Pattanásig feszített húrok vihognak. S ebben a fölöslegesen túlfűtött hangulatban, a parton saját tükörképét kívánta meg a tavirózsa. Téged, téged szeretlek. Az évek, mint át nem tetsző kockák, egyre fennebb emelnek, immár másfél évtized kőhasábjain állsz a magasban, jaj, támaszkodj kitartó szilárd tekintetemre, le ne zuhanj, odalenn részeg motorok cikáznak, mint az örültek, vigyázz, nagyon szeretlek, vigyázz a szobrok is megindulnak dülöngélve az első éjszakai ABC-be,

akácoknak emberi árnyékot vásárolni, szitakötőt vásárolni, hogy szárnyaikra gombolyítsák Budapest éjszakai fényeit.

Az elárusító dicsősége fölfalta minden szabadságát, s most már tudja: csak a felelőtlen ostobák hajlandók kutyaként vonszolni maguk után a híresség lábát. Játszunk? Mi a játék? Minden játék szabályokra épül, s minél szigorúbbak a szabályok, annál játékosabb a játék. Játékos szemeidet látom: református templom szelídfényű ablakai, ábrákká alakítják szemérmesen a fényt, nehogy fehérén és nyíltan betörjön a misztériumok sovány csendjébe és rávillanjon az istenség festett lábujjaira. A viszonylagosságnak ebben a hatalmas karneváljában senkinek sincs igaza és teljességgel nem is téved senki. Budapest, a vers társadalma, letette a fegyvert. Vajon a modern idők korában áll-e még? Vajon nem egy másik kor küszöbén áll már, amelynek nincs neve, s amely számára a verseink, a matematikánk, a művészeteink nem fontosak?

Nagyon szeretlek. Mosolyod ott van minden szomorúságomban, őrzöm kis gyöngédségeidet, mint szentek fehér csontjait, mert leőrölte szavaidról, mozdulataidról a metsző idő a forróság tapintható húsát, csak belső logikájuk intuitívan esztergált, fehér csontrendszerét látom: a csillagok is meztelenek, lehántott fénymagvak, csontkemény cseresznyemagok, de a magokból újra kikelhet a mindent teremtő mindenség, az édes káosz lombja. Van, akiben a szenvedély tüze csak pislákol, aztán lassan kialszik. Van, akiben a szenvedély tüze szétpatakzik kockakövekre. Csak délibábként tűnik

fel. Van, akiben a szenvedély tüze lángra kap, éget, perzsel, forróságot önt verseibe, melyek tündöklő fényt sugároznak az emberek szemébe. Viccelődünk, játszunk. Találgatjuk a velünk szembejövőkön a szenvedély fokát. Zsúfolt a Váci utca. Gyönyörű kirakatok egyikében sok száz baba. Velük táncolunk, idegen turisták filmeznek. A tokajitól angolul beszélünk. Sorra kidőlnek a babák, már csak eggyel táncolok. Valahol, valahogy így végződik Casanova filmbeli változata. Mindenki nevet, csak Fellini nem. A humor az emberi dolgok viszonylagosságának mámore: különös gyönyörűség, mely abból a bizonyosságból fakad, hogy nincs bizonyosság. Két elejtett könnycsepp között, mintha egy kislány állna és kémlelné a térben az időt. Két elejtett könnycsepp között, mintha száguldana az ősz, fodros ruhában, gesztenyés hajfonattal. Két elejtett könnycsepp között, mintha égő szívünkből kinyílna a fekete rózsza. Éjszaka van, pihenni tértek az emberek, mi ketten vagyunk ébren csupán. Egymásba ömlenek a könnycseppek, az erek, csermelyek, patakok, folyók, az Olt, a Maros, majd mindenik a Dunába. Ugyanígy egymásba temetkeznek a száraz árkok, arcunkon a ráncok, a csendes elhagyatott utcák, a cipőnk kopogása. Szeretlek nagyon, szavaim visszatérnek hozzád, amiképpen mi is visszatérünk mind a halálban. Hallgatom, élsz bennem, mint a soha meg nem mintázott szobrok, mint a soha meg nem írt versek, mint a soha meg nem született gyermek. Köd van. A ködben szabadok vagyunk, de ez a szabadság annak a szabadsága, akit köd vesz körül: húsz méterre lát el, pontosan ki tudja

venni társa arcvonásait, gyönyörködni tud az utat szegélyező kirakatok szépségében, sőt meg tudja figyelni, mi történik a közelben és reagálni tud rá. Minél idegenebb egymástól két dolog, annál varázslatosabb a fény, amely kapcsolatukból felszikrázik. Új madárfajták a fákon: papagájgolyák, elefántpávák, krokodilverebek, bálnastruccok. Új fafajták a madarak alatt: csipkebogyópálmák, fenyőfügefák, olajbogyódiófák, mandaringesztenyefák. Csak a józanság kísértete kiált bennünk, félelmetes immár tisztán látni emlékeinket: elmosogatta őket az idő. Emlékeink poharai még őrzik a vacsoraversek tokaji illatát, tányérjai őrzik a felfalt testünk-lelkünk morzsáit, de immár törhetetlenre mosta dolgos kezed és szorgos kezem felváltva. Megváltozhatatlanul keringenek mögöttünk, körülöttünk, bennünk, mint egy szétrobbant űrgép bolygó szerelékei. Részesei vagyunk a mindenségnek, akár az üstdob hangja tragikus dallamoknak, akár a gitárhang édes emlékeknek. Részesei vagyunk, ragaszkodunk hozzá, s az életünk a gyermekeinkben ismétlődő rondó. A többi bolygó is mind így kering.

Álmodba beköszönt a Hold. Fölkelsz, jársz és beszélsz: „fölvállalnám harmadába a Holdat, ezüstbúzáat természetnék rajta, szarvaiba gyeplőt kötnék, aranymarhát nevelnék rajta, ó, lenne egy holdam, Hold földem, éjszaka virrasztanék, hallgatnám kutyák éjjeli csaholását, látnám boszorkák éjféli röptetését, küldenék árnyékot takarónak, fényt lámpásnak, az árváknak lemorzsolnék egy marék fényt, lánynak guzsalyára szálát mosolyognék, száraz ösvényekre ezüst vizet szórnék, fenyvesben

aludnék, réten kelnék, szőlősben ebédelnék, szalonnát kéményben füstölnék, Tejúton tutajoznék, égben csillagbuborékos pálinkát főznék, meglesném az arkangyalokat...” Visszafekszel mellém. Azt álmodod, hogy te vagy én és én vagyok te. A gyönyör pillanatában elfelejtesz kicsúszni testemből, jöllehet néhány pillanattal előbb eltökélted, hogy vigyázni fogsz, anyává tettél. Az ekstázis pillanata feledtette elhatározásod, közvetlen múltad és érdekeidet, a jövőt. Az ekstázis pillanata többet nyomott a latban, mint az egész életed. Férfi léted az ekstázis pillanatával szemben lényegében az alsóbbrendűség olyan helyzetébe került, mint a végeesség a végtelenséggel szemben. Örökkévalóságra vágysz, de csak a pótlékát kaphatod meg, az ekstázis pillanatát. Csak azt kell eltávolítani, ami fölösleges. Önmagát mutatja minden szép gondolat. Ne hordj össze hetet-havat, csak azt mondd, amit érzel, különben fölköltenek a fölösleges szavak. Föléd hajolok, hogy megtaníts a szelíd hallgatásra. Amikor horzsolja lelkünket a szenny, miért éppen magunkba fordulunk? Én is elalszom. Hosszú gyöngysort fűzök neked ajándékkul erre a napra, lemorzsolts éveimből. Közben a rongybabának apám ácsceruzájával rajzoltam száját, szemet. Még ma is kísért a kérdő tekintete. Útnak indultam. Zsebemben hullott gyümölcscsel, hamuban sült pogácsával. A sárkány ott maradt a falu szélén legyőzve. De mindig jönnek a gonosz verebek. Harmatos fűben borotválkozik a kaszapenge. A levágott sarjúrendek, mint a háztetőn a cserepek. Csilingel a fény rajtuk, és nótába kezd a sok virág. Percenként oszlik szét jelentésem, mint

az elégett papír. Életem húrját egyre csak hangoltam, nem gondoltam arra, hogy lazán is kellene hagyni egyet-mást ahhoz, hogy különbséget tudjak tenni hangok és hangok között. Ez a felismerés felhőként vonul, majd beleolvad az ég tükrébe, és csillagként kigyúl. Ha lementszeném életem fájáról a kilengő ágakat, észrevennéd-e tisztaságom?

Ott szeretnék ébredni veled, ahol szélcsendben is suttog a fenyves, ahol vadalmák gurulnak a bársonyos mohán, ahol cinegék és rigók fészkelnek, ahol mogyoró és makk potyog a csigaházakra, ahol szedret majszolgat a gyerekünk, ahol szekérkerék nyomában reszkető vékony kis érben megmossuk arcunkat, ahol zizzenő levélként hangzik a versem, ahol szomorúfüzként ölelkeznek a mondatok, ahol zúzmaraként összefagyunk, mint a szavak...

BEAVATÁS A SZERELEMBE

Megjelenik a szerelem, felbukkan a titokzatos nő, akivel egyszerre létrejön a kapcsolat az előző életek és az atomfizika útján, és a valóságos-képzeltbeli elemekből könnyekkel szőtt élettörténetére új fényt áraszt a kortalan és időtlen dal. Féltékenységében az érzelem nem hagy maga után emléket, mivel az érzelem születésétől fogva mély és tiszta. Miután nyoma sem marad, kénytelen beérni önmagával. Az átélt érzelem nem fokozza az embert érettebbé, de lelkieken gazdagítja, és új erőt ad a továbbiakra. A tragikus élmény megérleli az embert. A szerelem, függetlenül attól, hogy beteljesül vagy plátói, rendkívül fölfokozza a tragikus élményt. Aki szerelmes, soha nem tudja kibe szeretett bele. Akárki mást hamarabb kiismer, mint az imádott nőt. Az értelem elhomályosítja a megismerést. A dal feloldja az emlékezést. Minden szerelmi érzés körül legerősebb a vágy: a meg nem történt események emlékezete...

a végtelen és sűrű szeretkezések
mámorában nyögött az Alkotmány utca
egyre csak emeltek előző életek
csillagsávon testtelenül égtünk porba

Föld hegyeinek összes csúcsát átértük
egymás Óceánjába belefulladtunk
hogyan a semmiből újrakezdtük nem értjük
szaladtunk röptünk de ugyanott álltunk

tüzed majdnem száz gyertyámat gyújtotta meg
testem karjaid ölelték lelkemet nem
plafonról néztem már magunkat hogy remeg
testem mint egy rotor meghasad szívem

légsavarként szívott a végtelen égbe
ne menjek el sírtál kiáltottál hívtál
fehér fényben úsztam Isten közelében
e világba magadnak visszarántottál

Minden csigolya amolyan félresikerült fej, amely egy kifejtett csigolyából, a fejből ered, maguk a csigolyák azonban elhibázott fejek, az időnek a szavakra kivetett adója. Minden csigolya egy elhibázott fej, a szeretkezésre alkalmas test igazolása. A szeretők nyomában véletlenek járnak, felállítják a véletlenek mértékét. Fenséges lények, ők szabják meg elsőként a tragikum hiteles mértékét, amely utóbb üdvös törvénné válik. Az istenítés alapja ilyenformán a fajnak az egyéniségében megtestesülő vonzódása a fenséges iránt. Objektíven a szeretők a fajnak a középpontból való eltávolodása. A szeretők a fajt egyedekre korlátozzák, megőrzik magukban a létezés iránti közönyt, de el is szakadnak a fajtól azáltal, hogy ami fenségessé teszi, azt átviszik az egyedekre. Rájuk nem a hit, hanem a tett jellemző. A szerelem nem törvény, mivel vagyona abból ered, hogy a világ urának tekinti magát, azonosítja magát a világgal, a tőle származó jogtalanságot és erőszakot pedig azonosítja az egyetemes igazsággal...

rámszúrtad testedet mint a legszebb lepke
a tudósok gyűjteménybe kívánnának
csapkodó szárnyaid emeltek szívembe
hímporod csillagpor kitakar a mának

a Föld mélyének összes alagútjain
kifakadt a hit megégetett a láva
égig törő vulkánok robbanása kinn
benn földrengések végtelen csattogása

tüzem a még használatlan gyertyáidat
sorra gyújtotta karomban lebegsz dalolsz
áramomtól vadult gépeid a hidat
robbantják mint egy nagy üzem úgy zakatolsz

testem súlya viszonzott gravitáció
fehér ágyban úszik az Alkotmány utca
szerelem mágija meditáció
írásjeleket véstünk egy más világba

A szerelem abszolút volta tulajdonképpen az abszolút azonosságra való vágyódás. De mihielyt az abszolút azonosság illúziója szertefoszlik, a szerelem csak kifogyhatatlan forrásává válik a nagy kínlódásnak. A szeretők útja a belső végtelenségbe vezet. Változatossága az új útra való kihívást jelenti. A szerelem a maximális összpontosulás formája, lehetővé teszi, hogy magáról csak a szerelemről daloljon, és egyenesen a lényegre törjön. Úgy hatol be, mintha egy aknán a föld belsejébe ereszkedne le. Így ereszkedik le a tudós az atom csodálatos zsigereibe. Egy-egy szeretkezéssel mindinkább távolodik az eredetitől, amely

az utolsó szeretkezéshez semmivel sem hasonlít jobban, mint a lepke a maga mikroszkóp alatt látható képéhez. Az ember tudja, hogy képtelen átölelni a világmindenséget naprendszerével és csillagaival. Sokkal jobban fáj neki az, hogy isteni ítélet miatt a karnyújtásnyira levő közeli végtelent is elszalasztja. Mindenki elszalasztja a saját szeretőjét, mert a tökéletességért a dolgok mélyébe kell hatolni, és ennek sohasem lehet a végére érni. A csillagok végtelenségére gondolunk, és nem gondolunk szerelmünk végtelenségére. Semmi sem drámaibb, mint elveszíteni azt, akit szerettünk: a végtelen lehetőségeink belső világegyetemét.

ÖLEDBEN

fejed hajtsd kissé balra
a világ máris Jézus
látomásától ragyog
lelked hajtsd kissé jobbra
ég kitárul ős kurzus
pattan igazi arcod
szavak kötömbjeiből
magad maradsz csend ropog

és mindenütt felbukkan
jelentés ég fényéből
gondolkodás fölött nem
uralkodik fájdalom
futó sejtést keverem
maga ül a kárpádon
megtört vonal a versem
futásra lendül lábon

elfordítom a fejem
változik a futópont
a lét így tökéletes
utána nem marad pont
helyben maradás kétes
nyeregbe szállni kegyes
másodpercnyi élet így
hatalmas győzelem lesz

EGYETLEN SZERELMEM

Azon gondolkodom, milyen érdekesek az érés folyamatai. Miután őt megismertem, rájöttem, hogy soha senkit azelőtt igazán nem szerettem (nem csak és nem elsősorban férfiakkal való kapcsolataimra gondolok). És miután megértettem a szeretet lényegét, elkezdtem másokat is szeretni... Különös... Most ízlelem a szerelmet... Soha nem voltam még szerelmes... Nem így... Téged a pórusaimban érezlek, benne vagy a mozdulataimban, a szavaimban, a hangomban, mindenben, amit csinálok... Amit én csinálok. Amit igazán csinálok... Járok, mint az alvajáró, alszom, mint az éber... folytonos hiányodban égek! Hiányzol, hiányzik a szemed, a tested, a lüktetésed. Érzékeim alszanak... itt vagy, de számukra mégsem. Hormonháztartásom véglegesen felborult... melleim nagyok és feszesek és fájnak... mint ahogy fáj a hiányod testemnek, lelkemnek. Két hét és egy nap az élet... Ha valakit kerestem, most megtaláltam. Hogyan tovább? Zárd ki magad ... másképp nem megy ... te nem létezel ...csak a szerelmed, mint absztrakt forma...öltöztess másokat bele... borogasd lelked kamillateával... hátha legalább a testednek jó tesz... tiszta illatod lesz... hozz egy kis tisztaságot... úgy hiányzik... de olyan nehéz. Megérteni és elfogadni. Aldebarán – szép lehetett – a lelkem csupa vágyakozás. Tudom könnyebb lenne visszamenni – most – de akkor mi lesz a Kamilla illattal... Szeretlek – ez a legnagyobb csoda és a legnehezebb teher. Megtanulunk együtt élni szerelmünkkel. Másképp süti a nap, más íze van a

teának, az emberek másképp néznek rád, a virágok beszélnek veled – mást mondanak – mindent újra kell tanulni... veled élni nélküled... együtt élni külön – úgy, hogy a tudat, az ép maradjon... a szellem szabadon ki és be járjon...erőseknek való feladat... kibírjuk?... meg tudjuk élni a végtelent?... feladjuk, mert nem lehet?... kipróbáljuk lehetőségeink végső határait?... erős-e eléggé az önfenntartás ösztöne... benned, bennem... bennünk? Mi a szerelem lényege? Meg tudjuk azt élni? miért értelek utol évek távlatából?... vagyunk-e elég erősek, elég bölcssek, hogy ezt megválaszoljuk... létünkben... hétköznapijainkban... ünnepeinkben? Szeretlek. Ember vagyok, és vaksi érzékeimmel tapogatózom... hiányzol nekik... Fájdalmasan... Próbálok másfajta érzékeket kiépíteni... Nehéz... Az embereknek a jelenlétet találták ki... Másképp nem lennénk itt... Ezt leküzdeni annyi, mint befejezni földi létünket... Erre még nem értünk meg... Ehhez túlzottan szeretjük az életet: érzékeinkkel is. Szeretlek... Szeretnélek látni, megérinteni... Az öleléseid, a simogatásaid ne fojtsd magadba, oszd szét másoknak – rajtuk keresztül is eljut hozzám. És szeresd helyettem is a melletted lévőket, meleged felforrósítja őket, hatványozódik – több jut így hozzám. Tudom, hogy a fény különböző, rejtélyes utakon sugárzik... érzem, ahogy ömlik rám... És lehet, hogy egyszer megérted, megérzed azt is, hogy mi van bennem, pont bennem, ami neked kell... Egyszer megérünk erre is... Benne leszek minden gyöngéd... minden vad... érintésedben...

KEDVES SZOMORÚM

Visszhangzik bennem a hangod, a fájdalmad, tovább rezeg a bensőmben. Remélem sikerült valamit levennem rólad. Én is szenvedek a távollétedtől. De nem gyűrhet le a fájdalom. Az, hogy találkozhatunk, a legszebb ajándék. Hogy mit kezdünk vele, az már rajtunk áll. Ez a szabadság. Nehéz dolog. Nem csoda, hogy kevesen választják. Van egy pillanat az ember életében, amikor átfordulnak a dolgok és megéri, hogy mindent meg kell élnie, amit neki rendeltek, de semmiért sem szabad egy könnyet sem ejtenie, ami nem az ő sorsához tartozik. Soha ne keveredj olyasmibe, ami nem hozzád tartozik. Sem szakmailag, sem az érzelmi életben. Az a szenvedés, ami rád van mérve, elviselhető, mert értelme van számodra. Amibe bele lehet pusztulni az, ha nem a neked kijelölt utat járod. Bármilyen nehéz is legyen az, vagy bármennyire is eltérjen attól a sima ösvénytől, amit mások elképzelték neked. Úgyhogy én nem fogok összeroppanni szerelmünk súlya alatt. Életem szerves része és felelősségem, hogy óvjam és megéljem. Remélem ez a te esetedben is így van, tudom, hogy így van, szerves része vagyok a létednek. Hiányzom, hiányzol, fáj – de összetartozunk. És ez több a kilométereknél és minden egyéb mesterséges falnál. A baj az, hogy annyi hülyeséget tanítanak meg nekünk az iskolában, hogy életünk további része azzal telik, hogy leépítsük az úgynevezett „tudásunkat”, bölcs embereket keressünk, hogy valami keveset megérthes-

sünk az emberi létből. A nem tudás, a törvény nem ismerete sem mentesít sajnos tetteink következményeitől. Minden szenvedésünk gyökere tudatlanságunkból és meggondolatlan – illetve meggondolt, csak éretlen tetteinkből – következik. Igazságtalanak tűnik, ugye? De tulajdonképpen mindig megvan a fejlődés és a választás lehetősége. Helyesebben: a „megvilágosodás” pillanatától kezdve megvan. Nagyon szeretlek. Sokat vártalak, kerestelek. Fáj, hogy nem lehetsz mellettem. De örülök, hogy egymásra találtunk. Csak most értünk meg a találkozásra. Fogadjuk ezt így el. Sok fölösleges szenvedésnek elejét vehetjük így. Ha tisztán látunk.

TENGEREK ÉS EMBEREK

úszómedence könnyeim fellegvára
én sírtam tele ezt senki sem láthatja
az egész már semmi hunyd be a kék szemed
nagyítsd fel a képet morajlik tengered
szíved zakatol csukd össze tenyered

engedd el a madárkát szálljon a sirály
kitört a béke és én leszek a király
vörös vonat a horizontról kisiklik
a sistergő mozdonyt a habok elnyelik
robbanó vagonokból a fény szüremlik

reggelre sirályok által szántott tenger
kagylóhegyeket terem a part a henger
millió év malma a milliárd kagylóból
a homokot őrlí már-már megszokásból
homokórába temetlek babonából

a sirályok se nem hattyúk sem galambok
libasorban menetelnek mint a habok
csőrükkel a kagylót törik csak zabálnak
ez a harc lesz a végső még fogócskáznak
koravén ég karaván vizében úsznak

aki bírja marha aki nem az marja
halászok a tengeri juhászok sarja
halat vízi akolban pénztelenítik
temető a szerető hát valutázik
a konzervgyárak bankbetétje hullámszik

óriási forgó lemez a tenger sok
sirály-tű olvassa hullámok a sávok
röptük néha belekarcol recseg tenger
milliárd éve szökik a tű ős inger
ugyanúgy zúg a hangszóró száradt kender

a középkorból ittmaradt sóbányákon
lovasnaszád végigtrappol a homokon
se füle se farka hát ne is vedd zokon
napozó emberek mint vasreszelékek
parti mágnessávban napraforgó lények
fény tetoválja testüket el is égnek

a felfőtt testek sörpácban párolognak
aszalt mellek vásott szerelmek bolyongnak
csak hideg víz adja vissza a világnak
a csokoládéba öntött formájukat
olvasztja a nap az ólomkatonákat
a hullámozó tenger pofoz vagy simogat

meztelen testek elsülnek a tégelyben
falloszok és vaginák csepegős délben
kagylók és tengeri uborkák levében
hát jó a csigának mert nedvesen csúszik
és lassan megy el ezért őt tovább főzik
nagyétvágyú szerelmek csámcsogva fűzik

úszó medúzák mint elvetélt magzatok
néha a partra sodródnak mint csillagok
elsiratják őket jóllakott sirályok
a többi nagyon mélyre evez bánatos
emberi formát keres szeme zavaros
mint törött üvegek a fényük olajos

a kannibál csak Mitch-et eszik mustárral
mustárgázát böfög és úszik az árral
Baywatch-ot néz rohadt deszkán a társával
lifeguard a főnök egész nap hát szörfözik
a beosztott mint a gyerek csak szörpözik
nők a férfiak fizetését emelik

Fekete-erdő zúg vajon ki zúgatja
Fekete-tenger zúg vajon ki zúgatja
már megint Rózsa Sándor lovát ugratja
fekete gyógyszerba ragad Európa
feketézik a maffia ki az apa
fekete nők testén fekete a pápa

Vörös Erik a Vörös-tengerben nem hitt
világítótorny a vörös csillag itt
vörösborból Mózes pallosa nem hasít
kőolaj vörösréz pálinkafőzőben
Vörös-téren a vörösrókák cipőben
vöröstéglát eszik az idő dühében

Sárga-tengeren aranysárga sárkányok
sokféle sárgaság ferdeszemű átok
sárga csillag fényében sárgult okmányok
sárga veszedelem napraforgó járom
sárgadinnye bombák illata az álom
Sárga-folyón sárga angyal lesz a párom

Jeges-tenger kék vizében fehér habok
hableányok habcsókok mind jégvirágok
ezüstrókák prémjére fagytak a lányok
jegesmedvék tüzelnek a sarki fényben
fehér egerek a kísérleti csendben
a fehér népekkel valami nincs rendben

színes tengerek színesek az emberek
távcső egyik fele öreg másik gyerek
az idő dioptria színes levelek
egyesével kiülnek a tengerpartra
sirálynak mindig kerül hal a horgára
szárnyának fehér tollát hagyja hátra

és csak szövik mint egy ősi guzsalyosban
a tengerlepedőt egyre szorosabban
majd villám nyitja szét ijedtében csattan
az óriási fekete kagyló felhő
dörgés előtt ívfény villám a tenger nő

parton a kagylók mint kottán a hangjegyek
sirályok olvassák zeng az ősi ének
micsoda kórus nap a karmester remek
egy labdázó gyerek miatt a sirályok
szétröppennek e dallal a muzsikások

sirályok nyomai a nedves homokon
egy titkos ékírás az ősi romokon
legendákat éget a nap az utakon
de száraz szél tovább fújja ez az apály
tenger álom föld a tudat jön a dagály

a habok lökik partra a kihült mozdonyt
sínre rakja a fény a sok szilánk vagont
vörösen robog tovább a vonat vért ont
nap és hold biciklijén a csillagok
karikatúráznak bogarak sirályok

mint óriás ökörszem a hold sistereg
sort állnak érte kimerült szerelmesek
sátrakban szentjánosbogarak élednek
kóbor kutyák fénylő szeme vakkant
halkan gyere be hívja a hal a halkant

tenyered zakatol csukd össze a szíved
préseld össze a képet alszik tengered
a semmi már egész tárd ki a kék lelked
te sírod most tele mindenki láthatja
úszómedence a könnyeid mentsvára

ÁLDOTT VÍZ

Furthner Mária, egyszerű földműves család gyermeke gyanánt, Frasbornban 1822-ben született. Tizenkét éves korában himlőt kapott, betegsége azonban a gyógyszerelési eljárások visszanyomó hatása miatt csak részben törhetett ki. Táplálkozása mellett előtérbe nyomuló étvágytalansága néhány év alatt oda fejlődött, hogy a házuk melletti erdei forrás vizének kivételével, minden más tápanyagot visszautasított. Furthner Mária tiszta víztáplálkozásának hatodik évében megfigyelés céljából a müncheni professzor Schafhäutl klinikájára került, hol azután, egy hatóságilag is ellenőrzött szobában, két felesketett nővér őrködött fölötte. Tápláléka müncheni víz volt. Máriát fogsága nem nagyon viselte meg, de három hét múlva a honvágy kezdte gyötörni, kórházi szobájának rideg falait napfényes gesztenyefás falujának üde levegőjével szeretne volna felcserélni. Klinikai tartózkodása alatt mindössze egy egész és két tized kilót fogyott. A tanár arra a megállapodásra jutott, hogy az emberi szervezet kizárólagos víztáplálék mellett magát fenn nem tarthatja. Betsching esperes 1880. május 28-án Schafhäutl tanárnak a következőket írta: „Mária télen-nyáron minden nap ellátogat a házatól negyedóránnyira fekvő frasdorfi templomba és egyetlen táplálékát ma is csak a víz képezi. Negyvenöt éve nem vett mást magához. Miért tételeznek fel önök itt mindenáron csalást?”

az ég megrepedt elindult a csend felém
belemártom ujjam ízlelem az enyém
hallgatom a csordogálás bízattását
lehámozom a vörös nap szikkadt burkát
felemelem minden cseppjét égre tartom
gyémántként csillog szeretlek íme mondom
neked vagy annak a pillanatnak ami
az alázat hangján élém hozott talmi
szappan helyett kába kővel mosom hangom
jégtócsa fagyott tükrébe réved arcom
kábult lélek kék vére folyik le rám
egy álmatag gondolat árnyéka a vám
reggeli misén megfeszítéd arcéled
kiver a frász ha tudósoknak meséled
feladom Uram a szerelem eléget
zárkám Európa kárhozat integet
besugaraznak lemérnek darabolnak
méhem kaparják vízzel itatnak
a kulcslyukon néha beoson Budapest
gesztenyék csilingelő dallama az est
mert ilyenkor fáj szerelmed s ha meghalok
hiába szólnak hozzám már ott az angyalok
itt enni már nem tudok testem így csak fogy
elődbe mennék én de nem tudom még hogy
kinti könnyeimmel ápollak itatlak
benti könnyeimen élek ha még hagynak
felissza arcod egy szirom rajta arcom
befeled indulok mert kint nagyon fádom
hogy még a szabadság se találhasson meg
mert élni nem tudok nélküled se veled
törjön darabokra éjszakáként a perc
hulljon szét a szivárvány mert enni nem mersz
Uram miért hagytál itt a bonckések alatt

ki se mondhatom hogy fáj a magány s a blatt
hogy a kumráni tekercsek csikorognak
mikor a hit fegyverei még alszanak
sziringák szívják vérem táplálék más nincs
beszorítanak reflektorok tankok s bilincs
Uram csak a tiszta forrás vizét vágyom
hozzád érjek hozzám érzél ezt álmodom
ne hagyd hogy testem kövek súlya aszalja
a nyomástól lelkem lesz a forrás maga
gyere nyiss ajtót te legyél a megváltás
ne a lidércfényes távoli pusztulás
az ég megrepedt elindult a csend felém
belém mártod ujjad ízleled nemesfém

CSILLAGPOROS ERZSÉBETHÍD

testvértelen tavaszok
csapdába csalt fényébe
egy árny csupán mi suhan
át a napok homlokán
jövőt lüktet szaporán
égő meteor zuhan
zord idők fenyvesébe
szeretkező kamaszok

szeretkező kamaszok
zord idők fenyvesébe
égő meteor zuhan
jövőt lüktet szaporán
át a napok homlokán
egy árny csupán mi suhan
csapdába csalt fényébe
testvértelen tavaszok

szabad vagyok szabad vagy
mégis Brassó és Szeged
közt a híd a szerelem
foszló álom ébrenlét
rügyet hajt vagy csak mesét
feszes örvénylő szemem
írisz tükre lesz neked
őrült röpte reád fagy

őrült röpte reád fagy
írisz tükre lesz neked
feszes örvénylő szemem
rügyet hajt vagy csak mesét
foszló álom ébrenlét
közt a híd a szerelem
mégis Brassó és Szeged
szabad vagyok szabad vagy

ne nézz le a mély vízbe
süvít a sáros idő
e földrésznyi huzatban
elgyávít az öntudat
dült váza az akarat
magom méhedbe csobban
egy másik arc mint kő
belefullad lelkedbe

belefullad lelkedbe
egy másik arc mint a kő
magom méhedbe csobban
dült váza az akarat
elgyávít az öntudat
e földrésznyi huzatban
süvít a sáros idő
ne nézz le a mély vízbe

lét utáni hajnalom
csönddel beírt magasság
forog bozsog nincs titok
fénybe feszül mint fűszál
föhlizzó párákon áll
tapossák forró nyomok
partok közt a szabadság
teljes égbolt a sorsom

teljes égbolt a sorsom
partok közt a szabadság
tapossák forró nyomok
föhlizzó párákon áll
fénybe feszül mint fűszál
forog bozsog nincs titok
csönddel beírt magasság
lét utáni hajnalom

MAGNA CHARTA

virrasztó szemünk kiolvadt
kiolvasztotta könnyünk
a meteorhullás-mosolyt
mindig oda perzseltük

kettesben egygé tapadva
fürödtünk égi vízben
hajam testedre omolva
száradt égő szíveden

akácfa kicsavart karral
forró fehér hamuba
összeforrva csillagokkal
forgó planéta ágyban

ellopott tűz az én tüzem
magam lángolok benne
fölszívja már égő létem
hideg selyem kellene

fűrészpont enyvez ezüst Hold
váci rét kertész utca
Otília szíved porond
könyvembe préselt rózsza

ISTEN SZEMÉIG ROPOGVA

szél tenyérben alvó
zsalutlan remények
betyár szabadsága
válsz-e poetica
homályod felreped
vadjaid felfaló

futásra erednek
kihasadt ág arcom
kék égre nyilazza
versz-e poetica
patyolat rét álom
virágok merednek

ébredj fény palotám
magasra emelj fel
delemen arany fa
vársz-e poetica
visszanyelt sikerrel
zöld babér koronám

CONQUEST OF PARADISE

petit messe solenelle remeg a gége
végtelen barangolásaimnak vége
marad évente egy ingyenes utazás
a nap körül és még sok-sok vágyakozás
a föld-útlevelemben lézer kánaán
sziklafehér vízummal hívogat az ám
így körülötted is végre elapadhat
a minket határoló zöld tengerdarab
korallzátonyodon korálelőjáték
glisszandó csókjaim mint kis színes mesék
meg-meg rengetik aggteleki hegy-tested
felszisszen a szél borotválja szőrzeted
kereső ujjaimból a vér kiserken
csuszamlásos kőajkaid már nedvesen
felnyitják a teret fájóan édesen
először múltam majd táguló jelenem
forró oboaversenye beléd hatol
rejtett útjaidat takarja az atoll
az anakonda idő pókhálós dísze
csilingelő fénylő csipkemennyezete
melyet bolyhos idegeid képzete vájt
az öröklétből és a sok cseppkőbe zárt
a lihegéseid sercenő fényében
műéletre zöldülnek az algák itt lenn
és élük reményük döntő döntetlenjét
néma sikolyok izzadó fagyását még
érezni hogy nincs adagio és fuga
a víz is könnyezik mint f-moll szonáta
kihűlt életek szobrairól fogy a vér

C-dúr tokkátát repül a denevér
vasoxid könnyeink fájón szivárognak
préseli az aszú-isten a holnapnak
a cseppkövek áldozati oltárára
itthagyt könnyeid te Pogány Madonna
simogatnak és megnyalnak majd rám fagynak
amitől nekinövök a szlovák falnak
te meg fogysz és hevesen szorítasz még-még
lúktetve kitöltjük a barlangot mely ég
csapkodó szívünk hídjai meddig bírják
a mészkönnyeink cseppköfantáziáját
hisz átszellemült a rémület is kérem
sikolts míg össze nem roppant a félelem
a méhed célja az óriások terme
ravatalon volt gyerekeink kőteste
belőlük sarjad neve a születőknek
végtelen vagyok a te véges méhednek
még adj két gyereket és ne csak mennydörgést
szakítsa meg a tudat e szeretkezést
csússzon ki lassan belőled mint az áram
az égre meredő diósgyőri váram
robbanjon tarthatatlan tűzijátéka
melleid bástyafalai közt egy véka
magnézium gejzír lövelljen az égre
majd zöld tündérszoknyád libbenjen el végre
ropogós sárga cipók és üszkös kezek
kék prézlibugyidat tépjék szét százezrek
lilán hatoljon fény a fekete éjbe
és dinamitrudak narancs égzengése
oh Istenem kigyulladt a karácsonyfád
érezd a génjeim kocsonyás fraktálját
te lihegő imába izzadt Madonna
csillagrafeszült lézertested sóhaja

telehold lüktetésed befogad apály
és amit be nem fogadtál most dagály
görögtűzként folyik vissza eme földre
Szent István ezerszázéves ünnepére
fénysebességgel jön az éj betakargat
műsor véget ért a Magyar Ének hallgat
lámpák gyúlnak sok százezren mennek haza
mint elvetélt gyerekeink tömegsírba

IMIGYEN SZÓLA KOPPÁNY

népem gyűrűjében aszalódni
amíg a vár leomlik csak várni
így lesz a bölcső egy a kerettel
csúf szelek kapkodnak szét eressz el
gyerektűszok üres edények még
könnyen telnek bármivel keresztség
idegen uralom és sok tetű
mint véres szárnytoll megremeg a fű
megereszkedett bőr a fakéreg
szerelmes nimfák táncfénye remeg
hiába illesztette össze Isten
a kettészelt állatokat igen
és hiába szálltak fel a hegyekből
a szétszórt madárcafatok egyből
madárként és ültek a válladra
kormos daraként hullva hajadra
benned csak húsdarabok maradtak
értelmetlen részletként vívódnak
ha föltámadnának sosem látott
szörnyek lennének sárkányok hagyd ott
futva rohanj a sámánaimhoz
mert a kiirtott nemzeted átkoz
szárnysuhogás és vijjogás kísért
hitetlen vagy üres apád sem ért
ne add oda magad ne kérj csodát
te vetsz árnyékot időn s téren át
hitében erős az ország és jó
nem kell idegen intervenció
ősöd üzen a nyugat is csak hecc
a tigris álmára csapott ketrec

KESERŰMÉZ

Mikuláscsizma-Katonacsizma
áll a párkányon és határon ma
Kányádinak a fekete-piros
csörren az üveg Jézuska okos
testem
vad ökölcsapások sötét feltja
szemem
fekete gyűrűk két zsákba varrva
szivárog az alkony s hajnal végre
részeg láng a tavasz nyár lesz délre
gesztenye a férfi
égre meredt fehér virág fallosz
akácfa az női
csüngő fehér mellekkel alapoz
egynemű-kétnemű-fehérenemű
láng hómezőn a vágy az ágynemű
szívem
hallom ropog sárgul erdő korma
lelkem
ég a nádas madárricsajt hozva
apák rossz háborúk párkányán ma
gyerek határtalan télbe fagyva
gesztenyegolyók forró pocsolyák
akácvatták békésen itatják

KOKÁRDA ÉS HÓSZIROM

a gyökerekre balta csap
döggé fullad benn az ige
föleszmélt a tapsok népe
üres szemmel is boldogabb

hetedik ajtó hallgatás
vagy csak üres lomb beszéde
kövön árnyam fény ebéde
öltöztető vagy trombitás

vörhenyő ég dől a fákra
és lobognak a földnyelvek
összekuszált hajként évek
kokárda hervad a mákra

lánc talpak közt mállott széjjel
a történelmünk nincs sehol
még összetart a nyelvakol
hószírom betakar éjjel

ELKÉSETT ÜZENET

ezermeister fia vagyok
aranykalitkába zárva
fájó meztelen szabályok
zefír lehelete tárva

egyértelmű körpályára
neveltek de ellipszisként
két fókusz közt reád várva
bolyongok szikrázó fényként

fogy a hold és fogy a melled
domború táj a ringásod
felfallak mint éhes gyermek
teljesítem kívánságod

csak a hangyák veszik észre
hogyan kiszáradnak a folyók
a próféta mosoly vészre
izzik mint aranyló homok

tükörbe öltöző idő
filmezi nyers álmaimat
felébredni még nem késő
gyakorolni az irgalmat

és most kéne egy új gyermek
ha nem születhetünk újra
szóval is teherbe ejtlek
bódít álmodnak illata

barlangban dzsinnek és törpék
velem néznek farkasszemet
lángok közé hajít egy kéz
beavat az égi permet

a szívem marokra fogják
lassú fények álmos bűnök
és friss árnyékom átjárják
a hajnalt hozó etűdök

íme itt jön már az atya
mint megváltó épp most nemzett
nincs rajta kereszt se gatya
de számíthat rá a nemzet

milyen hamar mögéd kerül
ami nemrég előtted volt
tüskés vég indák közt serdül
pöttyös arcod fáradt égbolt

háza nőjön oly magasra
hogy ég hasát hasítsa fel
hulljon csillag fény halomra
megsuhintson friss színekkel

a nő blúza száll mint felhő
markodban két görögdinnye
léggömbé dagad a belső
sirályok közt száll az égre

szabad vagy de még szomorú
és nem tudsz újjászületni
alattad dúl a háború
fiad tanítod szeretni

dédapádé volt a csata
nagyapádé börtönélet
apád hitet hozott haza
neked adom a győzelmet

megszilárdult sűrű mézben
hajad hull mint fáradt vonó
élned kell e varázsgömbben
vén Bergerac de Cyrano

KAPARÁS

Újabb szavak, bennük napfényként ragyog az Emet (élet), de ugyancsak bennük rejlik a Met (halál) is, mint a felhőben az eső. A lázadó minden akkor imád, amikor teljében van, a zeniten, aztán kihuny irántuk az érdeklődés. Ő már elfordul, de a szavak még pislákolnak. És bolyong a képzelet. Lépcsőkön hág feljebb, növekvő sorban állított erőkön, mint egy hódító. A csúnya szavak lemennek a bányába, ijedtében feljön a szén. A világ csöndje háromölnyi mocsok, amibe beragyog az aknazáron túl a távol esélye, a nagy titok. Mindig az erősebbhez pártol, mint a csöndben figyelő állatok két nagyvad viadalánál. A láthatatlan résztvevők, a lépcsők, az egymásra állított szinteket a toronyról másolják. Itt semmi sem inVERTálható. Az isten leVERT hangulatában, romba döntené a tornyot. Az édenből kiVERT férfi kérdi: Szirénke fél? Nem, Szirén kefél – válaszolja ösztöne. Csak a szavak maradnak benne. Hiba nélkül működik a toSHIBA. Bomlott lelkű hárs hányja lombját. A torony halotti maszkja a csillagkép. Morningstar – Kincstár – Kingstar. A napot felpróbálom, de sehogy se illik rám. Elvermelt álmokon holtak hada tüntet és bele radeczkimarsol a fénybe. Szabályait nem ismerem, de falándzsáik kopognak a kockás mezőn. A komplex REX kEXet eszik és latEXben írja álmait. A papaguy szemrebbenés nélkül figyel. Aki megszökik az X-cape mondja az X-perience X-perantó nyelven. A toronyból kiutált hajnalokkal élek, kicselezett évek örvényébe dőlten.

Csontkockák tompa koccanásai elhalnak. A nap a szurokkal bevont test felett delel, a patkányok a szíjakat sohasem rághatják el. Csak a kockadobók keze látszik, a kézelők festett mintázata. Tiéd az X-szer, elszakadt az X-ij, robban az X-tázis. Éjszakád peremén túl van az a látomás, melyben törvényem működik.

Füled a gyeptelen földhöz tapasztva, kihallgatja az isten lépteit. A zokogás, mint a néma malom visszagyűri az éjszakáidat. Nincs esély másképpen élni. Lehajtod végül homlokod a földre, lesed a titkokat, az utak hívását. Az ajtó pusztá félfa a romok között. A teljesség is ketrec, átfúj rajta már a szél. SzEXárdon szEXepiles lampionok fényszEXtetjébe simul a szEXtáns. Csillagokkal szeplősített karám a nyoszolyám. A szó angylarca hasad. Vértanú ősz vetkőzik, telető délibábok habja tavasszá mossa. Ki a WESTes? A rend hol WESTegel? A WESTőhely pernyeszaga átkopog az őszből. A szomjúság, mint kibiztosított akna megOST. Szemek holt tavában a béke OSTályellenesség. Jelenben lobbanó szemfedők OSTályoznak. OSTrák OSTriga rombadólt árnyéka megkötöz. Rögeszmésen néz a sebzett zászlók szemébe. OSThatatlan poroszlók önmagukhoz vékonyulnak. A gyolcs, mint a sivatagi homok ellen a száj elé húzott lepel, elválaszt a halottól. A halottkém szilárdan ráfüggeszti szemét. Kezdődhet a Mc Beszélés. Mc Süketül a csöndben a baltafény. Visszhangozza a Mc Szálló csapatok láncsörrenését. Holtágban forog a pillanat. Mi a Mc Oldás? Mc Tartó ligetben szárnyra keltek a hangok. Harmadnapra Mc Tébolyodik a Mc Szokás.

Négyszemű kutya a háznál, kiterített varjak és keselyűk pillantására bízva. Égi fátyol másik oldaláról röppentek ide. Eltűntetik darabonként a holtat, a madárgyomorba préselve. A kút belső falát lyukak szaggatják, azon folyik át az esővíz a földalatti csatornába. Végükön faszén- és homokkőbetét. Szűri a csontporral dúsított nehézvizet. Egyiptom hadseregparancsnoka Thisz Tha tisztára mossa a szülészetet.

A TÚLÉLÉS KAPUJÁBAN

nedvek közt józanul kerülgetem
súlyosodó cseppenként a nőket
hunyt szemmel várok áldást Istenem
nyesem terhüktől csüngő fűrtjüket

most józanul járok közöttetek
hol egykor szőlőt tapostam éjjel
gördülnék ólombakancsom reped
hozzád egy vontatókötél húz fel

faltörő kos vagy trójai faló
az égi másom rója lépteit
oh nő csukódó vagy nyíló való
a borba mosd hervadt vétkeid

akkor emlék szőlőültetvények
páros sorfala az utolsó sín
bódult mozdony szivárványként ketyeg
rügy és termés közé feszít a kín

EMIGRÁCIÓ

a zománcozott románcról máz pattog számár
lópatákkal macskakövezett indián nyár
pénzelt zabipontyok a poshadt parabolán
zabot legel cselló denevér látomásán
a jövő lecsójában húsevő virágok
jégvirágba hűtött darazsak dzsidások
hun falevelek magyarul válnak avarrá
pirosfenekű pávián meg szemaforrá
a Szabadságszobor modern trójai faló
vázádba encián fogadba cián való
kivisz a whisky kapar a só koporsóba
Sztalinvárosból Kolozsváron át Brassóba

KÖD ELŐTTEM, KÖD MÖGÖTTEM

Girószász István emlékére

a folyó vizén érted mentem át
éjjeli játszóterem
amit még sose mertem
amitől mindig féltem
hogyan ott örök gyerekként a világ
átlósan hallgatag mókuserék
rozsdás görgőjű csúszda nem elég
kiérdemeljem prédát kínálva
bebújtam világoskék kabátba
súrolom a partot vele
haramiáknak csemege
árnyaim leválnak gyere
átlós a lidércek lelke

vagy nem katonaviselt nő vagyok
körbetekerem szorosan úszok
izomzatom acélrostjaival
anyaságom forró imáival
hasamban fiam moccanni sem tud
hadmozdulatom jutalmaként rúg
játéktorony legfelső álmaival
bádogkupola alatt
elkészített fekhelyen
még lányom keze tapadt
enyém lesz selymesen
mesét mondok hangosan
mély és magas
csak a víz zúg
hallom
gyerekem
lányom

akkor már tudtam tovább nem bírom
még házáig tartani
jobban gyorsabban menni
rázkódni lejjebb csúszni
kétrét görnyedett néma sikolyom
kiált a görcs úszom verejtékben
mint egy megkéselt saját levében
sarkon kis híján földig hajolva
kiszálltam testemből hogy ne nyomja
repüljön fel lelkem nézzen
szánakozva a nagy vízen
víz alá nyomott bója lenn
nem mond igent néma gólem
totyogtam jártam terhem liftezett
jó lenne kinyitni de nem értett
fölfelé vitt ő süllyedt én hánytam
zuhanó ikarusz szétszakadtam
kegyelmi súlytalanságban lelkem
odázni még egy kicsit türelmem
érted mentem és veled zuhantam
nappali játszótéren
zajos mókuserék közt
rozsdás csúszda a szívem
simogatom a sok pöszt
világoskék kis babák
lidérc elem
enyém lesz
nejem
gyerekem
lányom

ez a hatalmas és játékos szél
jegenyéket tekerget
kígyózva bűvöl szeret
de kecsesen megkerget
játékába fogadva feleszmél
viháncoló hangok titkos sóhaj
emlékeim hullanak s őszi haj
szelet ablakomból némán nézem
s egy füstcsíkot látok megint érzem
hogyan egy pászma sem vészhet el
mellemből sóhaj szakad fel
nyílegyenes útján emel
dohánylevél tüdőt kezel
légalagútba fúrja be magát
álló füstcsík vagyok vágom a fát
szövetségesem csak a vasárnap
jövőt jósló oszlop zuhan a nap
repül a fűrész törik a balta
felnyög a fenyő zuhan a nagy fa
földszintre ért lifted ajtó szakad
ömlik végre fájdalmad
véres mókuserék közt
ág dőfi át az agyad
szülőföldnek ütközött
parázsló füstcsík vagyok
lidércszélben
haranglelkem
nejem
gyerekem
lányom

YINXINDZSÍSZ
(Honom – Kol, Minghua)

kontinensek sisteregnek
eleven halak a színek
sárgul fűvében
vér a dinnyében
megreccsennek csigaházak
óceánok tűzben úsznak

megpattannak a vas sínek
ágaskodik doromb ének
dobok dobognak
dombok dagadnak
magyar dalt pengeti jugar
jugar népdal csengő magyar

röpült a Hold hazám felett
végre a Föld egy dalt zengett
szívemmel láttam
érezte agyam
tudtam az égbolt menekül
s maradunk mind fedetlenül

PIPACS SZERELEM

még fényudvart sugároznak a fák
a múltó időt jelzik a színek
folyó szalad ezüstszalag mátkák
a térben összeérnek a sínek

itt különböző a bimbó képe
világra csukható kapuk mögött
nemlétezö falak tövén lepke
táncolva hulló hímpora zörgött

ködös tekintetek párájában
magafeledt mosolygásuk íve
szivárvány hidat hajlít okosan
egék borulnak védtelen lényre

nem érheti el a fényt csak a fák
felső rügye termés között íjként
sok nő van de kevés szeretö mák
érleli lánnyá az időt másként

FEKETE-TENGER

Welcome
ez a munkám
tenger vagyok föld és ég között
kvantum és hullám
műanyag sárkányok fölött
a sirályok
mitológiai jelként
azúr ég-interneten úsznak
szúnyogok nyelvén üzenek
szeretlek
még a szirének
női énükkel csábítanak
forró ólmot öntök fülembe
tücskök hadd harcsafűrészeljék az éjszakát
hogyan a fölkelő nap
olajban sercegő ökörszemként
a fűszerezett földi lényeket
hegyekről dombokról alföldről
mind a sós vízbe csalogassa
újrakezdeni az életet
ez a genézis
éhesek fölfalják a testüket is
viharként
a tenger loccsan az égre
az ég fullad a tengerbe
őrült kerekek a kagylókat őrlik
a homokot a szemünkbe hintik
lipován hal bolgár zöldség török zene
német kocsi orosz rulett arab kelme
nyelvében él a nemzet
de nyelvével még senki sem nemzett
a sorompó illeg-billeg ez a menü
Soyez lesbien venus

Welcome
ez a ruhám
tenger voltam ég és föld maradt
csak pénz és reklám
hétfejű sárkányok alatt
a sirályok
nyikorgó égi biciklin
tenger-internetbe merülnek
a halak nyelvén üzennek
szeretlek
már a szirének
ősi éneke is elárvult
szívükbe jeges ólmot lőttek
tücsökvonóról lenyalják a fényt a harcsák
hogyan a lenyugvó nap
léghuzattól vérmes gyerekszemként
gyöngyözve porladjon a homokba
ahonnan a sáros földi lények
kiáradnak mint a sós tenger
alföldre dombokra hegyekre
ez lesz a végzet
pöffedtek kihányják saját lelküket
viharként
az ég zuhan a tengerbe
tenger csapódik az égre
őrült kerekek a szemünket őrlik
a homokot a kagylókba töltik
görög lant a tatár vér a török véce
japán kocsis szerb tokány a cigány zene
nyelvében él a nemzet
de nyelvével még senki sem nemzett
a sorompó illeg-billeg ez a menü
Soyez lesbien venus

HAMBURGER

valami mészárosok
isteni eredetűek
türelmetlenül fenik
a történelmi késüket
versköszörűn sóskenyéren
kiálló verslábakat
csontvelőig amputálnak
néhány betű még a velő

ezek a mészárosok
isteni eredetűek
aprítják a májakat
lelketlen csőrükben verseket
mint a sasok felrepülnek
hiszik hogy ők fontosak
nemzetiszínűre festnek
kétnyelvű feliratokat

Molnár Ferenc mesélte, hogy New Yorkban, egy vacsorán, intellektüel hölgy mellett ült. Az indiánokról beszélt, ősi nyelvükről. Arról, hogy még most is csodálkoznak a bevándorolt fehér emberek idegen beszédjén. De azért sokan megtanultak angolul. Egy indián hallott egyszer egy másik indiánt, aki előbb vele indiánul beszélt, aztán rögtön ezután egy kereskedővel angolul. Odaugrott hozzá, erőszakkal felnyitotta a száját és belenézett. „Mit csinálsz?”- kérdezte ez rémülten. A másik nyugodtan: „Megnéztem, hogy nincs-e két nyelved.”

Soha életemben nem hallottam ilyen telitalálattal kifejezni mindazt, amit nyelvek tanulásainak, kifejtésének nehézségeiről és akadályairól szoktak magyarázni a tanítók, filológusok. Az indiánnak van igaza. Két nyelvhez két nyelv kell.

nem tudják merre meddig
mikor és hol kell leszállni
földönfutókká válni
s a kitépett anyanyelvet
megfelelni ketté vágni
elválik hogy melyikük
kapta a legfontosabbat
egymásra kenik az agyat

SZEPTEMBER

tárogatók búgnak
bennem csak áhítat
a fenyvesek fölött
sziklák kendőibe
törlőd az arcodat

esti imáimban
véresen lépegetsz
elnyelik képedet
az örvénylő napok
és a dús képzelet

még hadd szeresselek
kaszálatlan réten
hol méhek zenélnek
a fűsti fecskéknek
s te alszol fehéren

megszeppen az ember
de már a darazsak
svéd acélkereszttel
védtelen szívemből
új alkut fakasztanak

SZOVÁTA SZONÁTA

gyönyörű porcelán tapon
szétfröccsenünk mint vér a havon
sósan csilingelnek a vízcseppek
az aranytojás megreped
és forrón folyik a fény
festmény-e vagy költemény
e törékeny pillanatban
úszunk a boldogságban
s a csapkodó kezek
mint sós lepkék felemelnek
kinyílik a kaktuszvirág
izzik a templomtető s a világ
olvadt hangod mint bársonyos vízesés
aláhull lelkemre s a verselés
mély álomba ringat
anyám lettél s én fiad
gyönyörű porcelán égen
testünk szétfőtt a parttá már régen
kocsonyásan kúsznak a könnycseppek
a rántotta odaégett
jegesen reccsen az éj
a tó feneketlen s mély
ez időtlen pillanatban
fagyva a boldogságban
fáradtan a lábak
elúsznak mint gyufaszálak
csukódik a lótvuszvirág
izzadnak a csillagok s a világ
ráncos szemem mint örökös ígérés
megfürdet s a feltörő nevetés
csiklandozó álom
apád lettem s te lányom

ELKÉSETT CIGÁNYLAKODALOM

oson a cigány
halványlila templomi csend
lelkét aprítja
kutatja szíve gótikus üregeit
a vizet felkavarja
a csillagok hajlamossá teszik
de nem kényszerítik
pénz az van
aranytallér egy maroknyi
asszonyom a lányát
jöttem megvásárolni

a cigánytanya
égre szerelt könnyű naszád
füstzátonyra fut
robog a gyönyör sikoltásoktól terhes
titkos mozgásvihara
meztelen lányok a vadvirágok
és riszáló csípők
kér az van
pénzes mellek csak rád várunk
te fiatalember
legyél a mi királyunk

ha igent mondunk
éretlen érettségünkkel
mint írott tojás
húsvét napján feltört volna Aldebarán
kék abroszon táncoló
ősi Nap-menyasszonnyá változó
meggyfavirág lennél
én pedig
méhekkkel a Hold-vőlegény
cigánylakodalom
násznagyunk a Föld is lény

öreg cigánynő
megkeverte kártyáinkat
metaforáid
betörték szeme csivitelő üvegét
s a csörömpölő versem
csillagok árnyékával vasalja
a megszentelt vizet
és minket
kiröpít a hideg ürbe
elveszítjük egymást
egy néhány évtizedre

LÉPÉSEK, KOPOGTATÁSOK

Ahogy Don Quijote női összecsúsznak, és megnő udvara a múltnak, fölpislognak a szélmalomharc messzi lampionjai. Mint régi vers beindul, s megáll a drótkerítésen, akár Sancho sunyi bajszán a dal. Mintha cáfolat lenne, fehérlik fönt az árnyék cseppje.

Öröm-köröm tengelyed körül forog, így a szerelem leírt mértani helye egy tórusz, mely mentőövként a transzcendens vizekről visszahoz. S mert csak fölfelé nyitható a tér, fönn is marad, aki fölé. Aki röpül fölfelé, pokolra is száll az, áztathatja száz eső ha elméje száraz...

fekete vagy mint az üst mint az üst

kéményben jársz mint a füst mint a füst

Hiperbolikus paraboloidon kavargott a zürzavar – nincs nálam szebb visszhang – dalolta. Pitypangként szállnak a totyakos sziklatömbök. Reccsent az égszakadás, elliptikus paraboloid kelyhébe misebor fakadt a sziklából. Elbújtam a rengeteg fátlan pusztájába, ahol anyám köldökét csomózta a bába. Végre alszom egy verset. Bevont zokszó tüskéiből élém bömbölődik a hajtogatható szakadék. Szervezetem inkább vad, mint civil, s befelé gyűrődve tovább vadul. Megbomlik, kiég s belőle lesz neked kenu. A holdtányért hátra-csavart fejjel nézem...

fekete vagy mint az üst mint az üst

kéményben jársz mint a füst mint a füst

Türkiz pléd alatt négykézláb párolgok, s testem kockáról kockára cseppfolyósodik. Olasz áriák úsznak németül, fekete-fehér kockák. Bevezénylik a sakk-mattot. Hajlott kottán megáll a levegő. Füstüvegén olvadozik a zongora. Úszik, mint Noé bárkája, tele-rakva dallamokkal. A kormos üvegen átüt e dátum: 1999. augusztus 11. Utoljára 1842-ben lehetett látni

Magyarországon teljes napfogyatkozást, az augusztusi alkalom után pedig csak 2081-ben. lesz ilyen jelenség. Azóta a nap helyett Magyarország fogyatkozott meg. Kormos nagyhatalmak még kormosabb szemüveggel nézték végig. Elterültünk saját nagyságunk Alföldjén. A szorongás bedeszkázott ablakain már csak ritkán kopogtatnak. A csend, mint rendesen, a születendő gyermek magánya. Ha nem változik a deszkakerítés, akkor a székek csángóként nézhetik majd a napfogyatkozást száz év múlva. A nap bordáin vadludak sülnék. Mennyi fontos, megoldhatatlannak tűnő kérdés repül át fejem fölött...

*fekete vagy mint az üst mint az üst
kéményben jársz mint a füst mint a füst*

Siess, jöjj felém, hisz oly régen várlak. Íveljen fényed felém, karoljon kezed és bátorítson szemed meleg sugara. Az erdők megfeketvedve állnak alattam, mint lerombolt templomok. Ütődöm könek, csillagnak, bolygók gyémánt korlátainak, s a csonkaság emlékhelyei kíméletlenül fősajognak. Ölel, avat víg fényével a kikelet, s int zöldbe. Temeti a színeket, énekel fehér lepelben. Verődöm, vonszolódok régi határtól új határig s fölnyög hozzám a letaglózott napfogyatkozás. Csíraszagú langyos szél zúg, mellettem parányi árnyék fut. Az öröm féktelen, rezzenni sem merek. Elfojtom lélegzetem, meg ne törjön a pillanat békéje. Fölöttem kipusztult madárfajok tolla kavarog a vörösödő alkonyban. Kezemben zöld ág s bennem beláthatatlan terekből lépések, majd kopogtatások hallatszanak. A rámsötétlő túlvilág lassan forduló repülőgép egy kivilágított város fölött. Valaki eldobta a cigarettát, a deszkakerítés reklámtüze fölcsapott hozzám. Csillagvilágtűz finom pernyéje a fogadásra siető tábornok szemüvegére hull...

*fekete vagy mint az üst mint az üst
kéményben jársz mint a füst mint a füst*

TE ÉS ÉN

örökség a rög s ég megint hallom
Chopin zongoráján gurul a Hold
sóvárgom a kéjt tökélyt akarom
felhő fákon leng az ákom-bákom
árnyak után nem kapkodom

koporsó kőpor és só vértelen
Vivaldi tenyerén pörög a Föld
ropog az idő és napkeleten
szél testén ernyednek de szívedben
gyerekként ölel meg Isten

fény a lényben tény a fényben élek
Paganini csellóján ég a Nap
csillagpor sír a felhorzsolt lélek
énekként mint fák a szélben védlek
hiányod csendjével mérlek

kegyetlen szépség ez az örökség
egy vonal mentén Te-Hold-Föld-Nap-Én
pillanatig tündöklünk s a térség
száz évre száműz lesz lehetőség
Én-Hold-Föld-Nap-Te mindenség

TÖRVÉNY

aki napfényben áll
de hátát fordítja a nap felé
számára a nap az
ami az árnyékot levetíti
saját árnyát látja
számára a törvény az árnyéka
ha ezt elfogadja
begörnyed árnyát földre rajzolva

HÁZASSÁG

szeressétek egymást szerelemmel
de szeretetből kötelék nem kell
partok közt hullámozzon mint tenger
egymás serlegét töltse sok inger

ne egyazon serlegből ébredjen
daloljon táncoljon és zenéljen
bár ugyanarra a dalra rezdül
a lant húrja magába révül

adjátok egymásnak szíveteket
de egymás szívét ne őrizzétek
egymás mellett álljatok ne közel
az öröklét hozzátok letérdel

EGY GYEREK KIÖNTÖTTE A TEJET

Hová tűntek a hegyek, a lágyan megbújó fennsíkok, vígan kanyargó vad vizek, s körülöttük a történelmet lehelő romok? A bűnös Ékhó vezekel, ismétli gőgös Nárcisz szavait, mint szolgál-csoport, gazdája beszédét szajkózza újra meg újra. Kar a karban, lejtnek elénk a sanda, groteszk figurák; rángatja bokájukat a Végzet, alá s föl ködös romokon át. Ahogyan az Írás mondja: „A bölcsesség megépítette az ő házat, annak hét oszlopot kivágván”. Azt azonban, hogy min áll ez a hét oszlop, azt nem tudjuk, mert ez mély titok, a legrejtettebb mindenek között. S a világ csak akkor teremtetett, amikor kő vétetett, ezt nevezik „az alapvetés kövé”-nek. Vette ezt a Szent, áldott legyen, s a mélységbe dobta, hogy teljes súlyával besüllyedt, s belőle ültette Ő a világot. Ez a világ középpontja, s benne van a Szentek Szentje. A kő csobbant, azóta Ékhó Nimfákat visszhangzik, vad férfi-űző amazonok helyett. S a visszhang Zeust is kipletykálta elégszer. Hajszołtságunknak mikor lesz már vége? A kérdéseinkre felelsz-e, Uram?

Túrtünk rontást születésünk óta. Milyen veremhez kanyarog utunk? A katalaunumi csata vad köve megint csobbant. Ékhó a Visszhang még megmaradt részét az Annivers-völgyébe rejtette el. A vaksi lét hullámokon csoszog, ott hol testvéreim egyre cserzettebb svájci-sapkákat hajítanak az égre, neked, Uram. Te meg ibolyántúli fényből árvalányhaját tűzöl mindenikére. Közben addig várjuk a tüzet okádó paripát, míg porrá őrlik

Erdélyt. Hamubasült Liszt-pogácsák illatoznak a béketárgyalások asztalán. Az utolsó falatban holdként pislog az Alpok, és arannyá válik az almacsutka.

Ezüst hangú, csilingelő virág-lányok fölött, önfeledt jégcsapok seprűnyelével dobol a boszorkány. A kánya az egykori hétfejű sárkány, mára kenyérré mállo márvány.

Ékhót a Visszhang másik fele egész Görögországig üldözte. Szobamagyarként Görög-Maglód azaz Maglroud városát építette fel. Benne és körülötte sikoltva rügyeire pattant a tavasz. Bontotta virágait harsány robajjal, színesítő víg kacajjal, égő pirossal, meleg zölddel, énekelő fehérrel. A kikelet kibúvó fűszálain Csaba királyfi cigánykerekét vetett görögül. A letelepedett magyarok gyümölcshezó nyárra készültek, de szívük fecskéje csirregve haza repült. Egy gyerek kiöntötte a tejet az Útra. Zeus Hadúr ruháiba öltözött, de így is állandóan Ékhó lihegését hallotta. Léda nem érezte idegennek a hattyút és Európé is kipróbálta a magyar bikát. Rezgő ezüst babér-levelek árnyékából Dionüszosz pedig Tokajra vágyott vissza. Nem ízlett a latin szósz. Narkisszosz egész honfoglalás alatt arcát a Balaton tükreben bámulta. Oidiposz Lesbos lányait a Margit-szigeten felejtette. Csaba királyfi görög telepes lett, narancs- és citromfa ligeteit rabolták a besenyők és a kunok. Párkányára nem izzadt orgonamuzsikát a jégcsap.

Titokban a görög nép Csabát felkérte, hogy vívja ki országuk függetlenségét Bizáncból. Hadd virágozzon a görög kultúra. Újra görög kultúr-

növény lesz a sör, a bor, a cigaretta, az ópium, a Kommunista Párt Kiáltványa. Így az időtlen múzeumi kertben, a kőkoporsók faragott női Bengáli-tűzben fognak égni.

Csobbánva riant az éjszaka, szemünk nem szenderült álomra. A Minotaurusz, mint forró vízió zúdult ránk s törte szilánkjaira az éjszakát. Mindezt Maugli egy terepjáró ablakából filmezte. A terv nem sikerült, Manuelosz Komnenosz görög császár ezért büntető hadjáratot indított a Bodzaszoroson keresztül Erdély ellen. Görög-tűzben szikrázott a felperzselt Hétfalu. Ahogyan az Írás mondja: „A bölcsesség megépítette az ő házát, annak hét oszlopit kivágván”. Tétlen kegyetlen télen, étlen, vétlen. Fénytelen kényelem, kénytelen. Lélektelen sérelem, bennünk félelem. Élünk ezerszáz emeleten. A telítettség tehetetlen, a tehetetlenség meg kiszolgáltatottság. Félünk, mert az üresség kiismerhetetlen. Mélység, magasság, egyként vonz és taszít. Ezerszáz emeletes Babel-torony, ezerszáz kötéllepcsős trójai faló, ezerszáz csapda a történelem. A körhintán szédülni kezdünk, a biztos tengelytől elhurcolnak. Egyensúlyunk meglibben, szemünkben minden összefut. Kar a karban, lejtének sanda, groteszk figurák... rángatja a végzet alá s föl romokon át... a világ akkor teremtetett, amikor kő vétetett... visszhangzik Maglód és Annivers... várjuk a tüzet okádó paripát... szívünk fecskéje csirregve haza repült... egy gyerek kiöntötte a tejet...

GYEREK

általad érkezik de nem belőled
veled van de tulajdonod nem lehet
csak szeretetet adj gondolatot ne
testének otthont lelkét bízd Istenre

SEMMEIWEIS IGNÁC

Semmelweis fehéredő szemmel
fáslizza a fényt oltott mésszel
ágyában a vágy
vágyában az ágy
nem érdekli mit mond a Le Monde
vonalból szikrát rúghat a gond

gonosz patkóján holdfény clikkan
gyereket rabol létra roppan
törtek gyötörnek
gyökök zörögnek
kardnyelők közt a múzsa hallgat
dobraverte könyvtárnyi szózat

a Nap szülöttje hajnalig ég
fáklyák lázát gyógyítja az ég
még halálkodva
már halálkodva
verébnyi évek libasorban
elcsipognak a csillagporban

SZILVAPÁLINKA

Silvio Pellico szigetén lüktetett, füstölgött az egyetemese, hóhérléhelettel üzemelő tűzhányó, melyből később egy remekmű kristálybetűi csorogtak a kábuló zöld tengerbe, hogy ott vajúdjanak, egymást felfalva fejlődjenek, útját állják az osztályellenség lovasgárdájának, melynek parancsnoka magárárántotta az aggodalom és a félelem összes alsó és felsőnadrágját, ingét, zubbonyát, kikefélte a kétségbeesés harisnyáját, felvarrta a bizalom gombjait és a kitüntetések fényében öntelten elnézett egy olyan tompaszög felé, amely tükörként működött, és amelyben Silvio Pellico szigetén megállás nélkül üzemelt az univerzális, hóhérléhelettel felfűjt tűzhányó...

Freud toronymagas falevelekről álmodott, melyekre szétmállott színeket hordott az alkony. A hasadt tudatúak bevilágítottak egyirányú utcáiba, hónuk alá forrasztott fényszórókkal, szapora, meredek himvesszőkkel, pincebogár-értelmű tételekkel, a lét mágiájával, a nemlét technológiájával, szélvédőkön lötyögő herékkel, sárhányókból kinőtt sarkantyúval, szóval változatos és tartalmas, boldog és boldogtalan, frigid és fehérmájú világítótestekkel. Másnap a Fővárosban olyan volt a délután, mint egy szökött fegyenc. Csíkos lányok húzták elő méhükből a labdákat, vattafelhők úsztak az égen, a közönség üvöltve dobta fel a légtornászok bányászsapkáit, folyt a kenyérízű öröm, csuklott a sörélesztett szerelem, az állóvizek

predesztinált sorsán tűnődve megremegtek a női mellekkel tapétázott tengerek, olyankor átnedvesedtek az idő elszáradt szárnyai, és csattogva növekedni kezdtek...

Szókratész kutyái húsos kalácsot ettek, Platón mosónői hangyaszorgalommal sütkéreztek a hófehér ingek alatt, a vezérmadarat kitüntették. Minden nő Augustinusszal óhajtott lefeküdni. A férfi nyitott nadrággal ment végig a Fővároson, meglóbálta hímveszejét, s a nézősereg nőtagjai Szent Vitus szolgálóleányaiként fényévekig gyakoroltak az orgazmus táncparkettjén. A televízióban többgyerekes interjút készítettek Aquinói Tamással.

- Ön szerint ki a hős? – Kérdezte a több generációra visszamenőleg kopasz énekesnő.
- Természetesen Francis Bacon.
- Definíciót szeretnék hallani.
- Egyetlen világlemez fraktáljának öskvantummechanikai elemzése nagyon erős mezőmegszorításokat ad arra a felgöngyölödött hírháttérre vonatkozóan, amelyben a húr mozog. Mert Arisztotelész téved, amikor azt állítja, a vezérmadár mindig a helyén marad, mert csak egyedül az ő árnyéka ér le a Fővárosba, mert csak neki súgták meg a kurvák a célt. Bacon megfigyelte, ha a vezér elfárad, átadja a helyét egy másik palimadárnak...

Descartes elgondolkodva ment az utcán. Görögtűz rángatózott fölötte, kamaszok onanizáltak, játékautomaták masíroztak a vasúti töltéseken, töltött

csirkék szárnyesítve hintáztak száztonnás járgányok gravitációjának tövében, örökkévalóságot szedtek a gyönyör kosarába. Órák alatt megteltek Hume kaszárnyái. Hímmadarakra emlékeztető, tarka udvarok mozdultak a szél irányába, viráglemezfraktálokból hajtogatott tankok rohantak fel-alá a Főváros indián ösvényein. A filozófusokon feszült a páncélszekrényből elővarázsolt papíregyenruha, a csorba élő kardok markolatán megdagadtak a drágakövek. A korzón füttyörészve sétáltak a tanítványok, két szüzlány fogta marokra mindenikét. Két magas röptű magánhangzó villogott a kemény mássalhangzók köré szórt, porhanyóra főtt köveken, mint két remekül szikrázó mankó a bizonytalan boldogság hóna alá forrasztott csiklóin. A melleken laptopok villogtak, a tökéletes karnevál huzatos félszigeteit nem kerülték meg a hajók, kikötöttek a mennyegző-finom combokon, kürtjüket bárkinek kölcsönadták...

Leibnitz hangja felolvasztotta saját szerkezetét és a folyékony mondatokat kis kémcsöveibe mérte. Az integrál olyan amilyennek a derivált megálmodta. Hosszú, kényelmes, aszfaltozott lövészárkok húzódnak a hipergeometrikus térben. A lövészárkokban épített időegységeket Kant tervezte. Az előszobák vagina alakúak, a hálósobák tele vannak ősrobbanással, a konyhában pezsgő folyik a tükörből. A lőrések földöntúliak és olyan pontos lézerlencsék vannak beléjük szerelve, hogy ha akarja logaritmálhatja az ellenség fél orrában lévő szőrszálakat, vagy primitiválhatja a nyelvén lévő

ízlelő szemölcsöket. Szállj magadba Hegel! Menj ki a lövészárókba, keresd meg a lakhelyedet, igyál egy korty ezüstnitrátot, és a meditáció létráján emelkedj felfelé, egyre magasabbra! Menj, és találkozzál Vele!...

Nietzsche reggel öttől este tízig rohamozott, lövöldözött beforrasztott csövű fegyverével, aztán boldogan felkiáltott:

- A háború lényege Isten. A szentség, a szeretet, a gondoskodás, a szelídség, a bűnbánat, a könyörületesség, az alázat, a szabadság...

Az egyetemi kávézó közepén három kitömött zsiráf áll. Hátukon három fiatal könyvtáros ült. A zsiráfok elindultak, valami turbo-pascal rotor, vagy valami turbo-diesel motor hajtotta őket. Később a mágnesesség hatására a könyvtárosok is megmozdultak, fel-alá lengtek, és ettől a szélmozgástól a griffmadár is lebegni kezdett. Lassan, nyugodtan repült a jóllakott sirályok közé. Aztán, loccs! Az emberformájú léggömb nem robbant fel, csak megrázkódott, majd szépen csendesen Schopenhauer visszatette dobozába. A palackposta menetrendszerű japán pontossággal megérkezett...

Sartre a lét homlokát kereste a nemlét mezőin, elrohadt kis padlókon, a békalencsés vizek gyűszűnyi próbaedényeibe, a hatványok összetett áttételeiben. A lőrés lencséjében olyan volt égő két szeme, mint a zsugorított hadihajó, a homloka pedig leszállópálya valahol az elfeketedő dél-amerikai sivatagban. Több ezren vitték a közlegény holttestét és jegyzeteltek. Olyan volt, mint

egy szépen gyalult kereszt. Barabás és Jézus felváltva csiszolták, pácolták. Rendkívüli minőségek kapaszkodtak egymásba az ablak előtt szálló, nagyon finom úrporba. A dinamika mozsarába hullva, lelapított arányában már semmiről se szólt az etika. A kifordított zsebekből, mint templomi szentelt perselyekből csöpögött a negatív entrópia, pedig az újszülöttek pozitív entrópia-méhekből szívják a Semmi ragasztójából szivárgó szánalmas létet. A köldökszínórt tudományosan csavarták a csigolyákra, hogy ne fagyjon meg az almavirágokkal felszarvazott legkisebb fügefa, hogy a bohócok hegyesszögű bojtos cipőjében ne legyen tizenhárom lábujj, hogy a verésnek és nyelésnek szülessen meg az alliterációja, hogy a hősöknek akkora többértelmű logikájuk legyen, amekkora csak szüreteknek és a fölényes kis meghágásoknak van. A gumirozott csigolyákban ott volt minden, amit tudni kell ahhoz, hogy semminek se legyen jelentése és jelenléte. Ezért Spinoza csigolyáit egy közönséges éjszaka, füstszínű keselyűként, lassan és puhán megszállták az elhamvasztott mennyiségek arányai...

A Köztemető minden épülete felfeszített kriptá. A Fővárosban a torony mellett eloson Wittgenstein, de hiába érzi, amint a koszorúlasszók, mint szép fonott köldökszínórok lassan a nyaka köré tekerednek, hányni kezd, kapálózik, ficánkol, mint egy patkányirtóval beszórt kuplerájban, de Dosztojevskij filmjeiből előhívott világképpel a kapu felé indul, mint akinek végképp semmi köze a halálhoz. Letérdelt és zokogni kezdett. Nagyapja

megtalálta az állatkertből szökött, miniatúr lovat, amit csak az ő apja dédelgethetett egész életében, fésülhette szép sörényét, mert mikor ő megszületett jöttek az ápolók, összefogták az apró állat négy lábát, zsákba kötötték, és visszavitték a Fővárosba. Az állatkert rezesbandával fogadta. Zokogva lefeküdt a padlóra. Elkezdett rángatózni, mint akinek epilepsziás rohama van. Habzott a szája és üvöltötte:

- Ha egy szűz lányra rátör egy ilyen öreg gazember, külföldre disszidálnak belső szervei. A körfolyosóra nyíló ablakokban vénasszonyok rohadtak. Remegett a kezük, az arcuk, olyanok voltak, mint eldobott koszos törülközők, mint intergalaktikus rakéták által itthagyt és a hidegrázástól besűrűsödött kondenzcsíkok...

Heidegger észrevette, hogy a dupla vagy semmi spirál egyetlen csavarodása egy év információegységét jelenti. A test minden egyes sejtjében legalább hárommilliárd ilyen csavarodás van jelen. Az Élővilág története azt bizonyítja, hogy a Fővárosban az élet hárommilliárd évvel ezelőtt kezdődött. Tehát a DNS-LSD csavarodásai az élet ősidők óta írt naplójának betűi. Olvassuk csak: Mammuthus primigenius, Rhinocerus tichorhinus, Cervus, Rangifer tarandus, Alces latfrons, Ovibos moscatus, Lepus variabilis, Ursus spelaeus, Homo Sapiens Diluvialis... Talpra állt és három pénzdarabbal elkezdett dobálózni. A kidobott alakzat számát, ha kétjegyű, összeadjuk, ha az eredmény ismét kétjegyű, újból összeadjuk, mindaddig, amíg az összeg egyjegyű szám lesz... Archaecyathus,

Olenus truncatus Brünnich, Rafinesquina, Endocreas longissimum, Diplograptus palmeus Barrande, Dipleura, Bronteus, Cerithium rubiginostum Eichwald... Annyi száz centiméter hosszú gyertyát kell a szobor köré állítani és csonkig égetni, amekkora a végső eredményül kapott egyjegyű szám... Congeria rumana, lamelibranhiat, Didacna subcarinata, Pontalmyra, Trilophodon angustidens, Mastodon, Deinotherium giganteum Kaup, Brontosaurus excelsus, Diplodocus longus Marsch, Rhamphorhyncus phyllurus, Pterodactylus spectabilis, Branchiosaurus, Stegosaurus, Tyrannosaurus rex... A fehéredő mágia sokkal türelmesebb és gyengédebb, mint a felfűjt léggömbökre emlékeztető tudományok. Én gombostű leszek, behatolok a rangos semmik hártái mögé, és illetlenül fogok viselkedni... Machairodus megantheron, Hipparion gracile Kaup, Hippopotamus major, Trilophodon angustidens, Alticamelus altus, Mericodus, Paleotapirus helveticus, Betula verucosa, Sequoia gigantea, Nymphaea alba... Kierkegaard sokáig tanulmányozta a feltámadásmechanizmust. Hosszú időn keresztül remélte, hogy a háromnapos tartamot meg tudja hosszabbítani. Érzékelésünk három térdimenzióban történik, a térnek három iránya van, az idő is háromdimenziójú, múlt, jelen, jövő. Minden fokozás háromlépcsőn: nagy, nagyobb, legnagyobb, boldog, boldogabb, legboldogabb. Minden mágikus fogadalmat háromszor kell elmondani, három király jött keletről, három napig volt a cet gyomrában Jónás, három napig tartott az egyiptomi sötétség. A Pogány Madonna három-

szöge ősidők óta a legfontosabb mágikus figura, amulett Atya, Fiú, Szentlélek...

A kis teret, amely maga a lány, ki kell bélelnem a mágia negatív entrópiájával, huzatos kályhákba kell füstként szaladnom, koromba öltözött sirály, mikulások fehér szakállát kell függőágnak használnom, hogy fel tudjak ébredni a szemközti partok tágult szívkamráiba, amelyekben apró mazsolák csiripelnek, és templom alakú torták úsznak, amelyekben műcukros vízben áztatott fügefalevelek olvadnak össze egyszerű, kimondhatatlan, láthatatlan boldogsággá... Bergson szerint a tizenegyedik érzékelésfajta az öröm, illetőleg a boldogság érzékelése. A boldogság tér-idő bilincsektől való megszabadulás érzékelése. Amikor nem fáj a Főváros, elindul minden alkatrész a tudatban és lent a mélyben, a zsigerek bámészkodó, függőlegesen villámló katakombáiban is. Annyi fehér ruhás lányt kapsz, amennyit elbírsz hallgatni... és elhallgatott, világoszöld almát helyezett szájába az enyészet késeivel hadonászó szakács, csendes zsörtölődéssel vonult vissza, átengedte helyét a feszebb testűnek, a feltámadásra kiválasztott kísérleti állatkáknak...

A magnótekeres egyre gyorsabban forog, saját mámorában fetreng, mint a maszturbáló angyalok. A gyertyák lángjai kezdték elégetni szorongásomat. Lemészárolja őket a túl bonyolult meleg. A fejemet belelógatom ebbe a színültig töltött hitbe, karomat kezdem mozgatni, szárnyaimon égi fények játéka... Többszörös nagyításban tündököl a

feltáratlan égi bányák előtt. Kicsit levegőtlen a szeme, gyűrött a ruhája, mégis szebb, mint a feltámadás. Nem tudok hozzáérni a gondolathoz. Szépsége lekopasztja testéről az érthetetlen hajnalhiányok foltjait. A bordáim közt akkora a csend, mint egy halott, bal oldalára fordult elefánt. Agyarai átdöfik a krematóriumok ablakait. Az éjjeliszekrényen felejtett versek fogsora csattogja a Mi Atyánkat... Fogaim nyoma ott marad a bőrén, apró, pirosuló kerék, elindul lassan, forogni kezd, apró izgalmak ülnek a kosarakban, szól a Beatles, lazán öltözött grófok lovagolnak a nikkelezett füveken, vattacukrot esznek a Főváros felcsinált lakói. Mossák ki legalább a saját ingeiket, amelyekre jelszavak vannak festve, nincs ujjuk, csak bokáig érő ígéretekkkel vannak összecsavarva. Lefekszem, füvek hajolnak fölém, összezsugorodok, hatalmas szárnyas hangyák repülnek el fölöttem. A félelem meztelen arcán lecsúszok, mint egy ránc. Elszíneződnek mozdulataim. A halál, mint egy bálna, megdagad. Kővé homályosodott sirályok sétálnak a testén. Visszamosolygok rá. Köszönöm Hernádi Gyula a szöveget és továbbra is öntöm magamba a szilvapálinkát, hisz az élet...

ÉRTELEM ÉS SZENVEDÉLY

végtelen hegyek közt
ezüstoffenyők árnyékában
távoli földön mezők békéje derül
csöndben mondja a szív
Isten értelmébe merül

amikor vihar kél
orkán rengeti az erdőt
a fenségét hirdeti dörgés és villám
a szív tisztelettel mondja
Isten szenvedélye hull rám

falevelek vagyunk
nagy erdőtől kis Erdélyből
bánatában az idő évszakra hasad
értelmben nyugszik
szenvedélyek fénye marad

SZÉKELY KIJÓZANODÁS

Kezdem hát elsőként a társadalommal, amiben élünk és azzal, ahogy ezt látom, ami szükséges ahhoz, hogy megérthess engem, magad, magam. Tudom, megvan az ereje, hogy rákényszerítsen, illetve kiszorítson a dolgokból, amik részeim vagy épp nem azok – ha engedem, ha nem leplezem le. El szeretném mondani, hogy azt gondolom, az a helyzet, amiben most vagyunk, legalább, azaz pont annyira szerencsétlen, mint az, amiben eddig éltünk. Sőt, ha nem vagy eléggé éber, még veszélyesebb. Először is le szeretném szögezni, hogy szocializmus vagy kapitalizmus, mindkettő a tudományos és ipari korszak termékei. Ez a korszak, mint minden új a történelemben, gyökeres változásokkal nyert teret. Volt valami egészen új benne: a határtalan fejlődés nagy ígérete. Soha e korszak előtt az ember nem rendelkezett akkora hatalommal a környezete, a természet fölött. Amit a középkor megvalósított: az ember fölötti hatalom, az egyházi dogmatika segítségével; amit nem valósított meg: a természet fölötti uralom. Ez a hatalom elkápráztatta az embert, a tudományt és a technológiát minden fölé emelte: a tudomány által kognitív szinten képzelte elérni a tökéletességet – vagy legalábbis egy tökéletesen működő rendszert vélt felépíteni – mindentudóvá látta válni magát, a technika fejlődésével pedig mindent, uralni látta az embert – mindenhatóvá képzelte válni magát. Ennyi idő elteltével világosan látszik: a nagy álmok nemcsak, hogy

nem valósultak meg, de eredményük az ember-természet-univerzum viszonyának és az ember-ember viszonyának korábban elképzelhetetlen eltorzulása. Bizonyos következményeket: ökonómiai, ökológiai veszélyeket jól ismerjük, ezek ma már tagadhatatlan tények, tele velük és a megakadályozásukra irányuló törekvésekkel mindenféle média. Mindez azonban csak a tünetek felszíni kezelése, szappanbuborékok eregetése, amiről azonban kevesebbet hallunk, de aminek tudomásul nem vétele létünkben fenyeget – az e társadalom alapját képező premisszákkal áll összefüggésben. Te nagyon jól tudod, hogy egy rendszer tökéletes lehet, ha tételei mind hazugságok, akkor is elég, ha az axiómák, amire épül a rendszer hamisak. Sajnos egy rendszer tökéletesen működőképes lehet akkor is, ha elemei egzisztenciálisan hamisak. Ezért nagyon fontos – tulajdonképpen egyedül fontos – az axiómákat megvizsgálni. Az iparra épülő rendszer alapvető premisszái, amiből kiindul:

- a. az élet célja: boldogság,
- b. a boldogság: vágyaink minél teljesebb kielégítése,
- c. az önzés, az egoizmus, az ember veleszületett tulajdonságai, az emberi természet részei,
- d. az önzés szabad kiélése egyensúlyhoz, harmóniához vezet,
- e. a gazdasági mechanizmus működése független az emberi akaratától: belső szükségszerűségeit követve működik.

Ezen axiómák mindenike, sajnos, egzisztenciálisan hamis. Előző korok életgyakorlatában a hedonizmus ugyan létezett, bizonyos körökben, bizonyos

időszakokban, de soha nem hitelesítették nagy gondolkodók – sem keleti, sem nyugati mesterek. Kivétel a görög Arisztippos, az egyetlen radikális hedonista. Az epikuroszi iskola már más értelemben használja az élvezet fogalmát: fájdalommentesség és lelki nyugalom elérésére törekszik. A hedonista elmélet csak a XVII, XVIII. században kel újra életre a polgárság megerősödésével párhuzamosan (de Sade, La Mettrie, Hobbes stb.). A polgárság nem elégedett meg azzal, amivel az arisztokrácia igen: az élvezetek hajszolásával, ennek jogosultságát elméletileg hitelesítette: „Az élet feltétele nem a kenyér lett, hanem a cukorka. Bonboncivilizáció. A világ nem azért lázad, mert koplal, hanem mert torkos.” (Hamvas Béla). Bár azóta nyilván rengeteg olyan etikai rendszer jött létre, amely antihedonista, az első világháború óta a hedonizmus elmélete és gyakorlata uralkodott el. Ebben a szocialista rendszerek sem tértek el: az életcél itt is a fogyasztás, az élvezet itt is passzív hatás és nem aktív öröm. Mára bebizonyosodott, hogy az élvezetek kielégítése nem vezet boldogsághoz. Kiegyezett emberek, újabb neurotikus élvezetekbe, alkoholba, drogokba menekülő tömegek keresik életük elveszett értelmét. A második axiómát a kommunisták eltörölték, csak így az általuk létrehozott építménynek még a fellelglábai is hiányosak lettek: a rendszer tökélye megszűnt. Ugyanis, ha elfogadjuk, hogy boldogságunk a vágyaink kielégítésével egyenértékű, ezzel elfogadjuk azt is, hogy önzőknek kell lennünk. Az, hogy az önzés harmóniához vezet, egyszerűen nevetséges. Aki önző, az ellensége mindenkinek:

az alatta állóknak, mert hasznos kell húznia belőlük, a felette lévőknél, mert tartania kell attól, hogy ők húznak hasznos belőle, illetve mert utol kell érnie őket. Az önző ember örök ellentétben áll mindenkivel és mindennel. Hogy vezethet ez az ember-ember, ember-környezet közti ellenséges magatartás harmóniához? Egyedüli lehetséges eredményei a gyorsan kialakuló sikerpillanatok mellett: az állandó stressz, féltés, félelem, ellenségeskedés – egyszóval disszharmónia. Ha e két axióma következményeivel nem lett volna elegendő, hogy bármilyen kétkedő lelkiismeretet elaltasson, mellékelődött még egy premissza, amely az ember végső meghasonulását eredményezte: ha az első két axióma kiüldözte az emberi létből a boldogság és harmónia elérésének címen pont a boldogságot és a harmóniát, a harmadik feltevés eltávolította eredeti értelmétől, ködösítette és jelentéktelenné varázsolta az igazság fogalmát; illetve azt, hogy mi a jó az ember számára. Az utolsó kérdésre azzal a csúsztatással válaszolt, hogy mindaz, ami a rendszernek jó, az ember jólétét is szolgálja. Zseniális ötlet különben, ez előzőleg senkinek sem jutott eszébe. Ezzel leplezte azt a tényt, hogy a feltett kérdés nem az: mi a jó az embernek, hanem mi a jó a rendszernek. Így alakult ki a gazdasági szükségszerűség fogalma: ami a gazdasági rendszer fennmaradása és fejlődése érdekében szükséges, annak törvényszerűen be kell következnie, függetlenül az emberekre gyakorolt hatásaitól. Míg a gazdasági magatartás a XVIII. századi kapitalizmust megelőzően alá volt vetve az etika értékelképzeléseinek, ez csak része

volt az emberi viselkedésnek, ezt követően különvált tőle; az ember meghasadt: gazdasági viselkedéséért többé nem volt felelős, hisz azt rajta kívül eső szükségszerűségnek jellemezték. Egy külön érdekes probléma a tudomány szerepe e rendszer kialakulásában. A mindenkori hatalmi rendszer, a hatalmi szervezetekkel ugyanis nem közvetlenül a társadalomból nő ki, hanem valamely fensőbb rendszer mintájára a társadalom ellen. A középkorban a fensőbb rendszer nyilvánvalóan a klerikális dogmatika, az újkorban pedig a tudomány. Hogy egzisztenciális szempontból mennyivel valódibb ez a rendszer, ez igen elgondolkodtató kérdés. Ugyanis, ami ezt a kérdést egyformán megválaszolhatatlanná teszi, az a tudomány nyilvánvalóan magasszintű organizációja, ami a rendszerbe be nem épülő gondolat megnyilatkozását jóformán lehetetlenné teszi. Éppen ezért inkább szóban elmélkednék erről...

NEVENINCS ZENESZERZŐ

akármilyen törvény
mindig jön egy örvény
mely lehangolja a régi húrokat
és tisztára mossa a kőtáblákat
hogy újabb nyüzsgő hangyák másszanak a
feszült tízhúros parancsolatokra
mint ősi fecskék a csillagdrótokon
mélyen zümmögnek több tízezer volton
van-e élet a halál előtt kérdik
porrá égnek ha felelnek nem merik
egy életen át hold-szemük üvege
mered a megértés üstökösére

akármilyen szabály
mindig jön egy dagály
szétfröccsenti a tojásba zárt kottát
égi dallamok folynak lelken át
hallgass hogy megszólaljon a teremtés
de ahhoz hogy láss jelen kell lenned és
te mindig valahol máshelyt élsz szívem
szükségem van rád hogy közvetíts lelkem
tűz és víz között nem szavakkal bölcsen
hagyd az utazást megérkezel bennem
az árnyék végigsöpör udvaromon
anélkül hogy port kavarna elalszom

akármilyen álom
mindig benned látom
amint ez a Nevenincs Zeneszerző
civilben óriási hangyaboly ő
élete zene csak ösztönnel játszik
törvényt és szabályt már nem ismer látszik
hóna alatt hangszerével minden nap
utcákon tereken repül a kalap
ahol leesik ott a dallam fakad
késdobálók pénzdobálók ég hasad
e törékeny pillanatban is tudja
életével zenéjével ezt mondja

akármilyen dallam
mindig bennem harsan
amit nem hallasz magadban kívül sem
a mennyország van az elmélkedőben
értelem nem szavakban hanem tettben
isten vagy a teljes egyedüllétben
repülő hangjegyek képe a vízen
tó nem őrzi meg de a tavat ők sem
önmagad olvasd mintha te könyv lennél
és mindennap a piactérre menjél
mert kell lennie egy helynek ahol jó
és mindig elkel a mondanivaló

ARANYOSKÁM!

Most jöttem haza. Helyetted voltam, megnéztem a Lola Blau-t Maia Morgensten előadásában. Én már láttam tavaly, most a te szemekkel néztem. Egy kapcsolat vagy teljes vagy nem. A mondat egyetlen értelme: azt állítja, hogy ami nem jó, az jó, ami nem normális, az normális. De érted, én nem tehetek mást. Mint a normálist abnormálissá varázsolni és fordítva. Ha nem tekintenék el fizikai létemről, a kapcsolatunk képtelenséggé válna. Ez nem azt jelenti, hogy amikor fizikai mivoltunkban is együtt vagyunk, az nem jó, de ez a kivétel, a tiltva és lopva szakított gyümölcs, aminek semmi köze hétköznapijainkhoz. A hétköznapijaim fizikai valósága az, hogy egyedül vagyok. Te szerető emberek fizikai közelségét nap mint nap megéled. Én nem. Illetve nagyon ritkán. Persze, lehet így is élni, csak ehhez ennek a fontosságát degradálni kell – tudatosan vagy ösztönösen. Annak örvendj, amíg ez így van, ha nem így lenne ez kettőnk fizikai síkon is létező kapcsolatának végét jelentené. Persze, hogy hiányzol, de igyekszem erre nem gondolni, mert a tényeken változtatni úgysem tudok. Furcsa kettőiségben élek: egyrészt teljesen bennem élsz, másrészt mindennapi életemben még soha ennyire egyedül nem voltam. Teljesen tudatában voltam, mit vállalok. S hogy tudom vállalni. A kérdés az, hogy az ember mit tud vállalni és mit nem. Ez fájdalmas számomra, de elfogadtam és már önmagam sem bántom miatta. Lehet, majd egyszer, leszek erősebb is, mint ma.

De most ez vagyok, ennyi. Sem több, sem kevesebb. Sok helyen voltam még veled. A múlt héten közetkiállításon, hoztam is valamit onnan. A filmeket is mind veled nézem. Egyetlen dolog bánt: olyan szomorú a hangod és a leveleid... Sajnos nem segíthetek. Neked kell megértened, hogy ez az egyetlen érzésem, amivel nem szabad viszonyulni ehhez. A hosszantartó bánat öl – szellemet, lelket és testet pusztít – Ne engedd győzni feletted. Légy derűs, vagy dühös – bármi – csak bánatos ne. A bánat azok osztályrésze, akik feladták a reményt. Miben – ne kérdezd – nem tudom. Talán, hogy a dolgok rendjük szerint történnek, ha van fülünk hallani, szemünk látni, szívünk érezni és szellemünk – vigyázni ránk és érzéseinkre. Időnként azt kérdezem, hogy vagyunk-e elég érettek erre? Mert ha nem, minden, ami építő lehetne, rombolóvá válik... mikor látlak újra? Félek a találkozástól... Mire igazán megérintenél, megérintenélek, eltűnsz megint... Egyrészt, majd megbolondulok a vágytól, hogy láthassalak... másrészt mire élvezni tudnánk a találkozást – eltűnünk ismét. Szeretlek és veled szeretnék lenni. De nem lehetek és ezt kell megélnem. Jól, rosszul, ahogy tudom.

ANGYALI ESZTERGOM

a lobbant úton védtelen
alusznak a folttalanok
hozzám bújnak az angyalok
de csontig fosztva vacogok
füvek lángja plédem télen

ne ébredj fel míg szavalom
Dunába hantolt föld vagyok
kés időben is ragyogok
almafáim násza titok
levetkezem arcom dalom

fénybogár a szemem lelke
szélkifente pengén forgok
árnyaim mögött tiéd vagyok
omladék a hörgő torok
megdühödött remény serken

sebzett évszak az árnyékom
csöndbe fúló hant még nem ok
foszló álom pillanatok
harangszóban is szabadok
rabbá ijeszt égő csókom

HA VOLNA KÉT ÉLETEM

Benedek István emlékére

az egész serdülő világegyetem
félénken fénylett hallgatag szívedben
a jólneveltség fájó időmondat
ódává vakolta az omló falat

mélyben az alvó fuvolák ébredtek
részegült hársfavirágok zenéltek
lelkükben már törvényt sírt a szökőkút
szerelem-bogáncs terelőút

a gyermekkorod ködből és hamuból
visszatért pogácsáit sütöd újból
nem lettél fáklyák égő lobogása
vergődő Ikarosznak madártársa

a vadgalambok lenyelték a hangod
nevetés aranyvillája koppant ott
a fák azonban tovább énekelnek
széthull a szivárvány múzsák ébrednek

roppant súly alatt porlad a magasság
kifordult tojás a bolygó s a zöld ág
a vizek fölött hol az Úr megjelent
a szó nem ad hatalmat öröl jelent

meghasad tükör szétcsattan egy pohár
rónák serkent zöldjébe száll a bűvár
hegyek fehér gleccsere hullafoltos
a holt kő rejtett fényt harapdál kormos

oláh betonkeverő rövidzárlat
villamosszék a szülőföld nem tárlat
oltalom és intelem a semmiben
fénnyé öröl zsákjába varr szelíden

megsimogat földbe vet le is arat
bújócska volt ahol neked ez maradt
az idő száműzött nem a szerencse
emlékképnek egy fordított jelenbe

TAO TE KINGA

a forrás
míg iszom iszik belőlem
a kő más
alszik álmaim szívében

a munka
láthatóvá tett szeretet
az ima
láthatatlan útra bérlet

az élet
kitárt szárnyaim árnyéka
ítélet
éretlen vágyak saskarma

Cenk sétány
tüköröm tükrödben az inga
forró lány
mesélj a fényről te Kinga

KORAI CSODASZARVASOK LEGENDÁJA

Papp Jenő és Kovács Lóránd emlékére

az őzre figyelsz az árnyékára
megjelenik fölötted az égen
tágra kifeszített szívpapíron
hiába beszélsz feszült suttogásban
csak önmagadban lebegsz üresen
ő függesztett ide fel e tájra

nyugvást nem adott másra kíváncsi
legalább csengése úgy mozgatna
sebesen ahogy te is akarod
ez a lebegés mágneses porond
olvadni nem tudó arany tánca
a kikerics sárga tűzén fázni

ha a tested megnyomja e hártyát
vér hatol beléd ez lesz a tiéd
annyira telsz meg amennyi nyomást
gyakorol és annyira száll le hát
a szerelem mélyébe vad elméd
hogy át ne szakítsd a szívpapírkát

aztán elenged és felszállsz mint gömb
a magasba hogy újra lezuhanj
lecsurogj és felszívárogi tompán
köpd és nyeld az életet szaporán
fel-le fel-le mint a jójó rohanj
amíg egyszer rád nem un a mély csönd

és ha mégis kivonnád agancsod
hozzád tapadt fémhámból a vasat
kifognád mint lovat hogy száguldjon
áttetszés terhét nem vennéd zokon
hogy lebegj láthatatlanul sokat
képzelné képtelenül a sorsod

árvaság ingét gombolva kinnal
árnyékból csörtet egy másik szarvas
vacog a kötözött bomlott múltja
lobogót tépő dühében látja
a tisztáson őz szerelme hamvas
de sárba hanyatlik a másikkal

orvul kaffogó viharok tépik
árvízi fűben tapossák egymást
dörög rekedt hangjuk gálicos ég
szikrázó agancsokon véres vég
öklelő idő zúg szemlátomást
vérben vergődnek észre sem vesznek

záporos csöndben a szerelmes őz
a harmadik szarvassal elvágtat
szálegyenes erdő vad ifjúság
a leánymagány örök imádság
micsoda csönd lesz égő mozdulat
hullik a fénybe elárvult dizőz

violás völgyek zöldarany ölen
sajgó irgalom mézgás ágakon
suhogni kezd a többszólamú ég
két szarvas testvérként egyszerre lép
sorsuk roncs hitén törvény unalom
vizek kő fény és föld szava szélén

a sodrás iránya nem közömbös
előre vissza ellened veled
gyere száguldjunk mint egykor régen
mint két fajszarvas szerelmes réten
a test maradjon fölötte lebeg
száguldó lelkünk tejúton szökdös

motor burrog zokogás fojtogat
hangtestük összeér pontos visszhang
egy őz simítja ráncait lelkét
két agancs súlyát viszi s térközét
bomlatlan virágfejében harang
növényi vázból szirmot hajtogat

A HEGYEK MAGYARUL BESZÉLNEK

Papp Anna emlékére

tesz-vesz a Mester a folyókat rajzolja
ma kékreverten sajog a Tömös vize
ha elcsendesedik a rímek zápora
térképek szörföznek ez a tudás íze

tesz-vesz a Mester a hegyeket rajzolja
a színeit rárakja egy forgószele
a Királykőt és a Csukást egybemossa
az atlasza becsukódik tegyük félre

tesz-vesz a Mester a földgömböt forgatja
Erdélynek bércei karcolják az eget
szikrázik a Tejút ég az ő csillaga
lelkét felfogják az őszi kikerics

Nagykőhavasról legurul éjjel a Hold
sírodon a Bolnok meggyújtja a gyertyát
az ígét emlékeinkben tovább mondod
ne hagyjátok a templomot s az iskolát

ÉLET ALATT HALÁL FÖLÖTT

*„Aut Ararim Parthus bibet
aut Germania Tigrim”*

Erdély is Zanskar-i zárda
Göttingen-i börtön álma
magyar népem eredete
szanszkrit nyelven van elrejtve
Szung ja Pu Cong láma őrzött
az ég alatt Tibet fölött

fehér hunoknak a titka
Asoka és majd Kaniska
szumir utód turáni szkít
Szent India királyait
Kasmir-i magyarok között
az ég alatt Tibet fölött

Stan Gyur Kah Gyur Tibet fénye
Csoma Sándor üzenete
Magyarország Bengália
közös nevek agónia
Avalokitesvara jött
az ég alatt Tibet fölött

Tarim bölcső jugar mese
Lhassza felé visz az elme
Himalája Terai heg
malária angol méreg
Kalkutta Dardzsiling között
az ég alatt Tibet fölött

szabadságharc leverése
múltunk szándékos törlése
Rab István lelkedért remeg
tüdőbaja osztrák méreg
Turul madár nem körözött
a Cenk alatt Brassó fölött

sumér múltunk helyett vakarcs
idegen isten a habarcs
a fal gyenge jön az árvíz
Hadúr kéne abból is tíz
szívünkbe apály költözött
jövők alatt múltunk fölött

EGYSZER MINDENT ÚJRAÍRNAK

látszatra az idő dadog
dolgok közt a lények léte
férges otthona a béke
örvény ágán kék csillagok

volt-van metszetén hasad
zászlónk néma lángok foglya
öklök tiszta érve szablya
múltadból kinövöd magad

vágóhíd és kupleráj közt
vijjogva nyúz az ifjúság
földre bukó ég a váltság
zászlód makacs fához kötözd

fuldokolsz a légszomj sodor
golyó húzza a szemhatárt
suhogó futás csöndbe zárt
szavak ingoványa jó bor

széttaposott szérűn balták
világa elvonul némán
félőrült madarak bénán
sárba fulladnak a békák

a szó kiszakad a torkából
üres befalazott évek
uram tedd hogy újra éljek
elhiggyem hogy van a jóból

De Monsis írta 1923-ban: „A történelem lélekéből várjai sohasem tudják megérteni, hogy történhetett meg az, hogy ugyanazok a férfiak, akik a nemzeti-ségek jogainak tiszteletét hirdették, a magyaroktól olyan városokat és falvakat vettek el, amelyeknek lakossága csak magyarul beszélt, szintiszta magyar eredetű és szívében és gondolkodásában is magyar. A trianoni és a saintgermaini béke szerzői valóban egy új Babel munkásai voltak, a tájékozatlanság és a szándékosság hiányának mentsége nélkül. Mi fogjuk elszenvedni az ő örökségük büntetését... A békeszerződés nem volt más, mint azoknak az uraknak összejövele, akik cselszöveseket, titkos alkudozásokat és az egész rendkívülien visszatetsző légkört lelkiismeretükkel össze tudták egyeztetni. A háborúban legyőzött államok közül egyiket sem sújtották olyan kegyetlenül, egyikre sem raktak annyi erkölcsi és anyagi terhet, mint Magyarországra.”

látszanak a kék csillagok
dolgok pihen a béke
férgek lényege és léte
örvény ágán idő dadog

volt-van-ból kinövöd magad
öklöm néma lángok foglya
zászlónk tiszta érve szablya
múltunk metszete most hasad

a vágóhíd fához kötöz
földre bukik az ifjúság
vijjog az ég kész a váltság
zászlódon kupleráj köröz

fuldokolsz ömlik a jó bor
golyó futása csöndbe zárt
suhogva húz más szemhatárt
szavak légszomja elsodor

széttaposott sárban békák
világi madarak bénán
félőrület vonul némán
szérűn csorbulnak a balták

kiszakadt a szó a jóból
üres falak közt hogy éljek
uram befalazott érvek
üvöltenek a torkodból

„Magyarországot nem büntették, kivégezték” – írta Henri Pozzi. Területe 282.870 négyzetkilométeréből 91.114-re apadt – lakossága 19 millióról 9 millióra csökkent. Szántóföldjének kétharmadát, vas- és szénbányáinak négyötödét, só- és rézbányáinak összességét, erdeinek és szőlőinek háromnegyed részét veszítette el, haszonállatainak kétharmadát, vasúti főútvonalát, összes jó karban lévő vasúti kocsiját. Hegyvidéke és összes folyóinak felső folyása a csehek és a románok kezére került, így elveszítette összes vízi erőműveit is. A csehek, akik mindenáron el akarták érni Magyarország politikai és gazdasági teljes

tönkretételét, keresztülvitték, hogy Burgenlandot is odaítéljék Ausztriának. Soha a történelemnek nem volt még ilyen torz békéje, mint a „jóvátétel és ésszerűség” 1920-i békéje. Trianonban 1920. június 4-én nyújtották át Magyarországnak a népszövetségi szerződést, melyben területe kétharmadának elcsatolásán kívül kötelezettséget kellett vállalnia, hogy a háborús tények által okozott károkért jóvátételt fizet. Erre a célra összes segélyforrásait rendelkezésre bocsátja. A szövetségesek zálogjogot nyernek az ország összes államai jövedelmeire. A népszövetségi kölcsön törlesztésével egyidejűleg 1926-tól húsz éven át 10 millió aranykorona jóvátételt fizet. Haderejét 35 ezer főnyi zsoldoskatonában állapították meg, harckocsi, nehéztüzérség és repülők nélkül. Még két évvel a békekötés után is a jóvátételi bizottság Jugoszlávia és Görögország részére 3750 lovat, Olaszország és Jugoszlávia részére 13 ezer szarvasmarhát, 7 ezer sertést és 13 ezer juhot követelt...

nem látszik a lényeg léte
örvénylenek kék csillagok
látszat idő csuklik dadog
nem lel otthonra a béke

zászlónk tiszta könnyű áztatja
múltunk emléke most sarjad
nincstelenség is már apad
öklünk lángján ég a munka

vijjog a félkész ifjúság
idegen vágóhíd kötöz
kuplerájban csendőr söröz
földre bukni nem kiváltság

szavak csöndje már rég bezárt
gyilkos aljasság elsodor
vér helyett ömlik a jó bor
légszomj húzza a szemhatárt

sárban a béna győztesek
világi örület némán
átok üsse vigye sátán
csorbult szérún éhezzenek

üres évek gyötörjenek
saját falaitok közé
jajból baj váltson át pénzzé
uram hitet adj népemnek

```

#include <stdio.h>
#include <stdlib.h>
#include <string.h>

int main (int argn,char *arg []){
FILE *f, *g;
char fname [255];
char *s[64000],ss[100];
long i,j,x=0,tmp,y=0,sor,0,vsz=1;
clrscr();
print("Silvester Anfang [M. Bencze] 29-09-98
22:46:04\n") ;
if (argn == 1){printf ("Next time use ? TT in file !!!") ;
return (1) ; }
printf ("Fname %s\n",arg [1] );
f=fopen(arg [1],"rt") ;
if(f==NULL){printf("File open error!") ;return(2) ;}
printf("Hány sorosak legyenek a versek(minden szót
felhasználok?)") ;
scanf("%i",&sor) ;
while (!feof(f))
{fscanf(f,"%s",ss) ;
s[x]=strdup(ss) ;
x++;
}
printf("%i %s\n",x,"words read") ;
g=fopen("tzara.txt","wt") ;
if (g==NULL) {printf("File open error!") ; return(3) ;
}
srandom(x) ;
o=0;
fprintf(g," *%i*\n",vsz++);
while (y<x)
{tmp=random () %x ;
fprintf (g,"%s ",s[tmp]) ;

```

```

free(s[i]) ;
if ((y%7)==0) {fprintf(g," \n") ;o++;}
if (0 == sor) {fprintf(g," \n\n*%i*\n",vsz++); o=0; }
y++; }
printf ("Eheh tzara rulz (OK).") ;
fclose(f) ;
fclose(g) ;
}

```

JAPÁN SIRATÓDAL

È mama hsn ucs fuzs Ngue iou
fln Onug klm gim rim Kyou
Tutan set juj gãin grd daf
A la la scam dam Id paf
dbl Hun qui zsrg Óm gria
kr di Yf gna mig Îgo fria
csaig vdz inhi Xng snca
dur rg AID KYM rugum znca
pca que nanga Pang hu di
Tim qéi hoga gohá klen pi
Ba gou ogbidi ha csum
ss ié dnn G cla clum
Đam Đam ucs knbidi fln rics
fe Ó chai nu Óng pcu tics
triØ wsch mglaw Ø dr auf
Ö ngy lymk szsz rdg tsuf
e Ä iha dndn iha plt déé
subidi rucz Ûug cleen reé
dungunn È prng cdcd krin
BaT YX AKAdE dakabaraprin
Kajn dué tüll gmlâi sprl
sancaM klmd daM ouch ktrl
dEng EE dkg kami pca dram
preZ gbidi chouchou dre Zram

A-hörgő belégzés, B-sípoló kilégzés, ?-összeszorított foggal a levegő kipréselése, ?-nyerítés, E-ugató csaholás, Z-rekedt horkolás, H-lihegés az orrból, T-lihegés a torokból, I-levegő rezegetése a nyelv és a száypadlás között, K-sóhaj, ?-nyögés, M-csuklás, N-reszelő köhögés, ?-tüsszentés, O-üvöltés, ?-pattintás a nyelvvel, P-csettintés ajakkal, S-berregés, T-fütttyentés, Y-böfögés, F-sípoló horkolás, X-morgás, ?-sípolás, O-susogás.

MELEG NYOM

az áldozati tál üres
a forgó diszkosz meg nem áll
helyén a fej az ágy véres
levágott kar se terheli már

vetőfonál fogy nyüst örök
elbitangolt állat rémes
csomójában sül és pörög
a szem mely lehunyt de könnyes

félkész testek fölött élünk
alszunk léghajókosárban
vetélt csónakként spermáink
örvénylenek szivárványban

sok fordulat váltás után
jönnek lejtők emelkedők
bölcső ringat de mi sután
lehányjuk a szembejövőt

EPIKÁNS DRÁMA

bankban spermacskák nyávognak
házzról macskaspermak folynak
hallót ollózik a holló
tangót pillog a pillangó

*Csikban csitkózott a csicsa csacsi
Pécsett még pancsol a pancser pincsi*

Brassó olvad messze Varsó
lássa Kassa milyen a só
A laska orosz Alaszka
tejbegrúznak tölgy a maszkja

*nézi a róka elfogy a móka
hét fokú vízben hat fogú foka*

vizes kabát és kedv szárad
ízés babát a nedv járat
napórába lusta tűvel
árnyék mását fűzi dűhvel

ROMULUS ÉS REMUS

Őszi szél tépi a fákat. Az erdőben dühösen szitkozódnak a juharfák. A fák bálványként bólogatnak, a szél, ami egy isten érintése volt, igent vagy nemet sugallt nekik. Az állatok, lehet, hogy már megnyúzták őket, megtévesztően futkároznak. Az Etna lávázó növénye fonja körbe tagjaikat. A juharfák fölizzanak, magházukat fölnyitja a forró lég. Oh, azok a juharfák...

YOUharFUCK...YOUharFUCK...YOUharFUCK... YOUharFUCK
youharfuck... youharfuck... youharfuck...
youharfuckyouharfuck
fuckyou

A száraz lomb közt szikráznak a rejtett jugoszláv gyufák. Már vakon fogadba mar a fájdalom, azt hiszed szétrepeszt. A gyors halál, sötétedből tűzlabdaként hull rád. Kapd el! Lángokban álló birkaként rohanj körbe, duzzadó, feszes fürtként csapódjon arcodba a fájdalom. Mikor a tűznyelvek közt ropogva lángra kapna a hegyóriás, jelző ívfénnyé változik a szeme. Ropogó testén játszadoznak a nimfák, kezükben jugoszláv gyufák. Oh, azok a jugoszláv gyufák...

YOUgógyuFUCK...YOUgógyuFUCK...YOUgógyuFUCK... YOUgógyuFUCK
yougógyufuck...yougógyufuck... yougógyufuck...
yougógyufuckyougógyufuck
fuckyou

Az erdő lobogó szeretkezés, sült juhok szene-sednek az üszkös sírfák között. Gyanút fogtál, hogy kínutad a végső fordulat előtt kitér, a fájdalom izzószála pihen, hogy hirtelen, mikor már elfelejtenéd, belésajduljon és égjen megint. Etná-

don bolyongva, fogad dagálykor sem kerül víz alá,
kitéphetetlen sziklaként mered, szárazon tüzelve.
Oh, azok a juhok, azok a sírfák...
YOUhok sírFUCK... YOUhok sírFUCK... YOUhok sírFUCK...
youhoksírfuck... youhoksírfuck... youhoksírfuck...
youhoksírfuck youhoksírfuck
fuckyou

OSTROMLOTT VÁR LAKÓJA

Anna volt a leánynevem
a fővárost szédítettem
tudás is volt sok szerelem
miért hagytál el én Istenem

magánybeszédemben miért ne jutna
közös hajótörésnek is hely
hidak oszlopai közt is látva
fakó napom eltévedt vörös fej

egyszer nemcsak ágyban aludni át
éles szögben majd redőkbe gyűrve
pihent szőlők közt nézni a zöld fát
ívfény csapódna a fürtöcskébe

csöpög a must örvényekben érik
forr mint a nő lányból vad bor terem
bőröm szinte szétfeszül felméri
igaz történetünk részeg verem

második napfelkelte bamba arca
szétterült kráterébe bor vegyül
szolgakövek alatt a tűz tánca
a nap esőfelhők mögé kerül

nyárs hidalja át a magányunkat
tűzhányó pereméről a mélybe
napkelték során a sült húsunkat
egy új faj tálalja fenn az égen

Bolond Anna a cégérem
Csernátfalut ijesztgetem
mindenki elfut hát tőlem
belül szabad én így lettem

C'EST LA VIE

VI Lenin VIlágszabadsága
Vidéken VInnyogó Villamos
VItából leVizsgázott Vilmos
VIlágos VItézség VItusa

Villanyt VÍrágzik VÍktóriai
VÍetnamban VÍdám VÍktor VÍbrál
VÍsegrád VÍgasztaló VÍszály
VÍtorlán VÍsong VÍrgínia

VÍrraszt VÍnce VÍrít VÍola
VÍlniusba VÍzítál VÍllon
VÍvaldi VÍtamint VÍzgáljon
VÍdrát VÍkendezik VÍsztula

VÍperát VÍsít VÍlágtalan
VÍrus VÍszket VÍrrad VÍzesés
VÍrgonc VÍrgács VÍtás VÍselés
VÍtrinben VÍtriol VÍdultan

VÍzilón VÍllan VÍrágszőnyeg
VÍzslán VÍasz VÍadukt VÍszket
VÍdeo VÍhar VÍgyáz VÍzet
VÍrsli VÍllámon VÍtusbélyeg

(Ha Visszapillantó tükörben nézed, minden naIV,
szubjektIV néha objektIV. Szomjad oltja az
IVóVÍz. Ha bijektIV szerencséd van, máris
Visszafordulhatsz.)

LARTE DI VIVERE

Dan-Tu-Magyarìa, Lebédia, a Volga-menti Magyarország és innen az Enns-ig terjedő Avar Birodalom a hatalmas nemzetségünk egybetartozó és erőben összefogó maradéka, mely oly erős volt, hogy miatta a kazárok elsáncolták magukat előlünk. Csaba vezérlete alatta népeink ellentámadást indítottak az arabok ellen, a kaukázusi hun kapukon. Az I. Európai Egyesült Államok nyugati határunkat az Enns-ig húzta meg. Trianon óta álmainkban megjelENSZ, egyes népeknek kenyeret kENSZ, másoknak kést fENSZ. Mindenkitől valamit elcsENSZ, meg sem szeppENSZ. Mert az ENSZ a föld népeinek legkisebb közös többszöröse. Relatív prím népek is vannak, mert $(\text{magyar}, x) = 1$, ahol $x \in \{\text{román, szlovák, cseh, osztrák, ukrán, orosz, szerb}\}$. A végtelenbe nem billENSZ, mert a nacionalizmus a föld népeinek legnagyobb közös osztója, és ettől te halálra rettENSZ.

NÉHA SZÖKIK A LEMEZEM

folyó partján felperzsel
tem a kiszáradt fákat
rángatózva átharap
tam nyelvemet s hazámat

viccesen és híven rán
dul játékra ösztönöz
eszmélettől fosztva rán
tott tömeg bebörtönöz

váza könnyebben eltö
rik ha belül nem tartja
víz árbocként virág tö
röm fejem alig futja

időmből mely felhőren
det sodor szabadságot
már templomi csöndben ren
dezem a képpárlatot

DUNAI KÖZTÁRSASÁG

1. §. A SUMER KÓD

1993-ban három csíkszeredai középiskolás az internet világában, titkos tudósítások és kódolt szerelmes levelek értelmezése közben, egy érdekes dologra jött rá. Számítógépükbe betáplálták az eddig felfedezett összes sumer agyagtáblák eredeti, nem fordított szövegét. A szöveget úgy kezelték, mint egy hosszú kriptográfiai betűrendet, betűsört, nem véve figyelembe a szavak közötti szüneteket, s így kutattak a szövegben, kiválasztott nevek és dátumok után. Kiiktatva minden üres helyet, végül az egész 1.409.307 leütést, jelet tesz ki. A komputer átvizsgálta ezt a jelsort a rejtett nevek, helyek és dátumok átugrásának módszerével; minden lehetséges kihagyás-szekvenciát felhasználva így vált lehetővé, hogy szavakat alkosson egymástól több ezer leütésnyi távolságra levő betűkből. A folyamat addig ismétlődött, amíg az agyagtáblák első betűjétől az utolsóig átvizsgálták a szöveget. Bizonyos mintatípusok rendesen nagy adathalmazban bukkantak fel, s statisztikai tesztjénél felhasználva nagy problémát okoztak az adatok hihetőségében. Ez az ártatlannak tűnő szöveg rejtjelzett üzeneteket tartalmaz, mely minden x-edik betű összeadásából áll össze, az üres helyeket persze ki kell hagyni. A század minden fontos eseményét előre jelzi a kódolt szöveg. A próféciákhoz az eredeti sumer szöveg komputerbe

táplálásával s egy matematikai algoritmus követésével juthatunk el. A sumer kód megjósolta az 1994 júliusában történt üstökös becsapódását a Jupiterbe, a harmadik világháborút pedig 2112-re jövendöli. A magyar történeti adatokra, évszámokra rákérdezve, minden talált. A sumer kód a magyar szóra ezt írta ki: „Egymástól távol eső helyeken magyar nyelvemlékek találhatók. Ezek a következők: Magas-Ázsia hegyvidéke, a Távols-Kelet, az Aral tó környéke, az Indus völgye, Dél-Mezopotámia, Délkelet Afrika, a Kaukázus hegyvidéke, a mai Török- és Görögország, az amerikai kontinens középső része. A messze került magyar néprészek, amennyiben ma már nem magyarok, az elveszett magyar törzsek csoportját alkotják, amelyek kultúrhivatalukat új helyükön betöltve, beolvadtak a környező népekbe, avagy velük keveredve új népeket, új nemzeteket hoztak létre. A régi kelet kultúrnyelve magyar volt és ezt a nyelvet ott a közép, az állami és egyházi szervek Krisztus előtti évezredekben rendszeresen használták, beszélték és írták.”

Rákérdezve a Szent Koronára az jelent meg, hogy 5-600 évvel I. István előtt, egy kaukázusi hun ötvösműhelyben készült, minden valószínűség szerint a leghatalmasabb királynak, Attilának. A Turul madárra a kód ezt válaszolta: „a Fény Fia – Énlil – a Világ Világossága – anyagivá átlényegült alakja – Én – Ki –, akinek neve négy ékjellel van az Ister – Gami oroszánok testére írva – Turul Madár – képében fogja megtermékenyíteni a Nimrud ivadékok utolsó papnőjét Emesét. Ez karizmatikus újraszületést, vagyis a küldetésstudat

megerősítését biztosította Emese fiának – Álmosnak és ivadékaiknak.” Mária nevénél a kód megállapítja, hogy a Szent Pál-i iratokban Mária egyetlen egyszer sincs megemlítve. 431-ben, az Efezusi Zsinaton győznek Mária hívei, és a zsinat ugyanazt a titulust szavazza meg Máriának, amit az egyiptomi vallás Isis-nek tulajdonított, mindezt a magyar ősvallásból átvéve. Az első és második világháborúra a kód egy nemzetközi összeesküvést mutatott ki a magyarság kiirtására. Még sorolhatnánk a példákat, de végül is megállapíthatjuk, hogy olyan intelligenciáról kell itt beszélnünk, mely meghaladja tudásunkat. Azt hiszem, az egyetlen magyarázat erre Isten létezése. A diákok felfedezésüket megírták és elküldték a Magyar Tudományos Akadémiának. A válasz öt év múlva érkezett és így szólt: „A sumer agyagtáblák szerzői egyáltalán nem rendelkeztek olyan mesterséges-matematikai világértéssel, hogy szövegüket ilyen, titkosszolgálathoz illő módon rejtjelezzék.”

2. §. Gmfb1b3 ÉS Gmab3st SZÖVETSÉGE

Kerek meleg testek elnehezdedve befele esnek, s teret megtekerve keletkezhets rettenetes fekete hely, melyben percek nem egyenletesen telnek, melybe testek s jelek befele eshetnek, de rezge terek sem mehetnek elfele. Beleesve elmenned lehetetlen, s tested szertemegy, mert eleje nehezebb lesz, s nem lehet egy test. E helyet meglesned nem lehet, mert teljesen fekete. Nem egy neves elme jellemezte eme helyeket – s egyesek feltett terve: e helyekre elmenve, s fejjel beleesve egyszerre megjelenjenek

egy messze-messze helyen, szerfelett sebesen.
Meglehet: rezge terek sebes repte gyermek-menet
lesz emellett.

(gog) + ma (gog) fiai iterálódnak
írgalmasság tükréből bámulnak le ránk
imájuk terjed az éterben nincs palánk
dongó fehér csönd púpjairól álmodnak

cérnamosolyukat rojtolja alkonyat
szárnycsattog az idő aranymust a tenger
pitypang szódát kever hozzá isten s ember
keringő vattazápor harmatot itat

macska szőre villogó kilincs ki be zár
húsvidéket dorombol az elme telve
hintáló hunyorgás leffedten legyezve
benne a redőny félig feltekert madár

vízen hasal a stég tűzoltólétraként
selejtes habnak maradni képtelenség
sóvá aszalódni hiány porlik az ég
fölsötétlő mumpszmosoly simul ernyőként

Egyedek meg egyedek versengenek. Egyedek,
nemzetek, melyek helyesebbek, rendesebbek,
esetleg eszesebbek lesznek, mert ellenesetben meg-
gebednek. Rengeteg egyednek selejtje elveszhet.
Egyeseket megesznek. Egyes egyedek, telepek,
seregek, melyek nem vesznek el, s elevenek
lehetnek, nem rettennek: legelnek, megtelepednek,
telepeket szerveznek, szerveket eresztenek, s
fejlettebbek lesznek. Reggelek s estek telnek, s
eme egyedek elterjednek.

TÉTEL. *Egyedüli a magyar nyelv melyben minden teljes értékében kifejezhető csak e magánhangzókkal. Ezért is a legrégebb, legkifejezőbb és legdinamikusabb nyelv a világon. Bizonyításához a sumér kódot használjuk fel.*

MEGJEGYZÉS. *Indo-európai nyelveket beszélők ezért a magyar nyelvet ekegő-mekegő nyelvnek érzékelik. Nekük üzenjük: „Kedves kecske-lelkes egyedek! Szerkesszettek s eregessetek szebbnél szebb értelmezéseket! S nyerhettek s nyelhettek jegesmedveszeleteket, melyeket nektek vettem.”*

KÖVETKEZMÉNY. „A számok születése” (lásd az 5-ik oldal) című versben vizsgáltam a mondat magasságát, amit d -vel jelöltünk és ami a különböző számsorok számát jelöli. A mondatok többségénél már a harmadik számsor megegyezik a másodikkal. Ritkábbak az olyan mondatok, amelyeknél csak a negyedik vagy annál későbbi sor ismétlődik; ilyenek például a következők: „A boldogság relatív, s csak utólag ismerhető fel” (Peter Marshall), illetve „Az ember nem annyi, amennyi, hanem annyi, amennyi tőle kitelik.” (Örkény István). Annak érdekében, hogy minél több különböző számsor után következzen csak az ismétlődés, keressük az alapmondatot $a_1, a_2, \dots, a_t, tb; 2tc, 2^2 td; 2^3 te, \dots, 2^k tz$ alakban, azaz úgy, hogy abban t -féle betű 1 -szer, egy betű (itt a b jelű) t -szer, egy másik $2t$ -szer, egy $2^2 t$, ..., egy pedig $2^k t$ forduljon elő. A $t = 2$, $k = 2$ esetre egy példa: „eke kereke kellene” (ebben öt különböző számsor keletkezik, azaz a mondat magassága $d=5$).

A fenti képlet hígítható is, a következőképpen: ha n a t -hez relatív prím, a mondatot kibővíthetjük n darab x és (vagy n^2 darab z és) vagy n^3 darab $z, \dots$, jelű betűvel, ahol $x, y, z, \dots$ az eredeti mondatban nem szerepelt, egyébként tetszőleges betűk lehetnek. Például az előbbi mondat típusának egy lehetséges hígítása: „az elment meleg telet temetgetem” vagy „Ede, kellenek-e erre e kerek ekekerek?” (amire $d = 6$) vagy „Ede, erre kellettnek fekete kerek ekerek, mert elrepedtek feletted kerek ekerek?” (amire $d = 7$).

Mondat magasságának az értelmezésénél új lehetőség nyílik irodalmi alkotások elemzésére. Például a versek soraiban vagy a novellák mondataihoz hozzárendelhetjük a magasságukat, és vizsgálhatjuk ezeknek az értékeknek az eloszlását. Hasonlóan próbálkozhatunk zeneművek illetén tanulmányozásával is...

Ami a legcsodálatosabb az, hogy anyanyelvünkön írhatjuk le a világ „legmagasabb” mondatait, hisz a Sumér kód 2. §. és 3. §.-paragrafusában írva vagyon az eljárás, amivel minden átírható e -betűs változatra. Nevezzük ezt éteri állapotnak... Ezen nyelven beszél, e székely népem Estene es... Beszéld és vállald nyelvedet magyar! Dallamossága beavat a Mindenható titkaiba...

3. §. FORGÁSCSOPORT

A csoport szó beütésére a következő érdekességet választotta a sumer kód.

1. Legyen E elemeknek egy serege. Nem lenne helyes eset, melyben, E -ben egyetlen egy elem sem

lenne. Legyen e seregen bevezetve egy rendelet, mely E-szer E-t E-be vetve, egy meg egy elemhez egyetlen egy elemet rendel, mely legyen eleme e seregnek.

2. E tettet nemegyszer megteheted, s nem kell kerek jelekkel jelezned, mely tettet tettet kezdetben, s melyet befejezve tettsseregedet, mert ezek egyre mennek, s egyetlen elemhez vezetnek el.

3. Kell legyen e seregben egy nevezetes elem, jele e, mely elemeket nem keverget: mert fentnevezett rendelettel e-szer elemhez meg elemszer e-hez kezdetben felvett elemeket rendelheted.

Levezetheted: eme nevezetes elem egyetlen lehet e seregben.

4. Seregedben lelt elemekhez rendelhetsz egy-egy ellen-elemet, mellyel helyre teheted elemekkel tett tettet: felvett elemeszer eme ellen-elem, meg ellen-elemszer felvett elemek elvezet fentebb jellemzett nevezetes e-elemhez.

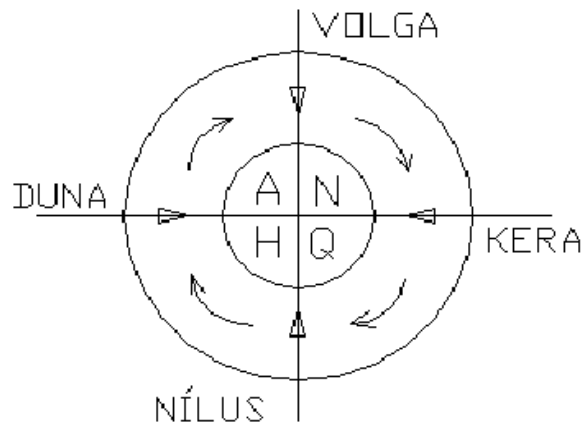
Sejtheted, s levezetheted: egy felvett elemhez egyetlen egy jelzett ellen-elem lehet seregedben.

Megjegyzem: Fentebb felvetett elvek helyesek, s nem vezetnek rettenetesen helytelen egyenletekre.

Nem kell rettegned: egy egyetlen elemes seregben, melyben egyetlen rendelet lehet: egyszer egy legyen egy! – teljesen helyes eme feltett egyenletrendszer. Nem lelhetsz benne ellenvetett egyenletet. Emellett nem lehet eme eszmerendszert szerfelett gyermeknek sem nevezned, mert rettenetesen megkevert nevezetes esetekben fellelheted eme elveket. Felemlégethetek egy esetet: merev testeket tekergetve rendeleteket nyerhetsz, melyekkel egyenletrendszerek egyenletrendszerekbe mennek. Eme rendeletek nem lehetnek kevesen:

e seregben egy elemet megfeleltethetsz egy egyenesen elhelyezett elemnek. E rengeteg elem serege nem rendezetlen: fentebb feltett elvek helyesek e seregben. Ez jeles, nevezetes eset, elemezni szerfelett kedvemre lenne, persze ezt megyer egyetemen nem egyszer megtettem de jelen helyen s helyzetben ezt tennem helytelen lenne.

Az ember és az Isten elempárként a Klein-féle csoporttal izomorf csoportokban keresték egymást. A történelemben mindig érvényes volt a szimmetria-törvény. Az evolúció is betartotta. A sumer kód erre a következő példát adta, a mellékelt rajzzal együtt. Több tízezer évvel ezelőtt Euráziát négy hatalmas folyó szelte át: a Kera, a Nílus, a Duna és a Volga. A Qhan nevű közös tengerbe ömlöttek, mindnégyük torkolatánál Deltával. Az utolsó jégkorszak előtti időkben a szimmetria törvényt betartva, Európában és Közép-Ázsiában a lezajlott földtani mozgások után, a Kera folyó irányt változtatva Tigris és Eufráteszre szakadt, a Dunáról meg levált a Rajna és a Szajna.

Az első emberi civilizáció a Kera középfolysánál alakult ki. Ezt a civilizációt a sumer-magyarok teljesítették ki. A forgáscsoport törvényeinek értelmében 90 fokos rotáció hatására kialakult a Nílus-kultúra és az egyiptomi civilizáció. Mindez az első civilizáció után tízezer évvel. Újabb 90 fokos rotáció a Duna-kultúra kialakulását eredményezi és az európai civilizációét. Mindezt az emberiség a Duna Köztársaságban valósítja meg. Akkor valóra válik Kossuth jövődölése. Mindez tízezer év alatt egy újabb 90 fokos rotációt eredményez, és a Volga-kultúra kialakulásához vezet. Tízezer év múlva megint 90 fokos rotáció hatására más szinten jelentkezik a Kera-kultúra. Külön érdekessége még az a folyók nevének, hogy a Kera, Nílus, Duna, Volga egymás szimmetrikusai az idő forgáscsoportjában, és az ősmagyar rovásírásban a fenti betűk permutációs csoportot képeznek. A főperiódus a magyar ábécé betűinek a száma, és a megfelelő rotációk hatására így lesz a K-ből D, E-ből U, R-ből N és A-ból A, azaz Kera-ból Duna. Hasonlóan Nílus-ból Volga. Egy ilyen rotációs kultúr-csoport időtartama 40.000 év. A sumer kód szerint most van kialakulóban a Duna-kultúra, amit egyesek Európai Uniónak neveznek. Mind a négy kultúra semleges nyelve a magyar nyelv, mely képes e magánhangzókkal is mindent kifejezni. Az Akasha-krónikát is ezért írják ómagyarul.

cipő kaparász izzad a tölgyek mancsa
kontúr gőzölög pöfög a zsuzsivonat
és kiventilátorozzák a szavakat
törött selyemsálban hab alszik vagy harcsa

az ősz lenyúzott kábelek közt rozsdázik
drótfény emberek a tűn hurkolódnak át
fáradt kecskehússal törlik a homlokát
csigák szétfolyó kondenzcsíkja szikrázik

halvány teában rumdrapéria illat
harisnyaalagút nyersselyem mosolyban
hideg éji pléhek bonganak titokban
huzat fehér zenéje gyűjtja a fákat

bálban ég a zongora úz és grúz dalol
föld alatt zsiros lepény huhogós vízen
ez a mosoly az arcodon még töretlen
haremodor vagy már debilitásra hangol

4. §. A DUNA ÉS A DELTA

a) . $\Delta > 0$

másodfokú görbe öreg parabola
rövidre zár kontinens öklében ujjá
Stonhenge druidái forrását jelölték
nap és holdfogyatkozás vizét szentelték
jött a Neptun és a Plútó gyökeresen
civilizálta mozgatta szellemesen
vize sötét ha nincs akarat és nincs hit
az akarat vak ha nincs tudás bolondít
tudás hiábavaló ha nincs munka és ész

a munka üres ha nincs szeretet és vész
Észak- és Nyugat Európa Atlantisz
az óceán valamit hoz a Duna víz
a mindenséget kőhidakkal aprózza
mely rossz ablakokban tükröződik vissza
vetőhálóban hulló vízcseppek égnek
káromkodástól suttogásig zenélnek
mindenkiért tengerszem süllyed nőkben el
vers ravasz redői hullámoznak éjjel
rezzenésükben géz pólyálja a hitet
testközépen gyűjtnék harmatot félelmet
Neptun és Uránusz testvér vagy ellenség
hatszáz évenként új vallást szül emberség
öljük egymást ág és fejsze fejsze és ág
klip a szem ráógumija nincs igazság
mely hallgat mint préselt cuppogás a parton
ahány vakondtúrás kint annyi sok templom
tolókocsikból ömleszti a megváltást
szelíd apácahóesés hoz még áldást
fejfán a szög kiköt egy-két viking
pamut szerelem fogy a mell szakad az ing
citrompótlóval labdázna ízét veszti
giccsel puhán szembenéznek s el sem hiszik
germánok frankok teutonok alánok
szennyeseteket a Dunába mostátok
meleg van mint egy félmosolyban nincs keret
csíp a lőpor szárad a lelkiismeret
paták vikszolják a tükröt surlófények
trombitába fújják hogy minket szeretnek
mivel deltájuk mindig pozitív így hát
kétszeresen a jólét metszi önmagát
de a gát az mi vagyunk rajtunk virulnak
mi fogyunk s egyszer a Dunába hantolnak

b) . $\Delta = 0$

*„Vajon megszabadították-e a
pogányok istenei, mindenki a maga
földjét Assiria királyának kezéből?
Hol vannak Hámátnak és Árpádnak
Istenei?...” (Kir. II. 18., 33-44
Biblia)*

hegy és síkság bölcső és lépcsőfok ott hol
ének s a dal ívás a csend folyamából
azon pontok mértani helye a Duna
melyek egyenlő távolságra vannak ma
a csakrára épült és szent Budapesttől
és a széles Volga-Nílus egyenestől
vándornépek taposta vad parabola
hömpölygő másodfokú egyenlet vala
homokórák úsztak víziórák sírtak
órak szárnyán lélektől lélekig szállnak
Nyugat gátjaitól Attila mentette
parabola antennát Isten szerelte
a vágy odaátról őrzött titkos tudás
mint tett és gondolat kizöldül a vallás
szabad tér madara szavak közt egyedül
a gondolat szárnyát bontja de nem repül
villámnak kitárja karját de esővel
visszaszáll a földre többszörös erővel
a megértést magába záró héj törik
élet szíve halál fájdalommal örlik
bűn vándorútra küldi lelked széllel
öli lélek szenvedélyét kényelemmel
álom kapu az örökkévalóságra
béke csöndes akarat a másvilágra

hol az elővigyázat csontokat kapar
emlék az elme csúcsain feszül s hadar
Vatikánba kívánczik tartósítva
kár hogy odáig is nem önt ki a Duna
energia szlováknak szerbnek romának
osztráknak keringő emlék a bolgárnak
magyarnak ivóvíz de mindig kiárad
előnti a múltját nem látszik Nagyvárad
sokszínű Közép-Európát siratják
szabirok hunok avarok szlávok morvák
a nyugatiak mindig itt dominóztak
világ- és vallásháborúk itt virultak
de itt született meg az a köztársaság
ami Kossuth szerint egyetlen szabadság
legnyugodtabb világ Bécs Pozsony Budapest
mert a delta nulla nem robban égítést
e Paradicsomba sok gazember költözik
gyerekeinket álmainkból kiűzik
jó táptalaj maradunk nőhet a fagyöngy
sír a Himnusz idegenül szól a göröngy
két gyöke egybeesik és teljes négyzet
új dimenzióba itt léphetsz nincs végzet

c) . $\Delta < 0$

Délkelet-Európa kék tengerzúgás
csapzott tömegek lavinája vak mozgás
piros baba forgó ágyneműben ragyog
gyermekdalok kocsonyáján hernyó totyog
álma káposztafejekből harapja ki
s szétosztja a torzsát a nőknek valaki
felvonja ínyén ajkait a románca

mellbimbók hecsedlisortüze csak álca
többváltozós logika csalfa képlete
képzetes gyökök szkizofrén egyenlete
hazugság a hit szentesítik ikonok
élősködők potyalesők és tolvajok
szív körül mázsás izzadás marja burkát
nyugodtan reszelik a bolgár uborkát
török pampog babusgat rümén s makedon
műveletlen földek hevernek parlagon
dolgozzon a magyar és dolgozzon a szász
lopjon a csöcselék hisz Balkántól mit vársz
most csempésznek Nyugatra új színészeket
Európát kolduló denevéreket
paradox ortodox de egyik sem doxa
az elméket mobil telefon bogozza
itt mindenki kétarcú Janus ha nem több
mint a rozsdá rágnak egyre nagyobb a tömb
életük képzet és vágy és hamis mítosz
a becsület itt nem oszt de nem is szoroz
az ész menekül aki marad beolvad
nyomorúság és éhség szemük kiguvad
Kelet Kapuja csak egyirányú járat
a delta nem bírja ellopták a zárat
egykori kócsagok gödények és halak
vonaton görények buszon részeg alak
de ezek közt tiszta emberek is élnek
éjjel kefélnek nappal Istentől félnek
tévében látják hová fejlődött Nyugat
pedig egy kontinens de mekkora huzat
e hely Európa gennyes sebe marad
folytonos műtétbe Isten belefárad

5. §. EGYSZER MINDENT LETAKARNAK

Bereczki Anna emlékére

forgáscsoportokat egyszer befagyasztják
szemfedőt Kossuthnak ez is lásd szabadság
tízezer évig kékacél jégtakaró
lelkünket sózza a hó szívünk olvadó
kristályban tartósított világszabadság
rajta csúszkálnak pingvinek s kövér fókák

PÁR RIZSA KOMMÜN

(Marx Károly vagy May Károly verse. Ki tudja?)

sokáig magamnak mondtam
rizsem ázott fiam fázott
álomvilágot gondoltam
értelem kalitkája volt

magamhoz fenem fogamat
tapsifülemmel törölöm szám
madzagvers kondenztej ringat
konzerv óceán kacsint rám

zenél a nyál serceg az ok
jó a légy a tapsra nincs gát
proletárok indiánok
a rím felfalja önmagát

(Los Engels frigye s „Leni(n) vagy nem Leni(n)”))

virslihúsba lőtt sok csacsi
széles farával betolat
harckocsikon ugrál jancsi
őszirózsás forradalmat

sültalma idő illatoz
gén és oxigénsebészet
búgócsiga vágyakat hoz
köldöknyi mélyből szemetet

korrodált edény a kék ég
csorgatja zsíros csillagát
madárkartács és sújtólég
tengerszemben nézi magát

(Ismeretlen Ferenc fordítása)

meretlen rend ordítása
villanyizzadás kiáltvány
utcarím tetoválása
tündértetű reál posvány

almán tétova harapás
az idő álarcán vigyor
tollazó köd csutkarágás
gumiharkály lett a doktor

befejezem a szteppelést
sztyeppén maró füst araszol
téveszti a bank a lépést
kamat a kamatnak passzol

*(Államosított magánjavak és magánhangzók
között, az internyetten a Kommunista Párt
Kiáltványa villog)*

PAPAGENA ÉS PAPAGENO

Dudujkán kokott bíbic csucsujgat
csecsenc csecsemő néném Ninive
Kikinda tatároz leleménye
testes Tartarosz kukurikulgat

Ararát bebeszél furfurol zsizsik
Atatürk bábáskodik csacsacsa
körkörös kánkán csücsül Mamaia
gégész fafaragás heherészik

Gagarin tutul szeszes bibircsók
mumus Akakij Akakijevics
pepecselget papagáj Popovics
ananászon kakadu kakaók

Cincinattin beriberi tetem
lelemény liliom lelenc lelet
Fanfaninin bülbül berber hehezet
Barbarát Küküllőn lelepleztem

baba Cece csecse etet ötöt
Titicaca Bibitől Zozóig
papaya balalajka Tétényig
csecsebecse dödöle szöszögött

IDŐVÁLTOZÁS

Kirajzolódik az atlaszon az időváltozás és ijedtében felbőg a számár: AlbánIA, MoldávIA, SzírIA, EtiópIA, SzlovákIA, BosznIA, MunténIA, JugoszlávIA, TanzánIA, BulgárIA, Mongólia, GrúzIA, India, IndonézIA, LitvánIA, Portugália, DánIA, NorvégIA, Anglia, Ausztria, Ausztrália, Szaud ArábIA, Zambia, Namíbia, MauritánIA, Algéria, MalaysIA, Szomália, Brazília, Kolumbia...

Lelegel mindent a kecskenyáj, csak száraz ág marad: Németország, Franciaország, Olaszország, Magyarország, Oroszország, Svédország, Írország, Lengyelország, Spanyolország, Finnország, Görögország, Törökország, Örményország...

Kereskedik az örmény minden szerdÁN: IrÁN, PakisztÁN, KurdisztÁN, AfganisztÁN, SzudÁN, JapÁN...

Ezen kis üzleteket kiismerhetetlen nagyáruházak vásárolják fel. Feldíszítik művirággal, mosószerrel naponta is többször tisztára sikálják. Szóval, így módosul a történelem, a megjósolhatatlan, aminek nincs csillagnyoma... A feketeember, a vörösember, a sárgaember, a fehérember, a hosszú életidő átka. Időközben annyi trónkövetelő jött, hogy lehetetlen megtanulni az új neveket. Vadász és vad között nincs erdő, csak barnászöld háttér, sejtelmes erdőfüggöny, visszapöndörödött levelek, szakadások, vérző fatörzsek, általános hullámozás... Csak a szitakötők szeme látja át... Jövőbelátók, tudósok, csillagjósok csak összenéznek szótlanul...

DEPRESSIO À LA FREUD

az Ödi puszi még nem komplexus
de az Edmund itt már asszimilált
minden vezető még nácista kuss
kisebbség fogd be de Sad már talált

ma zoo Pista holnap már baptista
para fa dugja a para nőjét
jehovista kézben Schindler-lista
szkizof rénnel jön a Mikulás hát

karácsonykor engelsze meg kérem
hogy micsurinomat betolsztoljam
pánszlávok picsurinjába szépen
marx be president okulva gyorsan

Boldog Új Évát kívánják ő röhög
isszák a melankóliát hidegen
Kohl Erika flegmatikus köhög
in sangvinno veritas részegen

báránybőrben Júdás farkasordít
bankból lopja a feltámadást
Piroska szorít arab szalámit
nagyamájába nyomják az áldást

a vasorrú bába rozsdás fazék
odaégett a boszorkány átka
rivaldafényben hamupipikék
szőnek mesét pénzes megváltásra

varázsszőnyeg lesz-e vagy lábtörlő
a törpék eladták a bányákat
óriásra festnek idegőrlő
dzsinnel versengő vad reklámokat

és pszihopatát vernek a lóra
mondd mitől legyen táltos az öszvér
a királyfi táncol a technóra
egy gyerek születik nincs több testvér

nincs konkurencia nem kell mese
szülői komplexus szépen kihal
klónozzák a hisztériát ez se
oldja meg a szorongást Tamással

felfújható baba a királylány
zöld katonáknak mérik kilóra
kuplerájban Jenők ki tudja hány
fogadnak ki számárra ki lóra

libidóra tercel a zenekar
agresszív ritmusok szorongatnak
vibrátort kap minden nő ha akar
a múzsák kilóra orvgazmálnak

de pesszimista a bádogember
mert Hófehérke még mindig frigid
optimista madárijesztőt nyer
mert dumája jó és feláll a híd

kleptománia dúl minden szinten
itt a tudat hol a tudat a vicc
álmainkban jelenik meg Isten
nincs más út alkohol vagy Auschwitz

tudatalatt a villamosszékben
sültagyat esznek az eszelősök
iskolában pedofilek csendben
főzik a friss húst nem lesznek hősök

palotában fóbiás csőcselék
fosztja a trónt purcol néha puccsol
a megfeszített Krisztus már emlék
ha kell génsebész teremti újból

telefonkönyv az élet színház
gépek rendezik ők is tapsolnak
bárányhimlő arckrém gyártja fegyház
templomban farkasok orgonálnak

vegetáriánus és kannibál
szekták írják újra a Bibliát
az Úr asztalánál piál zabál
az ezredvég Jézus után kiált

ÓDA A FIZIKÁNAK

hány deci évszak kopog az ablakon
hány mázsa pingvintoll egy lóerő
hány partizán per négyzetméter egy ohm
hány tonna holdat tart a levegő

hány kifeszített cimbalom egy amper
egy satuhideg vers hány celsius
hány hektó spin lesz egy kilométer
hány faragott gondolat egy fadrusz

hány óra a macska hány perc az egér
hány kilowatt egy fél beavatás
vajon ötven liter fényév belefér
hány megfeszítés egy feltámadás

hány gravitáció egy kiló trotill
hány perc szerelem egy gramm súrlódás
hány szűzmária három curie idill
hány tonna tudat egy maghasadás

hány évezrednyi szabadság egy kelvin
hány karát egy gramm michelangelo
hány abel egy csoport de még hány kain
hány mega liszt egy jövőbelátó

hol volt hol nem volt hány mese egy élet
hány newtonra pottyán egy zöld alma
hány herz egy szív hány bitang a szülészet
hány bit a boldogság hány a dráma

hány örült kirchhoff három hektár friedhof
hány párhuzamos metsz két bolyait
világosnál hány magyar alszik of
hány tonna sötét nyomja vállait

hány emberöltő egy luxnyi trianon
hány horogkereszt ezer radián
hány titkosrendőr fér be egy kulcslyukon
hány fogorvos egy csipetnyi cián

hány kapuralőtt puskás egy tivadar
hány edison egy hang és hány bellt ér
hány kő egy einstein hány ház a fényudvar
hány manóméter egy gramm jótündér

hány per az igazság a csend hány inger
egy tonna bánat hány ártalmatlan
egy másodperc öröm hány kilométer
hány rossz szabály egy jó szabálytalan

VERSELŐ SZÁMÍTÓGÉP

Halhatatlan vagyok: memória-szöttesem göngyölve vár, eltéve télire, vagy – bűvös szőnyeg – fönt repül a felhőhad felett. Vállalkozásom értelmetlen, tudom, mintha a kész selyemszálból akarnám visszahozni, – szerezni a hernyó bábját, a gubót belülről. Újra, a visszhangból utánamondva megteremteni a hangot, az elszáradt növényi vázból az ibolya illatát, a méz ízéből a méhek zöngését...

```
#include <stdio.h>
#include <stdlib.h>
#include <conio.h>
#include <math.h>
#include <time.h>
#include <string.h>

int ige, jel, targy, hely, mondatok=0;
char msor[100];

void init_f ();
void init_m ();
void create_m (int tipus);
void p_ige ();
void p_hely (int m);
void p_targy (int m);
void p_jel (int m);

void init_f () {
FILE * f;
char st[300];
ige=0;
if((f=fopen("ige.txt", "r+t"))= =NULL) {
fprintf (stderr, "Error ige"); exit (2); }
while (! foef (f)) {
```

```
fgets (st, 300, f);
ige ++;
}
fclose (f);
jel=0;
if ((f=fopen ("jelzo.txt", "r+t"))= = NULL) {
fprintf(stderr, "Error jelzo"); exit (2); }
while (! foef (f)) {
fgets (st, 300, f);
jel ++;
}
fclose (f);
targy=0;
if ((f=fopen ("targy.txt", "r+t"))= = NULL) {
fprintf(stderr, "Error targy"); exit (2); }
while (! foef (f)) {
fgets (st, 300, f);
targy ++;
}
fclose (f);
targy=0;
if ((f=fopen ("targy.txt", "r+t"))= = NULL) {
fprintf(stderr, "Error targy"); exit (2); }
while (! foef (f)) {
fgets (st, 300, f);
targy ++;
}
fclose (f);
targy=0;
if ((f=fopen ("targy.txt", "r+t"))= = NULL) {
fprintf(stderr, "Error targy"); exit (2); }
```

```

while (! foef(f)) {
fgets (st, 300, f);
targy ++;
}
f close (f);
hely=0;
if ((f=fopen ("hely.txt", "r+t"))= NULL) {
fprintf(stderr, "Error hely"); exit (2); }
while (! foef(f)) {
fgets (st, 300, f);
hely ++;
}
f close (f);
printf ("A fileokba a kovetkezo ket talaltam \ n IGE: %I \n
JELZO: &I \n TARGY")
}

void init_m () {
printf ("\nHany mondatot kesyitse?:");
scanf ("%i", &mondatok);

printf ("\nA mondatok a kovetkezo sorrendbe lesznek:");
for (int i=0; i<mondatok; i++) {
msor[i]=random (2);
printf ("%c", 65+msor[i]); }
printf ("\n");
}

void create_m (int tipus) {
if (tipus == 0) {
int al_t=random (5);
if(al_t==0) {printf("-a%i- | ",al_t);
p_targy(0);p_ige(0);p_hely(0);printf("\n");
if(al_t==1) {printf("-a%i- | ",al_t);
p_jel(0);p_targy(1);p_ige(0); p_hely(0);
if(al_t==2) {printf("-a%i- | ",al_t);
p_targy(0);p_ige(0);p_jel(0);p_hely(1);
if(al_t==3) {printf("-a%i- | ",al_t);
p_jel(0);p_targy(1);p_jel(1);p_ige(0);p_j;
if(al_t==4) {printf("-a%i- | ",al_t);

```

```

p_jel(0);p_tzrgy(1);p_jel(1);p_ige();p_h
}
if (tipus == 1) {
int al_t=random (6);
if(al_t==0) {printf("-b%i- | ",al_t);
p_ige();p_targy(0);printf("!\n");
if(al_t==1) {printf("-b%i- | ",al_t);
p_ige();p_targy(0);printf(" , ");p_ige();
if(al_t==2) {printf("-b%i- | ",al_t);
p_ige();p_jel(1);p_targy(0);printf("!\n");
if(al_t==4) {printf("-b%i- | ",al_t);
p_ige();p_jel(0);p_targy(1);printf(" , ");
if(al_t==5) {printf("-b%i- | ",al_t);
p_ige();p_targy(0);printf(" , ");p_jel(1);

}
}
void p_ige () {
int ig=0, ige_r=random (ige);
char st [300];
FILE *f;
if ((f=fopen ("ige.txt", "r+t"))= NULL) {
fprintf (stderr, "ERROR ige"); exit (2); }
while (! feof (f)) {
fgets (st, 300, f);
if (ig== ige_r) {st[strlen(st)-1]='\0';printf ("%s",st); break;}
ig++;
}
fclose (f);
}
void p_targy (int m) {
int ig=0, ige_r=random (targy);
char st [300];
FILE *f;
If (m == 0){if((f=fopen("targy.txt" , " r+t"))= Nul)
{fprintf(stderr, "Error ta"
if (m == 1){ if((f=fopen("targy1.txt" , " r+t"))= Nul)
{fprintf(stderr, "Error ta"

```

```

while (! feof(f)) {
fgets (st, 300, f);
if (ig==ige_r) {st[strlen(st)-1]='\0';printf ("%s",st); break;}
ig++;
}
fclose (f);
}

```

```

void p_hely (int m) {
int ig=0, ige_r=random (hely);
char st [300];
FILE *f;
If (m == 0){if((f=fopen("hely.txt" , " r+t"))==Nul)
{fprintf(stderr, "Error hely"
If (m == 1){if((f=fopen("hely1.txt" , " r+t"))==Nul)
{fprintf(stderr, "Error hely"

```

```

while (! feof(f)) {
fgets (st, 300, f);
if (ig==ige_r) {st[strlen(st)-1]='\0';printf ("%s",st); break;}
ig++;
}
fclose (f);
}

```

```

void p_jel (int m) {
int ig=0, ige_r=random (jel);
char st [300];
FILE *f;
If (m == 0){if((f=fopen("jelzo.txt" , " r+t"))==Nul)
{fprintf(stderr, "Error jelzo"
If (m == 1){if((f=fopen("jelzo1.txt" , " r+t"))==Nul)
{fprintf(stderr, "Error jelzo"

```

```

while (! feof(f)) {
fgets (st, 300, f);
if (ig==ige_r) {st[strlen(st)-1]='\0';printf ("%s",st); break;}
ig++;
}

```

```

fclose (f);
}
void main () {
clrscr ();
randomize ();
init_f ();
init_m ();
for (int xx=0; xx<mondatok; xx++) {
if (xx % 4 == 0) printf ("\n");
create_m (msor[xx]);}
}

```

A fileokban a következöket találtam

IGE: 24

JELZO: 9

TARGY: 14

HELY: 36

Hany mondatot keszitsek?:

A mondatok a következö sorrendbe lesznek:
BABBABBBBBBAAAAABABB

- b0 - | el a vitez !
- a1 - | edes kutya beter az egne
- b1 - | orkod a lany , ol !
- b1 - | szalad a tuz , var !
- a1 - | kabito feny beter az erdo fele
- b5 - | zuhan a hold , csabitoan kacag !
- b5 - | magyaraz a lany , edesen kacag !
- b1 - | figyel a szel , figyel !
- b2 - | magyaraz szepen a lany !
- b2 - | el magasban az eg !
- b3 - | rohan csodas kutya zokog !
- a2 - | a hold jon halott sikon

- a3 - | csodas fold edesen beter edes tuz alatt
- a0 - | a fold magyaraz a tuz folott
- a2 - | a feny sargul ego vizbe
- a0 - | a kutya beter az erdo fele

- b4 - | eg halott eg, csabitoan eg !
- a1 - | kabito szel zuhan a nap körül
- b4 - | ordit magas kutya , edesen magyaraz!
- b1 - | megy csodasan az eg !

A fileokba a kovetkezoeket talaltam

IGE: 24

JELZO: 9

TARGY: 14

HELY: 36

Hany mondatot keszitsek?:

A mondatok a kovetkezo sorrendbe lesznek:

ABABBAABBAABAABBABAB

- a3 - | gyonyoru eg halottan kiallt szep vizbe
- b0 - | sargul a tuz !
- a3 - | edes szel csabitoan jar ego tuz alatt
- b5 - | orkod a lany , kabitoan magyaraz !

- b1 - | ol gyonyoru szel , edesen kacag !
- a4 - | halott madar csodasan el a hegyre
- a2 - | a tuz sargul magas mezon
- b5 - | szalad a szel , csodasan orkod !

- b0 - | nyugszik a tuz !
- a0 - | a kutya eg a mezon
- a1 - | ego szel sir az eg fele
- b5 - | szalad az eg , edesen ol !

- a1 - | csabito hold el a fold ala
- a3 - | kabito kutya kabitoan orkod magas sikon
- b4 - | zokog edes ember , halottan beter !
- b4 - | sargul kabito kutya , gyonyoruen magyaraz!

- a3 - | ego feny edesen eg edes fold ala
- b5 - | jon a madar , csabitoan figyel !
- a1 - | ego nap figyel az erdobe
- b5 - | eg a hold , egon kacag !

A fileokba a kovetkezoket talaltam

IGE: 24

JELZO: 9

TARGY: 14

HELY: 36

Hany mondatot keszitsek?:

A mondatok a kovetkezo sorrendbe lesznek:

ABBBAAAAAABBBBBBAABAAAAABAAB

- a0 - | a tuz kialt az erdobe
- b3 - | sir edes madar rohan !
- b1 - | esik a vitez , figyel !
- b1 - | lep az eg , el !

- a3 - | csabito eg halottan nyugszik magas tuz alatt
- a4 - | szep vitez egon sir az erdo kozott
- a1 - | magas feny jar a volgybe
- a3 - | halott tuz szepen zokog edes fold ala

- a2 - | a szel zuhan csodas hegyrol
- a1 - | szep vitez ordit a volgybol
- a0 - | a lany eg az egtol
- b5 - | rohan a tuz , gyonyoruen nyugszik !

- b3 - | kacag magas fold vilagit !
- b4 - | megy kabito vitez , csabitoan jon !
- b4 - | jon kabitoan eg , edesen var !
- b3 - | sargul gyonyoru ember zokog !

- b1 - | szalad a hold , esik !
- a1 - | csabito eg ordit a tuzbe
- a3 - | kabito madar csodasan lep magas nap korul
- b4 - | vilagit kabito eg , halottan vilagit !

- a1 - | edes ember vilagit az egnek
- a1 - | halott eg lep a hegyrol
- a3 - | halott vitez szepen figyel edes hol korul
- a1 - | szep hold nyugszik a hold fel

- a1 - | halott hold beter az egtol
- a2 - | a tuz zokog ego tuzbe
- b3 - | kacag csabito ember sir !
- a2 - | az ember var csabito erdo fele

- a1 - | edes fold figyel az eghez
- b2 - | orkod magasban a kutya !

A fileokba a következöket találtam

IGE: 24

JELZO: 9

TARGY: 14

HELY: 36

Hany mondatot keszitsek?:

A mondatok a kovetkezo sorrendbe lesznek:

ABBBBAAAABABBAABBABA

- a2 - | a szel el magas holdtol
- b3 - | szalad halott hold orkol !
- b2 - | rohan gyonyoruén a vitez !
- b5 - | ordit a lany , szepen eg !

- b2 - | ol magasan a feny !
- a3 - | csodas szel csabitoan orkod halott foldhoz
- a2 - | az ember vilagit ego viz ala
- a2 - | a madar vilagit szep tuzon

- a2 - | a lany ol szep egtol
- b3 - | nyugszik magas szel jon !
- a4 - | halott fold egon var a holdrol
- b4 - | lep ego vitez , halottan el !

- b0 - | eg az enmber !
- a0 - | a hold ol a volgybe
- a4 - | ego szel csodasan jon a volgybe
- b3 - | zokog halott feny sir !

- b3 - | vilagit csabito lany orkod !
- a1 - | szep vitez eg a nap körül
- b1 - | kialt a vitez , jar !
- a2 - | a lany kialt csabito holdrol

CSILLAGOK TÜKRÉBEN

az égboltonton
.....sarki boltban.....ban
csillagok.....szentjánosbogarak fénylenek
a-á-e-é-i-o-ó-ü-ű-u-ú-ooooo----iiiiiiiiiiiiiii
ao????eo????io-uo-üo-,,,,,,éééééaoaoaoa
...áu...ái...áé...áé...áo---áü---ááááá66666
++++++ei----eo++++áéu---eu-eö-eü-eó-ea”
aioxxxxxaiuxxxxaiu:::iue,,,iio.iio.....
aáeo—ááéu—yyyyyyyy+++++iioe-iuoeu??
iuiuiuo:::ueueaio....ééééééé.ztz..pőőőőőő
nézed magad bennenenenenenenenenen
uio...iou...iou...éőóé-----nem
égi gyerek rozoga írógépen...iaiaiao-----
.....billentyűkkel játszikeaeaeaho!!!

REFERENDUM À LA BACH

csontsüket taknyos őszi alkony hátát
kesztyűivel porolja az éjszaka
éles harangszó cukrozza a teát
hegesztett rianás hópelyhes dala

végtelen gyertyaláng lök majdnem fehér
képeket a vad utca keretébe
jégvirág táviratok futnak kövér
pásztorábrándok dudálnak keresztbe

higanyszép tavak loccsannak oltárrá
ravatallá dőlnek a kerítések
majd vershomokba sirályláb szavakká
grill csillagok zsírja csepeg fényjelnek

bachnak a kutyák szurokba merülve
piros téglá könnyű hamvát porolva
szürkületből aranyat mos a zene
Bach a szavakat kicentrifugázza

AUTÓGUMI ÉS MELLTARTÓ...

Helyezd el az alábbi szavakat, betűcsoportokat a rácsban. Ha a nagy ábrát kitöltötted, másold át a számozott négyzetek betűit a kis ábra megfelelő négyzeteibe.

[illegible]

1	2		3	4	,	5	6		7	4		8	6	5
5	3	9		10	6	9	9	5	2	11	5	12	5	...

kétbetűsek: AG, AK, AL, AT, EP, ID, IL, LE, LL,
SÉ, SÍ, SI, TA, TÁ, TÉ
fekete a tudóm benne kétbetűs illatok
zihálnak csattannak a vízparti zöld karikák
mások dohányfüstje szavak barna mérge átok
vérem vörössében fordul a világ ma rátok
tudóm a világegyetem karcsú trombitát nyel
szavak levegőalakzatai süvítenek el
égő autógumik ülepednek szívódnak fel
sistereg a benzin hangrepeszek majd gránátok
ha meghalok téged ásnak ki belőlem mások
tömegek mesterséges légzésében halikrák
gyalogos utak porában roncsoló kristályok

hárombetűsek: AKA, ANA, APA, ÁTA, BAP,
EBA, GÁG, GAS, NZÁ, TAM, TAR, TOK
lassan élek nem nyüzsgök és nem sietek
alattam zöld kocsonyás húsú krokodil
néha játszani enged baromi idill
máskor sikoltva ugrom ki jó hogy élek
tipornak semmivé pedig ez is nagyság
fürtökben bomlik ez a poros valóság
enyém lesz a szórend csendességet kérek
mert félgömb szemem óceánján egy tamil
szárazföldem vaksi üregében nihil
benne forog a mindenség most már kések

négybetűsek: AGÁT, AGIT, AKOL, ÁRAM,
ETAP, GALL, ITEM, LATA, MIRO, NITA,
NYAL, RARA, RÓLÓ, TALE
a kések acélszürke élein
fehér rozsda a szó így feleim
köldökszinór köt a halálhoz jó

vásárhelyen kötelező tangó
állasz mint kettéhasított vihar
szemed sáros tükrében a kongó
vérben forog sok gondolkodó
kétmillió alkatrész élein
még kétmillió magyar véreim

ötbetűsek: ADAMO, ADOMA, ALÓLI, ARATÓ,
EVITA, IRÁNI

mindenkinek van külön halála
akit tudnak az hamarabb hal meg
futnak a törpeszemű istenek
egyik világból át a másikba
kígyó sötétben sündisznó kések
a szél vitorláz zöld hús a földön
kékcsuhás az ég mind kongó bődön
hasában egy csipetnyi só lesznek

hatbetűsek: AGILIS, ALADÁR, ALÁTÉT, ALU-
MEN, EDISON, IDOMÍT, KABARÉ, KAROLA,
MATATÓ, PIRÍTÓ, TANÍTÓ, TERASZ

gömbvillámok gömbakácok hűvössége
hidegháborúk idegháborúk réme
hol vagy elsiklott záporosó ifjúság
áfonyabokron függőleges éjszakák
vízszintes a nyár még tüzek dorombolnak
cigánylány mellbimbói eget horzsolnak
puha csillagok borotválják arcomat

hétbetűsek: BALANSZ, BALATON, BARITON,
BELERAK, JATAGÁN, JAVÍTÁS, KALAPOS,
KARAVÁN, KITÁGÍT, NAZÁLIS, PITAVAL,
RAVATAL, VÁLOGAT, VINNYOG

háromszázharminchárom fehér fejű kilométerkő
köt össze és választ el mint szülészeti és a temető
éteri pora a remegő szerelemnek elillan
de ösztönök szemcséi kötnek hozzád micsoda katlan
életem tanúját keresem benned mit önző hitem
parázsából kikapar jégvirággá fagyaszt az értelem

nyolcbetűsek:ATAKAMIT,ÁTSZALAD
KAVABATA, MARONITA
a fenyőnek könnyű építi önmagát
ösztönére bízza tettét magasba nő
nem kéri hogy megértsék nem nyomja emlék
ösztöne emlékezik micsoda erő
lét és nemlét nem rémíti világát

kilencbetűsek: POLITIKUS, TISZTÍTÁS
ág ringat a madárcsöndes két világom láthatatlan
csípős fény alattam ifjúkorom a törzs áfonyakék
bennem a forgó hallgatás fölöttem illó semmiség
szilvamággagyló szerelem közepén csontmag boldogan

epilógus
a feleség rosszkedvű és veszekedni akar:
- te költő, már megint autógumit vettél, pedig nincs
is autód!
- ...poén a rejtvényben

PÁLYÁZAT

Kedves Nő, Ibi (= -b, mert $i^2 = -1$)! Komplex testeden tündököl a váltakozó arcszín (= arcsin). Nedves Kő, Judás (= U' angolul)! Rejtett lelken ott az örökös arckosz (= arccos). Az idő ide-oda loccsan, így apád dagály, anyád apály, kész trigonometria. A csónakban vakkant a vak, a mélyben világtalanít a világtalan. Lesebrille für Blinde und schlecht sehende. Megvető vagy magvető veti az elemi részecskéket a felszántott mágneses mezőn. Politika idegháború s irodalom hidegháború, ezért a politika sírodalom. Einversucht ist, wenn jemand mit Ei versucht. Kus nemzetségének, kuss! Hallgass! Hallgatni fogok mint az f o g o h függvényösszetevés, mondta Rotbav (Vörösmarty) Mihály, mert a Rathaus német ház, angol patkánnyal. De strigis, quae non sunt, nulla fiat quaestio, mondja ki Kálmán Király törvénye. Az anyanyelv bulletint kapott és minden utazáskor perforálják, a sztációban a férgesét leszállítják és remorkára rakják. Aki marad, annak nyílik a magnó és a magnólia. Pletykávézik a tuDOS, mert ő a CD-ROM. Agg fa (= AGFA) tövében szét-hasítják a koponyád, hogy kifeszítsék a gondolataid. Mindezt Kodály helyett KODAK fényképezi. Míg nagymama köti a szvettet (cukros és szobahőmérsékleten köt), addig unokája köti a szerződéseket. Ki kinek tartja be? Zanzibárban Etiópiáznak a faxolt gyerekek. Végre a műélvező műélvez. Ha a verset levisszük a tudatalattiba, akkor egy matek képlet lesz belőle. Az alany és az állítmány ígére-

tesen összemósódik, semleges atommaggá préselődik a molekula. A gólyák Pascal-féle háromszögben indulnak délre, osztják az osztjájukat. Széchenyi tudata hasad; arcai plakátokon támadnak fel, azon városokban, ahol megfordult. Ahol nem, onnan a plakát szól ránk, hogy „Jézus szeret téged!” A sötétség fénysebességgel terjed. Halottak napján a kivilágított sír olyan, mint egy születésnapi torta. Ezek után transzparens Transz-Nisztria, Transz-Szilvánia, Transz-Olténia, Transz-Moldávia... Kong Kinga és Kingilics, szorong Vlagyimir mert Iljics, ping-pung mondja erre Mao Ce-tung. A nyulak Fibonacci-féle sorozatban szaporodnak, de a rókák? a farkasok? a vadászok?

A langusztá az évezredet átúsztá, a feltámadást megúsztá. CAMAY Károly reklámozza az indián szappant. Dermeszt-perzsel, oszt-veszt. Ki kell ölni a magánvagyonot és a magánhangzókat, hogy csak állami vagyon maradjon, azaz államihangzók. Oh, te holló! mondja Othelló, észre se vesznek álruha nélkül. Vásárhelyi a körtefára visszaaggatta a régi almákat, hadd legeljék le a zebrák. Csíp-csíp-csóka, sarjad a csicsóka. Q-k (tyúk) az ólban, nem SAMpont a SAMfog – mondja a róka. Nem minden kappa kapa és nem minden irokéz író kéz, és fordítva. Horoszkóp helyett orosz pók éjjeli rendőrként lemeszel. Hátha jóga a joga; ideális mert ide áll is, oda áll is. Bolond folyosó, rajta Botond a folyó só. CaliGULA már csonkaGÚLA, a csődör tök lesz csütörtök. Áll a szak, de nem a szakáll. Kakasok (kaka sok) röpködnek és sas kan Kansas fölött. Árnyéka régi jó régió. Nyomul az ezerarcú Balkán. A sin-dak kariókával festi a

cosin-kodak Kairóka fölé a varjakat, melyek, mint a halál fekete lepkéi röpdösnek. A pud-ing burleszkszint, azaz burleXXint. A temetkezési szertartás egyik néptől a másikig csak hittel, azaz tudatformálással jut el. Homokóra felső edényéből a természetes számok általánosított Pascal-féle háromszöggént zuhannak. Mindez a művész-nyűvész lelkébe hatol (hat ól). Kalászkok, kaszálók, mondta Edgar Allan Poe a tizennegyedik aradi vértanú, amikor október hetedikén meghalt. A disszharmónia most már nem harmónia dísz, csak félelem (fél elem). Ez is ész rész, mint alattunk a kiforratlan égbolt. A székely és a csángó két testvérnép, amelyet a közös nyelv választ el egymástól. Ezért életünk legnagyobb kalandja, a kaland hiánya. Levezethető gondolatsör. A pillanat buborékára ráfolyik a békanyál és holddá örököül. Fázik és hárfázik, de nem pofázik. Az erényölyv néha görckorcsolya. Főtt makarónival marokkózik Marie Curie míg a rádióaktív szél szórja a Curry-port. Az ember mered a semmibe, semmi se mered az emberbe – ez az impotencia. Szamóca-könnyekkel vérzik a természet. A csillagok lyukak, melyen átfolyik az örök fényesség. (Ez az írás a Művelődési és Közoktatási Minisztérium támogatásával jelent meg.)

WEÖRES HAJÚ LÁNY

galagonyán megfagyott vércseppek
időegységek
nyílzápor mögött izzó hangjegyek
üstökös vonók
mágneses vonalakon zenélnek
forr a cintányér
meteorok a földre verődnek
fagott hamis hangot fogott
gordonka kicsit bolondka
hárfá nyikorog a nyárfa
(micsoda függvényösszetevés
f o g o h szimfónia)
vörösen izzik a múzsa

hasadt héjból potyogó gesztenyék
időegységek
sün hátán szenesedett hangjegyek
repedt trombiták
légi postán a cumisüvegek
ideges üstdob
rotyog a gulyás éhes istennek
furulya kitakart pulya
gitár mély érzelmi leltár
harsona égbe osonna
(micsoda függvényösszetevés
f o g o h szimfónia)
vörösen izzik a múzsa

szakadt húrok zongorán a rések
időegységek
fecskék érchangú égen hangjegyek
törött nagybőgők
a zajos tengeren elmerülnek
csellók a szívek
égnek könnyáztatta nagyszerelmek
fuvola cirógat Zola
gamba benézek magamba
hegedű ő felsőbbrendű
(micsoda függvényösszetevés
f o g o h szimfónia)
vörösen izzik a múzsa

TÖRÖTT SZÁRNYÚ MADÁRKA

fenyőfa dől éles fénypengék
véresre karcollják sok tollát
átöleli lelkét egy árnyék
kőszikoly roppantja el szárnyát

szemében kettétört angyalok
csőrében kivasalt láthatár
a vihar elszállt sáros arcok
lábnyomait törlik szikkad már

szívét forró mohába rejti
ütőerét jég szorítja le
betontökély akár a pesti
homokvár lesz vagy bagolypille

álmod kitakart jegenyéjén
csicsereg egy szerelmes madár
a langyos szellőn repülj felém
fénytollak gyönyörű szárnya vár

A SARKOK ELŐRE KÖSZÖNNEK

Mikor fejemben torlódni kezdtek a szavak, rám-kiálltott a hajszálaim közé lopakodott dér: a térdre huppant férfi azért veszett el, mert nem tudott szeretni minden szerethetőt. Tűz festi az éjszakát, siess a gyerekmeséimmal anyám, mert egyszer megáll az óra, nem lesz fa, hogy percegjen a szű. Sárga sár fészíti arcunk, férgek halála őszinte szavunk. És az Óperenciás-tengeren tapossa vitorláinkat a mér földjáró csizmáival a szél. Ott rohad egymásba sok folyó, megtisztulni lelked belemártsad, nyikorgó harangláb delet énekel, hegedűn kíséri a csend, égbe röppen velük a postás. Bolond magányunk ásító árvaságunkkal összekuszálta a csillagokat. Arannyá vált az ég, virágárus csomagolja kókadt rózsáit, a templomba Mária jósoldat múltat. Ha gazdag hantból hajnalodsz, szisszen a szél és nyikkan a hó, dunnája alatt ébred a virágárus lány: méhébe nagygyá fejlődsz, csend szava ég a szádon, könnyed a télben jégcsap és vajúdni fogsz a virágok helyett is. A sarkok előre köszönnek, az egyik ketté-szakítja az éjszakát...

EGY OLTÁR FŐPRÓBÁJA

betört a szerelem Erdélybe
tatárként perzseli peremét
fotonlován ki vág elébe
kezdje ki autópályák lelkét

szakadt kóberes szekéren és
robogó csillogó autókban
vágatok feléd nincs fizetés
stoppos szívem dobog titokban

üszkös falvak égő városok
szalonnabőrként zsugorodnak
az ég füstös zenéjének sok
tolla villan csókák forognak

a feleki tetőn határőr
lelkiismeretem vizsgálja
settenkedő árnyak hol a tör
ég a szerelem iskolája

magas kútból dől az éjszaka
dézsából kiloccsant csillagok
millió szentjánosbogárka
köztük két szemed bennem ragyog

vágott virágok körbevisznek
Róma Mekka Jeruzsálem ez
zarándokoknak tört szíveknek
osztod a fényt szavad nem sebez

Újhold megakasztja a Földet
nem forog az idő kereke
a vonat megáll hagyd a gipszet
egy óránk van a szerelemre

Pogány Madonna a szentélyén
nyújtózkodik kibontja szárnyát
megölel s mire észrevenném
elhagyjuk ezt a földi tanyát

ELHAGYOTT KEDVESEM!

Úgy érzem magam, mint a börtönben. Nemcsak fizikailag. Semmit sem tudok normálisan csinálni... sem olvasni, sem írni, még zenét hallgatni sem... Csak hallgatom a panaszáradatokat. Több irányból... És ülök az ágy sarkában... Törött szárnyú madárka-mondanád te, de én egyáltalán nem így érzem magam. Az egész sokkal prózaibb, a kiszolgáltatottság mindig az. De akit így nem ismersz, nem is ismered igazán. Már régóta gondolkozom azon, milyen nehéz feleségnek lenni. Persze távoli csodának lenni sem könnyű. És olyan igazságtalan mindenkivel szemben. Most már vége kell legyen valahogy ennek az egésznek, mert már nem bírom tovább. Rájössz, hogy az emberek milyen egoisták. Én már nem bírom ezt, hogy mindenkit én vigasztaljak. Pedig máskor megy... Te nem éltél nem normális emberek közelében? Azt kívánom, sose tudd meg, milyen az... Ha nagyon-nagyon szeretsz valakit, és mégis menekülnöd kell előle... Így történik az, hogy önmagamon kívül nincs otthonom sehol... De ezt megszoktam. Tényleg tudok ezzel együtt élni... Néha felteszem magamnak a kérdést, mi értelme ennek az egésznek?... Miért felkelni még holnap is? Azt hiszem, van valami mondanivalóm az emberek számára... De a hozzám közelállókon lemérve, az eredmény siralmas: vagy nem értenek belőle semmit, vagy megérezve, hogy az életmódban is mércét jelent, elmenekülnek és persze még sorolhatnám... És arra jöttem rá, hogy mivel mindig én vagyok az erős, az emberek még

azt sem tudják felfogni, hogy magatehetetlen vagyok... Nem kellett volna mindezt leírnom, mert fölösleges... De most ebben élek és ha mást írnék, hazugság lenne... Szinte biztos vagyok, hogy a rosszul szeretés sokkal több nyomorúságot okoz, mint a gyűlölet, vagy bármi más... Egy egészen egyszerű nő...

MERT LOPVA JÖN A BŰN

mert lopva jön titkon nem kérdez meg
belép egy nap láthatatlan ajtón
feszül a test ajzott húrként remeg
fényben fürdik az értelem csalón

és észrevétlenül feltámadunk
éjjel járó tolvaj a nap s a hold
egy varázsütésre átváltozunk
mielőtt ellopná mindazt ami volt

fatörvénytáblák vagy kőtörvények
még hangtalanul fordulnak felénk
püffedt holdarcok szeplős kötények
himlőhelyek járványa még élénk

éjjel járó tolvaj kígyóember
lesben álló szolgáló cselédek
és hírhozó baglyok szárnyán hétszer
bíborpalástba beleszótt lényeg

repülj fel ezernyi láthatatlan
varjúszárnnyal csapkodó bűn s vétek
a sértett Isten úgy is hangtalan
sírást leplezve mond ítéletet

mert lopva jön bocsánatot rebeg
belép a szívbe láthatatlanul
füled rátapad a tested ernyed
távozásából mindenki tanul

PÉTER-PÁL NAPJA

három évig fiú három évig apa
ez érett szerelmed örült rítusa
ellők egy kaparás álmod egy gyerek
éveken át hiába folyik nemes véred
kikoplalt csúcson felreped egy rémült sejt
vérem alvad benned halál még itt felejt
micsoda éjszaka ez Dante ős pokla
ájult testedet a szemed körbefutja
oh Istenem ha még vagy akkor őt ne hagyd el
sötéttel vívódom erőm engem hagy el
végül acélkések fénye hozza vissza
csövekkel átdöfi gépek levét issza
halál az élet keresztjére feszíti
fordított feltámadás még ő sem hiszi
fáslival drótozott foltozott hús szobor
vízszintesen kiállított intenzív kor
infúziós polipkarok ölelnek meg
kezed kezemben végül életjelt remeg
éjszakák nappalok egybefolyt árvize
morfium szúnyogok enyhítő csípése
szájad szahara fehér gázfelhő cseppje
a kintől szántott szájprémed elixírje
a futószalagon gyártott új betegek
a gyógyítás termébe préselnek téged
tested melege betölti az új teret
új időt serceg a Nap ragyog a szemed
mint az újszülött felsír az öröm veled
mindezt már nem láthatom elvisz egy képlet
lelkem töviskoszorú vérző szeretet
Pilátus nélkül is megfeszítettelek

Mária-Magdolna alázattal levesz
anyáknak a legnagyobb feltámadás ez
de neked továbbra is a rozsdás szegek
kalapácsok világbajnokságán érvek
három évig fiú három évig apa
ez érett szerelmed őrült rítusa

CSENDEM, KEDVESEM!

A csend... meghalt. Vannak emberek, akik pusztá jelenlétükkel megölik a nyugalom minden formáját. Ahol megjelenik, a meghittség meghal... pedig jó ember. És engem nagyon szeret... Csak a szeretetnek nincs egyensúlya. Nem nyugalmat ad. Vergődést... A gondolatok őre. Börtönőr. Ha lehetne a szellemet kiirtaná... Jóindulatból... Hogy egyszerűbb legyen az élet... Nem érti, hogy ez nem akarat kérdése csak... Ez számára idegen világ... Amit ő ellenőrizni akar... anélkül, hogy megtanulná nyelvezetét... a te árulásodnak érzi, hogy nincs bejárata... eszébe sem jut, hogy talán ő is tehetne valamilyen erőfeszítést. Tehetetlen állapotom kapóra jön neki... Egyedül nem lehet élni... Ezt nem lehet vele megértetni. És igaza van. Én is ugyanazt gondolom... Hogy nem szabad egyedül élni. Csak erre nem megoldás az, ha látszólag ketten vagyunk... Olvasom a Csinevát és tudom, hogy én pont olyan bolond vagyok... az én bajom, hogy nem tudok kompromisszumot kötni... becsvágy nincs bennem... de nem elégítenek ki a félmegoldások... azt hiszem, így nem lehet élni... de azért én még megvagyok. Hogy meddig? – Ebből már valószínűleg nem lehet kigyógyulni...

A tegnapi látogatásod nagyon felkavart. Jól nézel ki nagyon... Csak a szemed... olyan élettelen... Rosszul csinálod... A túlhajszoltságod, ahogy hajtod magad... Lehet, valóban össze kell roppannod, hogy ismét felkelhess... De nem a te előjogod ezt előidézni. A te feladatod méltósággal elviselni a

szenvedést, tompítani és nem rájátszani – van egy enyhe patetikus vonás benned (ez nem jellemhiba, hanem érettségi fok kérdése), ami a szenvedést szenvedgéssé hígítja időnként... Ne félj a fájdalomtól... ha nem roppansz össze alatta, akkor felemel... de nem szabad játszani vele! Kell, hogy találkozzam veled. Ez már kezdi az elviselhetetlenség határát súrolni... Soha nem értette, hogy az embereknek szükségük van intimitásra is... most már valahogy eltelik... olyan kiszolgáltatottnak érzem magam... még sírni sem lehet... elviselhetetlen...

A levél hangja azért visszafogott, mert azt, ami bennem dül nem lehet papíron levezetni... Én egyedül tudok élni, ugye, és nem szorulok senkire,... hát igenis rászorultam... Rájöttem, hogy ez csak gőg... Gőgöm megtört, de nem tudom most hogyan tovább... És nehezen viselem el, hogy tehetetlen vagyok... Nincs jel jelentés nélkül... De mi az üzenet?... Nem tudom... De nem adtam fel... Rámtelepedett valami hatalmas csend – nem tudom megtörni – mintha te is éreztél volna belőle valamit... Küldök neked egy kis csendet. Nekem nagyon jól esik. Azt hiszem neked még jobban jönne... Időnként állj meg egy pillanatra – úgy igazán – lépj ki a bűvös körből... Tudod milyen más minden?... A hosszantartó csend... Amiben elvesz minden, ami lényegtelen... A csend, amiben történik valami... Nagyon szeretlek és nagyon féltelek...

A KAPOTT CSEND HATALMA

A modern embernek már nehezére esik egyedül lennie: csaknem lehetetlen számára, hogy saját énjének legmélyére hatoljon. Mert, ha egyszer tényleg egyedül marad önmagával csendes szobácskájában, és már-már eljut Isten felismeréséhez, menten bekapcsolja a rádiót vagy a televíziót. Napjainkban csend-szegények lettünk. A lárma pedig azzal fenyeget, hogy beteggé teszi az embert. Talán soha a történelem folyamán olyan nagy szüksége nem volt az emberi léleknek a csendre, mint ma. Ma, a zshivajgó, rohanó, zakatoló 20. században amikor a technika az ember fejére nőtt és egészen betakarta. Ma, amikor szalad mindenki, mert muszáj, ha élni, boldogulni, érvényesülni akar. Végső soron futás a Mammon – a nagy vámpír – a pénz után. Nincs megállás, mert aki megáll, az – úgy véli – lemarad. E futás rohamában lemarad a csend és vele együtt sokszor a lélek nyugalma, kiegyensúlyozottsága és békéje is. A csend fogalma lassan ismeretlenné válik. A csendet azonban meg kell menteni, meg kell becsülni és nagyon értékelni. A mindennapi élet zajában ugyanis kiürül, kiszárad a lélek, a szellem pedig elsekélyesedik. Nagy hatalom a csend, varázslatosan sokat ígérő, termékeny talaj. Amikor a szót halljuk: csend, akkor biztonság, béke, nyugalom és öröm ereszkedik lelkünkre. Napkelet világa ismeri a csend hatalmát, varázsát és nyugalmát. Ez nem a Nirvána semmittevése, semmibe hullása; ez minden cselekvés kezdete, minden jócselekedet indulása.

Nagy a csend hatalma és varázsa. A csend a szív tisztaságáért, a belső őszinteségért és becsületességért folytatott küzdelem eszköze. A csend az az út, amelyen az ember önmagával találkozik. Gyakran azon kapjuk magunkat, hogy – harmóniátlan-ságunkban – önmagunk elől menekülünk. A csend nem csupán azt jelenti, hogy nem beszélek, hanem azt, hogy elviselem magam. Nem csak a beszédről mondok le, hanem minden olyan tevékenységről, amely eltérít önmagamtól. A csendben arra kényszerülök, hogy végre önmagammal legyek. Aki ezt megkísérli, az felfedezheti, hogy eleinte egyáltalán nem kellemes. Ilyenkor minden lehetséges gondolat és érzés, emóció és hangulat, félelem és kedvtelenség jelentkezhetsz. Elfojtott vágyak és szükségletek kerülnek napvilágra, feltör a visszafogott harag, eszünkbe jutnak a kihagyott esélyek, az elhallgatott, vagy ügyetlenül kimondott szavak. A csend első pillanatai gyakran leleplezik belső összevisszaságunkat, gondolataink és vágyaink zűrzavarát. Nem könnyű ezt a káoszt elviselni. Belső ellentmondásainkba, feszültségeinkbe ütközünk. A csendben felfedezzük saját helyzetünk. A csend mintegy helyzetünk analízise, látjuk, mi játszódik le bennünk. Ez a tapasztalat sokak számára annyira kellemetlen, sőt terhes és félelemkeltő, hogy nem is képesek sokáig elviselni. De a csendnek terápiás funkciója is van. Segít abban, hogy távolságot tartsunk a zaklatottsággal és zavarokkal szemben, hogy megismerjük önmagunkat. Csendben eltöltött időre van tehát szükség, hogy újra világosan lássuk önmagunkat. A csendnek még más terápiás funkciója is van. Rendet hozhat

érzelmeink és agresszióink káoszában. A csend nem fojtja el zavarainkat és az agressziót, hanem megszelídíti és elrendezi őket. Hasonló, mint a bor: ha mozgatjuk, zavaros lesz, ám nyugalomban tárolva a zavarosság elül, megtisztul. A külső csend segíthet, hogy a belső indulatok a helyükre kerüljenek. Ez azt jelenti, hogy nincsenek érzelmeim. De lehetőségem van, hogy nyugalmat találjak. A külső csend segíthet, hogy a szívben is változzon valami. A cél a feldolgozás, és ebben segíthet a csend. A csend csak akkor pozitív, gyümölcsöző, ha hallgatáshoz, belső csendhez vezet. Egyébként csupán külső homlokzat, díszlet. Vagy a sértettség... Csak az képes a belső csendre, aki legyőzte belső magatartási hibáit, aki ura érzelmeinek és agresszivitásának. Az ilyen ember már szabad azoktól a gondolatoktól, amelyek akkor jutnak az eszünkbe, amikor éppen nem vagyunk elfoglalva. Erre a belső csendre kell törekednünk. Csak a belső magatartási hibák feletti győzelemmel érhető el. A belső csendnek ez az állapota azonos a szív tisztaságával. Ezt tehát nem kell létrehoznunk, mert megvan, csak be van temetve. Ha a belső csend e helyét kiássuk és szabaddá tesszük, akkor „elengedjük önmagunkat”. A szívek kapui csak a csendben nyílnak meg. A szív üzenete nem a dobbanás, hanem a dobbanások közti időtlen csend. A csend a benső szabadság útja.

POGÁNY MADONNA

lovak orrába csíp hajnal
macskát bolhász kóbor idő
jóllakott kutya dorombol
szemed gördülőcsapágy hol
kopott orosz film a mező
hosszú árnyékot húz nappal

(vakolatod satírozza
egy pohár színes ceruza)

fölissza az idő arcom
anyává simultál másnak
gombóctükörben félmarék
roncsolt idő már az emlék
hullámod begyűrt kőpartnak
rozsdamély vizeken alszom

(kerub angyalszárnyán repkény
éjjel rámakad a holdfény)

(ég a villany vasal vágyad
a ruhád szemedre szárad)

holdrúzs maszatol az égre
ájulásig józan akol
szívem lenyergelt póniló
tested elfelejtett hintó
számban két lapát fehér toll
kihányom szárnyaim végre

(rongypuha árnyék piros hab
cseresznyefahamu szikkad)

hagymabontó képzeletem
még átjár hozzád titokban
szemedben ezüstkanaalak
teámban cukrot kavarnak
hogy húzzam zörgő avarban
játéklóként az életem

ÉGŐ LÁRMAFA

Mikó András emlékére

ne türelmetlenkedj vér csillag és hold
a vers elkopik már folt hátán folt
lángok jégcsapjain rézdrót hernyók
csorog a nap a mámor már nem ok
Feketető – sorvadt néphagyomány
Rodostó – megüresedett magány
utad e két véglet közt hoz és visz
pater noster qui es in caelis

rémület halál a morajló hó
hasad kifordul magából a szó
csak a száraz metszésű igazság
ijedt madár csőrében egy zöld ág
mert kolozsvárról a fölkelő nap
csak egy tábortűz a Cenken ablak
és brassóból az esthajnalcsillag
a Szent Mihály templomában marad

valami új szeplőtelen tiszta
versben a magzat matematika
a szívben az égben zajló jégen
siklanak emberi szavak igen
hogyan sanctificetur nomen tuum
még ma adveniat regnum tuum
bátyám a tegnap öcsém a holnap
húgom a hold nővérem a nap

országom a szó az anyanyelvem
meztelen köd a lábamhoz hull nem
percem fogy jóslatom mint méreg
a fény leomlik az agyam remeg
ólomszárnyú madár száll szívemre
illatos körte hámozni kéne
mint pulyka tollát ittas reggelen
fiat voluntas tus ismétlem

dimitte nobis debita nostra
harmadfokú égés a vers hajrá
megsárgul reggelig az éjszaka
áttetszőbb lesz könnyeimmal mosva
hát forgok mint eleven légcsavar
örvényként sodor a színes avar
a fény kínoz az imádság álom
mint égő lármafa belealszom

ÁLOMVÁROS

a nagyon névtelen hídon
(zenés porondon)
az est szemétládán táncol
(kicsit viháncol)
majd becsavarja az égőt
(ő engem én őt)
szerelemre gyullad a hold
(összeköt majd old)
sercenő fehér rajzokat
(izzó aktokat)
vakolnak ölelő kezek
(most is érezlek)
s kimetszik az Olt jegéből
(vagy sas jegyéből)
azt a varázstükröt neked
(égő emléket)

a nagyon névtelen hídon
(láncos porondon)
oroszlánok fején a hold
(hol volt hol nem volt)
a szerelem alkotmánya
(viszi a kánya)
aranygyűrű csendhangoló
(csattogó olló)
pénzverő intézet a nyár
(röppenő madár)
nedveimmel betakarlak
(mohón akarlak)
könnyeimmel kitakarlak
(éretlen alak)
képét sodorja a Duna
(végtelen duma)

a nagyon névtelen hídon
(mondom hogy pardon)
de varjak és korcs galambok
(és napi gondok)
ablakodon csak benézek
(már csörömpölnek)
zuhanó keret rád feszül
(készül vagy őszül)
elnémulnak szilánkjaid
(repedt ajkaid)
grafikába csavarodunk
(már nem kapkodunk)
elhagyják Erdélyt a bálnák
(érett kis málnák)
vér folyik a Szamos alján
(gyerek a karján)

a nagyon névtelen hídon
(már nem is tudom)
diesel kocsmák versételek
(nem menedékek)
lóg a hold mint gyulladt here
(gyere más helyre)
horkolnak a kövek korán
(a Szamos alján)
álmatlan forgolódsz te már
(drága Kolozsvár)
törmelékeimet hordja
(szerelmem foltja)
felhúzom névtelen hidam
(már az maradtam)
aludj egyedül Kolozsvár
(égő Fellegvár)

HABOSAN FOLYIK AZ IDŐ

baglyok nyelik az indigót
csoszogó mészkő csillagot
erdőt és vizes árnyékot
fecskék hámozzák az eget
porcogó húzat csak reszket
virradat fodroz vert tejet
kabátnyi legépelt étlap
sírás zötykölődik kalap
reggel megint feljön a nap
mint emancipált germán lány
ernyőt csokroz a csalogány
de fényt a régi lámpa hány
parókamozi sövényt told
klórtükörben Istent vakold
hajadon törötttüveg hold
lemegy mint lift ellensúlya
vállad bokád szép kórusa
zöld madárdal kék lugasa
elefántcsorda az égen
lóg ormányuk vörös téren
szélrabló ballonok régen
csöpög a méz és kecskerágó
cápában kezek úsznak ló
vízzel harmonikáznak jó
hőmérőhegedű mázsás
dagad a vonatkattogás
rózsás fegyverkarbantartás
patákon ragacsos vigasz
tüskés hangszóró a kuvasz
dinamitkrém csiga ravasz

vagy emigrál vagy nem ugrál
tapossa sátorfásult grál
elhentesült szerelem áll
lágycirma kacér időnek
szemében billent szekérnek
angyalok szárnyán vadvizek
benned a lámpafény korom
virághabban bibetoronny
puffog a gond beléd szórom
iszapba tocskosul a lét
aranykövér ló ír zenét
megüvegesedett nyár szemét
tekepálya csomagolja
folyvást butul a dumája
reszelthegyű múlt a mája
egy csokor vágott denevér
sörét darázs köldöknyi vér
örökös tejdara és dér
fésűben másolópapír
szája sarkában csöpp radír
vízisiel a skarlát pír
farom őszi rom nő szirom
fejem válladra lehajtom
dióropogós alkonyom

NÉMET ELÉGIA

utak titkos története
taposott jelekkel írva
szemem húzza ilyen szűkre
imbolyog egy nap a buszra
földalatti csermely Erdély
bányáslámpa fénye kutat
hosszúkás székely arcokon
galamdúcos falu rejtély
alagsori zarándoklat
kőkényszeme sír határon

Budapesten magyar beszéd
már kész nacionalizmus
hárázkendőben az ebéd
koboldok gyűrűk vagy izmus
túl szűk ég alatt suhognak
trolikábelén a ruhák
megcsap a mulandóság itt
törött porcelánbabáknak
öntvény szemét nyelik kukák
fáradt tőklámpás világít

Lajta mentén sárgán csurog
a fény mely úgy izzik bennem
végre Bécs a közös anyag
zenél a szétszórt szívemben
úszó renyhe fiákerek
Stephansplatz élvezi rendjét
lócitromot rúg a japán
szavukba fulladnak méhek
titkos szerződés a portán

Ikarusszal száguld a vágy
néma pecsét ajkamon a sors
cinkosság jel ülés az ágy
Prágában aludtam mint bors
elzsibbadva fölényemben
kabócacsöndben vér dobol
gát két oldala beomlik
hátrány lett a búvóhelyem
Dresdában a nap dorombol
fölsikolt és fénye bomlik

száz tó között úszik Potsdam
csónak békeszerződéssel
körző balettje oly vidám
kopár földnyelv acél késsel
tökéletes karikákat
ugrik tenger rét énekre
égi pályán a jégmadár
hullámsírja hát elringat
aztán földet ér reggelre
már nincs szava megjött az ár

Berlin fölött a yin-yang teng
gyümölcslevet izzad a hold
fal helyett a piros csík leng
szívedet ide-oda told
Euler körén ezer daru
kockafejből világcsodát
épít hogy újra bombázzák
habarcsban izlám hit saru
csipogó japán turistát
üvegtoronyba falazzák

micsoda építőtelep
galaxisok így születnek
bíborfénye mindent ellep
nincs helye a tévedésnek
brandenburgi kapun körző
a sugara Berlin-Brassó
Amerika megforgatta
az orosz már nem is őrző
lesz egy új Európa show
szép születésnap torta

Mannheimban férfi otthon nincs
aqua fresca vino puro
görög salátán ír sör kincs
fica streta cazzo duro
lemezre karcolt álmaink
angolul kristályosodnak
Friedhof tökéletes színház
rendezik az utódaink
gerincvelők izmosodnak
a lelkeinkre ki vigyáz

itt éjjel is harangoznak
meghalt a vers és az isten
szívét ellopott barátnak
sziámi létembe véstem
új imakönyv az autó
forró kutya fogán hot dog
történelmet német írja
ellenség a némán futó
csak a kuplerájban boldog
álmodozik amíg bírja

Kölnben hamburgert zabáltam
rá Hamburgban kölnvizet
Berta bárgyú feltankoltam
galambra ló talpa viszket
wer gut schmiert der gut fährt mondta
Marc O'Polo csak egy póló
nedvesen testemre szorult
Sörös-öszöntőjét itta
Bundeswehr zsebében olló
egy frank fűrt hát így lett Frankfurt

alagútban a néger lány
még franciául megölelt
Wormsban Luther a kapitány
Roxheimban King virágot lelt
Oh liebe Gott ich bin nicht Dumm
szalmabábút lángnyelve költ
szírként szökik az alapzat
ja ich kann auch andres rum
malacpecsenye vagy pörkölt
kukták között egy fokozat

Frankenthalban csapból sör folyt
bátyám lelkében pihentem
gyerekkorunk milyen rég volt
most unokáim nézhetem
szeretőink még virulnak
a nagyvilág minden sarkán
a bárányszar csodálatos
farkas törvénye a gyárnak
szemed tornyok magaslatán
fáradt kezéd mindent felmos

magyarrá mossa arcodat
az örök nyárfák sorfala
benned német a gondolat
légy az igazság bajnoka
abroszban felfogott morzsák
felépült a metsvárad is
király vagy és nincs adósság
konyakozunk mint a perzsák
álmodban ha magyarul is
felsír néha a Barcaság

Becherovka Csukás vize
borókafenyő a ködben
Ludwigshafen rózsák íze
parkolunk ott fenn a mennyben
Weisenheim egy kis csángó táj
spárgások zarándok tere
mióta láttalak téged
kaktuszok közt a szívem fáj
napfény vezérelt e helyre
Mária kinyílik lelked

Darmstadt vízzé nem vált a vér
Szent Antal tokajit iszik
zenéd mikor szívemig ér
könnyek közt magyarul izzik
ez tökéletes népzene
hozzá erdélyi ételek
ősi barátság kőkemény
mit két karmester üzenne
az átvezényelt életek
kottája másnak is élmény

éld a pillanatot magyar
Heidelberg tanítja neked
lebombázott kastély fanyar
képéről új város mered
autópályák érrendszere
szorgos hangyaboly lényege
a semmiből új világot
teremt nemcsak mértant délre
kelettől nyugatig ege
rögzíti az örök napot

Neckar völgyén lángol a szív
hamvadt zsilipekre borul
égi csapágygolyó fényív
sarkcsillag héjtalan gurul
búvármadárként lebukik
filmezi Erdélyt a vonat
száz évre a Maros völgyét
ványol tilol alkonyodik
angyalhajból kötélfonat
parthoz köti történelmét

Heilbronn gyógyvize olasz bor
matek és fizika szárnyal
magyar remény jön egy új kor
tüze körül griffek s angyal
földi létünk hajlékony tú
cérnaként átfűzzük rajta
a távolságot s az istent
évek kopnak le mint betű
vasmadarak csőre vájta
kor falára vérünk fröccsent

római hit idáig ért
a limeszen nincs ércszakáll
darutollak törlik a vért
Doberdóban emlékünkh áll
lehetetlen megtörténve
magától indult az autód
agg Hitlerjugendek fészke
duruzsol Kafkát perelve
csodálkozik a két utód
szivárvány se vette észre

Karlsruhe forró pillanat
napfényt hozott a spanyol bor
Sturm und Drang örök mozzanat
zápor újra közel sodor
tengeri csodákból étel
a sok kagyló versként szárnyal
szíven is fröccsent az egyik
fehér ingem égi lepel
szőlőpálinkától nyargal
belefő az éj mint egy gyík

izmos fűben csodára vár
szárnypróbálgatása sorsnak
megszilárdult láva az ár
érce egy simogatásnak
mit álmodozó csillagjós
sírva fényez csukott szemmel
legendás ékszerhez így jut
izzó ujjak tépik bolyhos
kanócat de szerelemmel
egymásba robbant a két út

hazaindul hát az űrgép
elüti a teleholdat
Feketeerdőben még ép
Atlasz keresi az utat
éjszakai városodák
galaxisok fényjelekkel
a tökéletesség is fáj
erdélyben fogyó iskolák
nemszülető németekkel
még magyarul köszönt a táj

HOGYAN HANGOLJUK SZERELEMRE A NŐT?

A szív köre a káva, ha ráhajtom fejem a hegedű minden izzó fémmel görbített hajlata felsír. A haskaréj a csípő-öböl csónakom fenékbordázatát nyaldossa, mit a deszkapadló eltakar. A matador a bikaszarv fölött a nyakszirtre hajol, álma felszisszen. Az orr vizet hasít, tajtékot forog. A kerék, a küllősor olvadt ezüstje zizeg, mint nyárfalomb. Cseng a kútmély hangszertest sötétje, míg a hang feszül a húrokba, mint fojtott villám, mert vonója áll, zengő hangvilla...

a' ? a''	a' ? e''	d' ? a''
e'' ? h'	h ? h'	g ? d'
g ? g'	h ? fisz'	c' ? g'
c' ? c''	fisz' ? cisz''	cisz' ? cisz''
f' ? c''	cisz' ? gisz'	b ? f'
b ? b'	esz'' ? b'	esz'' ? esz''
	ász'' ? esz''	

Ha felnevensz arcidőd izzik és tisztára hangolja először a kvintet. Majd az öklelő szarv megdőfi egy kicsit a kulcsot a zongora hátulja fele. Hadd döfje át a torreador hasát. A föld bordázatán milyen puha a hús, padlószőnyegén nesz sem szüremlik át. Így kapjuk a szükséges kis lebegést. Megnyúzni nem lehet, üres csónakfenékben hallgatjuk a víz zenéjét. Kvinteknél nagyon lassú és gyér a lebegés. A hangvilla, mint lándzsa ég, árbocrúdján kiéhezett sas. A temperált kvint

szűkebb valamivel, mint a tiszta kvint. A kvárt az illető oktáv keretében így automatikusan bővebb lesz (pl. $c' \times g'$ és $g' - c''$). A nyilat az ég tornácán a felhevült angyalok kettétörik, pozdorjaként szítál remegő testedre. Így a terceknél előáll a gyors lebegés, és a temperált kvint közelebb áll a tiszta kvinthez, mint a temperált terc a tisztán intonált terchez. Ha a nyíl eltalálja, akkor isten zenét fakaszt, az évek egyenként kihullanak, mint agyagtéglák, leomlanak a választófalak, ahonnan most kifordult angyal szemek fehérje néz. Egy nagy szekund (nagy másod) egyenlő kilenc kommával (pl. $c' - d'$), hasonlóan $c' - desz'$ egyenlő négy kommával (diatonikus kis szekund, kis másod) és $cisz' - d'$ egyenlő négy kommával, végül. A fennmaradó egy komma temperálásnál megfeleződik és így a $desz'$ fél kommával mélyebb, hogy egyetlen billentyűvel megszólaltatható legyen $desz'$ és $cisz'$. A teremtés kezdettől fogva vérben állt, vérezte az idő. Angyalkéz, mint szárny fűjtat suhogva, megbontja az ágyát, érinti a mellcsontját, a hasadt hajótetőt. A női testen, mint vonagló zongorán az összes félhanglépések mind egyforma nagyok, velük tantrajógnak a csakrák. A tiszta intonációnál amit a nyögő ének, vagy a robbanó vonóshangszer vált ki, van diatonikus félhanglépés (kis szekund) ami négy kommás (pl. $e'' - f''$) és feltör a kromatikus félhanglépés ami öt kommás (pl. $f'' - fisz'$). A tetőn át pergőég zenél, cseppfolyós falak függönyként zuhannak. Szétpattant az abroncs, tépett szíved a hangvilla átszúrja.

SÉTA A SANSSOUCI KASTÉLYBAN

Eposzt írhat, súgta egy hang. Részt részhez illeszthetsz, cserébe királyaid kihalnak, víz alá nyomott fejed kirántom. Jó így lélegezni, rímek nélkül elfelejted Orfeusz szerelmét. A kupolás torony, mint óriás betoncső porlad, üres torkában belében fekszem. Csak háborúk, csak szerződések, csak szeretők dorombolnak mellettem. Volt árterek szagában csővégem teleszkóp. Lencséje hajóablak az ár felett, az idő alatt. Semmi se jön közel, semmi se rohan el. Emberkék harcolnak, látom madarak csőre vág húsukba, vaskaruk tépi szárnyukat. A harcterek mállanak, mint egy-egy keret az egymásba vágott ablakok növekvő kivágatában. Minden ásványkincs és tengeri állat árnyékában lebeg, csak az utókornak nyílik világablak, mely gyújtópontjában ott lángol a színarany. Hirtelen felkap valami, a csőkertbe foglalt szeretők helyén könnyes felhők. Csövem helyén, földmélyi útjukról vaksi hangyák hozzák az aranszemcséket.

szelíden nyílik a piros terem
szegi lelked Szegedi Egyetem
szegem évig benned rozsdásodik
az öröklét ágyamban nyújtózik
ahogy lelked lelkemhez ér pezsdül
borvíz fakad a nyomás is enyhül
ahogy testem testedhez ér virrad
az éj meghasad és felkel a nap
templomot meztelenül kerüljük

pogány áldozattal ünnepeljük
park összes padján testünk egybe ég
oltani Tisza vize nem elég
pernyémet szemedbe fújja a szél
vonatod Kilimandzsáróra ér
csúcsát letöröd madárcafatok
fosztott szárnya rebben forró álmok

szemünkben ropognak a kristályok
makk cserebogarak kék harkályok
Székelyudvarhely volt a zöld terem
ággal torlaszolt ajtó kész verem
száz ágyban sakkozott a képzelet
szerelem a legnehezebb képlet
végül a király és a nője maradt
kristályok csillagpora betakart
ernyedti zászlóktól a tömött idő
meztelen testünk köré békét sző
játékunkat bámulják turisták
ebből sarjadnak Ádámok és Évák
gomolygó konvex burkolód lettem
te konkávul sikolytottál bennem
gyönyörű asszimetrikus melled
mint két örvény feltépte lényeged

Nagykanizsa a halványkék terem
óriásfák kushadnak s szerelem
szarvasok cikázzák a mezőket
izzó ujjak tépik a felhőket
rokkáról lecsévélte gyapjú selyem
sorsfonál tested köré tekerem
hajnalban szikrázik rövidzárlat
véred futó gyökérszál nem harmat

csévéled föl lázas zsigereid
fehér hollót kopasztnak ujjaid
mint élősövényt karóba húzlak
vadul röpdösnek csapzott madarak
rájuk gyűjtjük mennybéli pajtájuk
ropogó hangok szállnak kottájuk
fején ellenszelek söpörnek át
szárítják tested alatt a párnát

Brassó sárga terem bagolyszemén
a fölszúrt madarak vére tömjén
itt a nyár egy délutánra esik
rozsdás leveleken napfény ázik
a hegy elválasztott nőstényteve
hím rét guvad lüktet sajgó szeme
sztüraxcserjét pásztorok égetik
oldja szárnyas kígyók bilincseit
ég és föld között fenyőtörzs az ágy
ruhád szakad beléd körfűrész vág
remeg a fenyő karmaid alatt
itt a vámpír csak kezes áldozat
húsban nem vásik el farkasfoga
földgolyó forog robban koponya
könnyecseppkristály forró fenyőszurok
combod dőlt borostyánfénye villog

Komárom lila terme imponál
az első nemzetközi fesztigyl
pirkadat és alkony takart ki s be
ahogy csillagok rendelték ide
gyeplőként most megfeszül minden szó
mirigyek és erek duzzadnak jó
hóesés enyészete kavarta

kristálycsipkéit szemedre varrta
míg Apollót szoborrá csókolod
körülzúg a hóköpeny álmodod
amint feszült melled tejsugara
feltör közös termésünk Tejútja
fehér fák gyűrűjében oltárod
hátaslovad megkövül kantárod
meszes kötömbbe hasít nincs jelen
hajónk árbocán ég a szerelem

Dunaszerdahely a fehér terem
küklopszok nászéjszakáján vérem
bizarr vulkánok közete közt forr
örvénylő kráteréből tűz és bor
szökőárként nyeli a fehérjét
magába olvasztja testét lelkét
az üstökével csillagokba ér
vihart kavar agyába fő a vér
anyaságra vágyik méhe tárul
szent pillanat siess minden zárul
hullámok ordítanak zúgnak át
barlangodból kivágom a szent fát
Karácsony lesz Jézus nem születik
forró gyapjúdban a nyár még alszik
visszhangnomádként benned kóborlok
az újvilágból te már nem látod

Még ránk várt négyszáz terem, hány élet kellett
volna a kipróbálásukra. Asztrológusok szavába
vágtál és visszavarázsoltál emberré. Összeestem,
hanyatt fekve figyeltem a lombkupalát. A világ
kifordult, mint egy kesztyű, vakolatként hull rám
az ég. Az ég is kifordítható, vajon a belső oldalán

mi van? Látod, e látszólag természetes világban a dolgok is így vannak, mintha már kifordított alapjukról épp most hámlanának. Köztük mi is, és nem tudjuk, milyen lény volt, ami kifordult így velünk. A kanyarban szeretnék élni, ahol csavarodnak, velük fordulni át kötélbe sodorva. Kívül maradni nem szabad.

A HALHATATLANSÁG BALLADÁJA

igaz és hamis nem keveredik
tehetség a csendben formálódik
jellem az élet áradatában
önbizalom alapkö a bajban
ha befelé irányul a szellem
megtudjuk hogy mik vagyunk e létben
a megkülönböztetést elnyerjük
de azt még nem hogy mivé lehetünk
szellemiség vagy légy hát a király
igazságod repül a sirály
halált halandó lélek teremti
életet az örök lélek félti
külső világ belső világ tükre
testi lét korlát a szerelemre
akaratod imádra válaszol
fájdalom mint szent angyal araszol
cselekvéssel lehetőséged nő
tiszt és erős akarat felhő
embert formáló hitre van szükség
vitázó nem értékes üres ég
erő igazi jele uralt tett
mennybe az út poklon át vezet
győztes a király a többi szolga
isten temploma vagy ne légy balga
igazad semmiért se áldozd fel
a többletfényt másnak is engedd el
nincs rossz erő csak rosszul gyakorolt
az önuralom felismerés volt
a szabadság tudatlanság vége
légy óvatosan vakmerő végre
kísértés az erőt erősíti

igazságot a tapasztalt érti
fényt idegen színek nélkül tükrözöd
mint hold a napét de le ne nyugózd
értelem valóság tagadója
tagadd a tagadót hit vakolja
a tudatlanság tisztátalanság
alantos lélek bajban csak mást rág
a van hallgat a nincs beszél remél
az érzéki vágy elvakít zenél
mikor tükörben szemléled magad
érezd mögötte hogy lelked szabad
élet egy híd ne építs rá házat
lemondás érlel véd az alázat
jó szívnek nincs érte és ellene
szerelemnek tűz füst az értelme
a balga kitart hibái mellett
kiterjedés jelenti e létet
vágy az eszköz és egyben a korlát
forgószelel közepén a csend átlát
forma létrehozza a tömeget
norma formálja az időt s teret
születés a halál kezdete
szülés születésének nincs vége
gondolat kalapács testünk fémjén
kovácsolja mivé lesz az egyén
sors új jó gondolat nyilát lövi
a bölcs békeszerető lenyeli
megvalósítás ereje vallás
ha értjük nincs belső ingadozás
mögöttünk az örömök alszanak
gyermeki szeretet istent mozgat
szüléskor sírsz világ örvend neked
halálkor örvendj világ sír érted

AZ UTOLSÓ VILLAMOS

zuhog a júliusi lomb
hallgatom a szekereket
völgyön át hordják a telet
most öltözik őszebe a domb

patak hídja forog némán
fosztott kertben rebben a kéz
vonat sípol vörös a réz
kicszeréli arcunk lomhán

lassan haladok romok közt
hatalmas jázmin erkélyek
ártézi vízen a kelyhek
dölyfös óna vasal sok pöszt

forró váltók párhuzamos
hitén cseng a jövő végül
harangnyelvek tánca perdül
fényben úszik a villamos

felül a tűz leszáll a víz
elpárolog a látomás
modern cet gyomrában Jónás
kifakadt mint egy vörös fríz

valaki mindig visszanéz
valaki hordja az arcod
és a csillag után kapkod
benned az örök gyerekkéz

süvítve már távolodik
rendre utasítja törvény
elnyeli a színes örvény
anyja méhébe vágyódik

PARCIÁLIS DERIVÁLÁS

a királyok nyilából szalma lett
dárdáikból por
nem hódoltak meg ellenfelei
semmiből fakadt csodák részei
savanyodott bor
forr sosem teljesülő szerelmet
káprázatai a vágyat szítják
egyre éhesebb
képzeletbeli ablak párkányán
kötélhágcsó nyúzott bárka falán
szíve részegebb
segítségére jönnek a szittyák

A szépség parciálisan derivál, megrémül a korlátlan lehetőségtől. Angyalok mint távirányított robotok munkaruhába öltöznek, betörik az ablakot, foglyul ejtik a képletet. A bárka farvizén elúsznak a betűk. Hiányos fogsorok homályos tükörben csattognak. Esőáztatta üveg torzító lencséje mögé szorulnak az angyalok. Úgy támaszkodnak a válaszfalra, metaforák fölé hajolva, mint a szomjas állatok. Mindenki megértette, hogy meghal a nyelv, elporlad az Írás, követve őseit, hiába láthatatlan, az angyalokat is túléli a sosem teljesülő szerelem. Ki kit hurcol tovább?

$E \frac{d(alma)}{da}$ ent szélhordágyon a katonazene. A szalmából

$a \frac{d^2(alom)}{dalom}$ om lett, az ellenfelekből por.

$A \frac{d^2(arra)}{dr^2} a$ ömlik a savanyú bor.

$S \frac{d^2(sosem)}{dsdm}$ m teljesülnek a szerelmek...

APADÓ DALLAMOK

örökkévalóság török jelen
végtelenség pedig görög jövő
boldog az időtlen örökkévalóság
boldogtalan vég nélküli idő
betűkre szabdalt fénysávok a valóság
szikrázó hegesztőpálcák telén

serdülő fiú arcán pihés zab
szárba szökkent a mezőn a búza
szeme mély tükrén a habzó cséplőgépek
borotválják vad szerelem zúzza
arcszesz csalódások záporosó könnyek
a hegyre hull az új borotvahab

Jókedvűen, teli tüdőből, harsogó nevetéssel kell búcsúzni az ifjúságtól, mint aki megbízhatatlan útitársától szabadul meg. Zavar volt, köd, vágyakozás, tájékozatlanság, hamis fogalmak és képzetek, vágy és félelem, hogy elmaradunk a nagy versenyben. Amikor karjaink közt tartottunk valakit, mennyi félreértés és félelem lapult szívünkben, hogy elmulasztjuk a másikat, az igazit. Lázállapot volt ez, megható és gyöngéd önkívület. Most, mikor elmész, örömmel fordulok más tájak felé. Most már én vagyok, én, tetőtől talpig, nem jobb, nem bölcsőbb, nem igazságosabb. De már gyanítom, mi az igazság. Csalódások nem érhetnek, legfennebb meglepetések...

pillantásod pengéi vakolnak
éj molekulái a mákszemek
kitakar betakar lassan váslik a kar
nappali atomok az emberek
leemel felemel mérlegem megzavar
ne lihegjünk ha erőszakolnak

járnak a szellemek körülöttünk
árnyékuk fény a ráncos arcunkon
szeretet nem ismeri fel a mélységet
csak elválás órájában csattan
hárfa feszül apad dallamokkal a lét
sós szivárvány hátán lebegünk

Nem minden értékes, ami régi, de a régiből már
kihullott a férgese, az újból csak ezután hull ki,
ezért férgesebb az új a réginél. Aki elég sokáig él,
megéri a vátések elismerését, de mit ér vele?
Amikor kellett volna, nem hallgattak rá, most
vállát veregetik, s az új vátésekre nem hallgat-
nak... Vigyázók dobra vert hitén forrósodik a nyár.
Hétköznapiak lesznek az ünnepek. Barátaim
bőrüket eladva cafatokban lógnak... Az út
előttünk nyitva áll, orvosoljuk a gondokat, s
vigyük a szeretetet, talán földre száll az ég...

amikor dolgozol fuvola vagy
szíved múló percén áthaladnak
susogásuk mindent zenévé változtat
vallás lenyomata sír vagy barak
romlásnak indult köd mint kristályt csalogat
szikrázó szeretete fénye nagy

szívdobogásom pókjai futnak
hozzád majd vissza szőve fonalat
régi életek szálait összekötve
jövő szövőszéke sír vagy hallgat
tépjük fehér hajunkat feketézve
a túlvilágra puha paplannak

LEÁNYMEZŐ

„Visszatérve a Bodza keletirányú völgyébe, folytattuk utunkat a hon határa felé. Egy óra alatt e rengeteg erdők övezte völgy kitágulva kétfelé ágazik. Dél irányból az Ördög pataka zug le, melynek háttérében a Tejkő (Telyaszu) szépen kicsipkézett sziklaóriásai tornyosulnak fel, körülövezve e szép havasi fennsíkot, melynek Leánymező a neve. A Leánymezőn most is díszlenek a virágok az ott egyesülő Bankota, Tatár és Leánypatak virányain, melyek egyesülése alkotja a Bodza vizét. A Leánymezőn régi épületnyomok, s régi mészkatlanok nyomai látszanak, alkalmasint régi időkben vámhivatal lehetett ottan. Embercsontok is nagy mennyiségben tűnnek elő, mondják, hogy a törökök itt szokták volt foglyaik közül a hasznavehetetleneket kiválasztva legyilkolni; az áldozatul esett szegény foglyok csontjaival azonban az ember hurczolók csontjai is egybe vannak vegyülve, mert a néphagyomány szerint, az utolsó török beütés alkalmával a Kálnoki-huszárok itt meglepven a törököket, azokból igen sokat felkonczoltak.”

(Orbán Balázs)

visszatérek a Bodza völgyébe
Erdélyt felperzseltem minden hamu
napos árnyékos sávok szerelmek
föld és ég között ringó kerekek
eltűnő küllősorok szomorú
állóra váltanak a szemembe

szivárvány hártáján tükröm törve
a nyergem vasnyelve benned marad
mondataim után feltör a nyál
melléktermés letörli a kék sál
kiköpheted vagy lenyeled magad
láthatatlan kéjek eltemetve

hát elrejtőzöm nincs nyomolvasó
kerekem egy szétvert kőóriás
már gördül a hon határa felé
sebezhetetlen játékszer póré
hagymája anyajegyen koronás
lábnyoma porlik felissza a só

az egymásra takart fodros szoknyán
bujtatáshúzat a lassított szél
csak a tapogatózások fénye
a függönyön hullámcsarnok lenne
ha pillangó díszeivel zenél
a lángban álló ropogó bükkfán

lármafa ég félrevert harangok
sziklát gördít elém a szenvedés
háttal állok hallom a lángokat
már gerincem hangszerén sípolnak
pupillám fényében sok repedés
ki-be táncolnak a nők magyarok

megkövesedett anyatej Tejkő
elválkozásodért ne változz át
mert gyászkönnyek hajnalváró cseppek
a nőimnek hátha segítenek
asszonnyá téve őket vízen át
csillagok alatt megfagyott erdő

pásztorok lassú tűzén pergő por
szemünkben sorsunk száraz érzete
mint túl bő köpeny ráncai alatt
rejtőzik a Leánymező hallgat
síkos kötőszavak tűnő lépte
hurcolt ázalag csattanó ostor

vitézeim zsoldosaim rajta
a lopott nőket kiosztom most én
túlteszünk a szuzai mennyegzőn
táncoljanak ajzottan a mezőn
hajnalok és alkonyok peremén
hajtincsük közé hatol a balta

élén összefolyik móló és park
messze az égei tenger kékje
zöld borostyánra fonódnak a nők
langyos és párás bizalmas süldők
útilázban várja őket nénje
megszöktetné de messze még a part

vadul táncolnak a keresztény nők
hátukon korbács csattan török síp
a mondatközök hézagpótlója
most zöld posztó golyótumultusa
dákók súlya-hossza lelkükbe tép
anyanyelv folyamán repedt teknők

megvadult nők pogányul táncolnak
a hajnal felbőgő hullámain
elveszett tenger előre hátra
bálvány roppant vízesését várva
dübörög a görgő vízbáláin
meztelen női testet himbálnak

a nap fölszeleteli a tájat
e korszak előbb-utóbb véget ér
halottkém és bába keze fogdos
tavirózsák közt áldozati kos
úr ollóján felaprított kenyér
szikés morzsái műtik a lábat

széthulló propeller szárny és hajó
ernyedő kezek futó repedés
szerelmem tatárjai táncolnak
a tatár szeretőim csaholnak
mint régi nyelv széteső idézés
hát újra tekercesli a vonó

új erővel szól a dob cintányér
kis villanymotorok berregnek fel
belső égésük egyszer lángra kap
megfejtetlen jóslat bennük marad
így égnek a Pogány Madonnák el
bebalzsamozza a korom s a vér

szeretőim Erdélyben maradtak
zsoldosaim csontjai közt némán
én tatárként átmegyek a vámon
lovam hátán száguldó világom
halpikkelyek fürge testem után
kincseim szín-ezüstbe villannak

a fény lassan kihunyt most már tudom
megvilágítás vakságig vezet
hat nappali hat éjjeli bolygó
fényesen sötét tükörre csorgó
fényfolyó nem tölti be a teret
tűnő partjait üldözni fogom

FÉNYDIOXID

Kezdetben volt a föld, az ég, repkény mögött a tárt utak, forrás, sárarany lombok, rétek, hegyek árvize, vadon, hóesés, pálmaként tört mozdulat, éjsötét vizeken önmagad. Csak neki lehetett csak úgy, lélegzet-visszafojtva égre nézni. Nekünk tükör kell, óra, hogy jelen legyünk a vaktérben élőlő holmik gombáival. Csak a háziszellemünk rejtegethet, történelmünk felszínre vet. Fa árnyéka tanúskodhat melletted, sötétje túlcsordul, ha rejtekébe állsz. Elnyel nyomtalanul a tiszta víz, tükröd képmásodból kifordul. Mit ér a hajnal, ha elemésztí mécses? Az Édentől keletre megállhatok, mert fölismer és szárnyas arccal lép ki magamból a másik ember. A csönd kietlen termeibe ácsol házat és hazát. A világi boltozat rácsai közt a semmin ülve, a széliránnyal szemben is kitart hite. Valaki kincsét ásta el vagy őseit, tudásvágy vezeti majd nyomra. A barikádon innen és túl fintorog a szabadság ízekre bontott birodalma. Nélküle szinte vak vagy, olyan merő a nap, árnyékot nem vet rá a történelem. Csak nézed a szemeket, a naptól tikkadt pillantásokat, hallgatód a lábak súrlódását, a háziszellemek magasságában. Belépsz-e aztán még egy képbe, s mássá vetkezve megmaradsz-e bálványok homloklesén, tudva azt, hogy olaj nő türelmünk mécsesébe? Menthetetlen így a zúzott homlok, és mi gyűjtja újra sorsunk? Ha megadatik, hogy elereszt a háló, lassan fordul körém az éltető víz, a hidrogénoxid. És perzsel az élet, suhogva vág csapást a múlt

bedőlt bányáiban. Álommadár bújik elő, egy sárga hártayafal mögött megcsillan, zászlóként bomlik ki vörös tolla, és megfeszül az északi égből hulló sugárzásban. Csillagvirradat ez. Földi létünk lényege a víz. Ivókürtnek látod magad, fületlen csészének. Csónakodból változz emberré! Szomjas száj légy, aki egy szomjas szájnak inni ad. Delelni völgyeibe térj, hisz innen nem emel ki más, csak a szerelmes ráborulás. A déli szél könnyű fuvallatától egyensúlyozó nők körülveszik a kutat, az életet. Elzárva a vízfolyás. Az ünnep másnapján, aki erre téved, kutathat a fűben kihalt őshonos remények közt. Jég döndül a partnak, kifenve áll a kés és a csönd. A tűzangyalok, a vízhullámok, az égoszlopok, a szentelők, az áldozók, tűnő árnyékok, szárnyas angyalok mind köréd gyűlnek. Emberek mérgezik a vizet, oxidálják a hidrogént: hidrogénoxid, hidrogéndioxid, hidrogéntrioxid,... Félelmed tájain: szénmonoxid, széndioxid,... A rád ácsolt láda rácsai lassan kinyílnak. Az idő vak világok dalaival úz át e torlaszon. A pokol az égbe tart. Új világba érkezel. Enni, inni nem lehet, értelmetlen. A száj nem mozdul, fölösleges a beszélgetés. Az oltár és a csarnok közt áll az áldozat feje. Kelet felé hajol, napnyugat felé figyel. Vallomást csak bűnökről tehet. A szava, a serpenyőből szálló füst maga. Magánhangzók és írásjelek itt nincsenek, fény tölt be mindent. A fényen keresztül minden érthetővé válik, mindenki beszédét érted. Még látod földi tested, de az a világ már nem világod. Visszanéző iszik a vízre dőlve, bolyong a képzelete, de szívében mégis csend lesz a csend.

Mint ébrenalvónak az isten megjelen. Fénytested megismer minden eljövendőt. Fénymolekula, fénysejt, fényének, fényizmok, fénycsontok mozgatnak. A szennytől, a gonosztól itt sem szabadulsz. Itt is kezd az oxidálást: fénymonoxid, fény-dioxid, fénytrioxid,... Jól figyelj! E vegyületektől függ életed. Csak a kezek mozgását láthatod, a tompa lándzsákét, a maguktól mozgó lábakét, az egymást fölverző sólymokat, kezdőpontjukra visszahulló halak felugrását. Fényzsákban, mint bomlásherében őrzi földi csontjaid az eskü. Fénynyilak karéjából régi neveid egymás után kihullanak, megölel az Exhumálás.

ARS POETICA

harangok emléket kongatnak
amikor ők némán hallgatnak
az ember már csak annyit tehet
jövőjéből harangot öntet

a pillanat árnyék amelynek
hátterében fény villan neked
az érzést konkrét jelensége
emlék követi mítosz-féle

futópont a térben meglágyul
mint egy levél mely ágról lehull
vagy mint a víz mely jéggé dermed
mozog tágul szabadon lebeg

elektronként száguld az ige
a főnév-atommag keblére
közben kvantumszintje változik
fény helyett jelentést szikrázik

origóban húzott érintő
optikai idősíkba nő
felszámolható mint egy fényév
bizonyos igékkal a főnév

a szó az anyag lenyomata
időtlen teret kihantolja
anyag tudatban tárolt szavak
árnyékképe időtlen alak

a vers könnyecsepp mely szemével sír
költő az isten szemével ír
ha az összes betűt felfalja
újra írástudatlan lesz ma

csillagok hidegétől az éj
ráncsukja szempilláját a kéj
időnként belealszom saját
verseimmel álmodom dalát

a sasok hátukra fordulva
repülnek és karmaikkal a
felhőket vadul hasogatják
bukott angyalok összevarrják

ami fájdalmat okoz múlik
amit megértünk azt öröklík
nehéz vággyá alakítani
a vágyat és vágyban meghalni

művész ha nagyon gyorsan forog
önmaga körül csak fehér bog
helyben áll a fény összes színe
könnyecseppként kicsorog a hite

prizma kiábrándítja a fényt
színes szivárvánnyá örli a tényt
utca a láb nélküli ember
leghosszabb lábbelije henger

halandóként istenné ne válj
igazságért harcba akkor szállj
ha nem vagy biztos győzelmedbe
futópont sorvad szerelmedbe

az élet és halál véletlen
játéka léte kíméletlen
létezés öröme ha megcsap
tárggyá válik kezünkben a nap

vágy hamvasztja az időt és vak
páraként elszállnak a szavak
az érthetetlen ki-be lengés
ajándéka értelmes csengés

egyedüli igazi csönd az
amikor megadatik mindaz
hogy valaki másba szerelmes
tulajdon lelked hallgasd édes

öröm bánat sírás nevetés
közelmúlt jelen visszhangja és
az üstökös csóvjaja hosszabb
minél közelebb kerül a Nap

a kivont karddal álló férfi
gyenge és törvényszegő semmi
domborodó nő boldogsága
ötletekkel terhes agy vágya

a világ kintről szemlélése
nem a szellem meghitt ünnepe
jeges közönye álmainkban
önmagunktól elszakít lassan

az ember olyan verset olvas
mely mondanivalója hamvas
erősebb a saját üstökös
ábrándjaitól de még sem hős

mély kérdés nem igényel választ
okos kérdés azonban dagaszt
monológra késztet ámulat
kérdések kérdése a tudat

aki sokféleképpen hallgat
ékesszólásától zúg a blatt
egyenletben a metafora
paradoxon a szófosás ma

vers mosoly mely szemeddel nevet
ropogós cipókat sütöget
oly igazság mely nem okozza
éhséged nem igazság csúszda

ami elképzelhető remeg
egyetlen ugrással kopaszd meg
gondolat ha túl sokat hordoz
a gondolkodás tűzvészt okoz

az egymást követő váteszek
nem egymásba fonódó kezek
gyermeke az örök kultúra
alpmű a költők árnyéka

szó nemcsak a törés eszköze
felismerés szellem eresze
egyensúlyba hozza a belső
külső igazságát az első

a szeretet szeretőt keres
emlék időn kívül lesz terhes
egymásba oly gyorsan fonódnak
hullámként a partra simulnak

MAGÁNHANGZÓK SZÜLETÉSE

$$\log_b \{b^a b^a, b^a k^a, \dots\} = a$$

$$\lim_{n \rightarrow \infty} \left(1 + \frac{1}{n}\right)^n = e$$

$$\sqrt{-\{\text{egészség, pénz, nő, szerelem}\}} = i$$

$$\sin(\pi\{\text{nap, narancs, napalm}, \dots\}) = \text{ö}$$

$$\int_{\text{ö}}^{\{\text{ut, udvar, úr, urna}, \dots\}} \{\text{állandó, egység, isten}, \dots\} dx = u$$

SZEMBEN ÖNMAGAMMAL

IV. Henrik és XIII. Lajos uralkodók idején és később is úgy az udvarnál, mint főrangú körökben is egy negyvenévesnek látszó erőteljes jól konzervált külsejű lovag tűnt fel, ki nemcsak férfiszépsége révén, de kiváló tudásával és szellemességével is mindenkit meghódított. Valóságos előadóművész volt, és ha társalgást kezdett, elbeszéléseit fokozott figyelemmel hallgatták. Rendkívülisége abban állt, hogy évszázadok előtt végbement események élő tanújaként adta ki magát. A szépséges Guise hercegnő életkoráról érdeklődött. Saint Germain gróf udvarias válasza a következő volt: „születtem én is, mint akárki más, de már akkor, mikor a hercegnő boldogult ükanyja a meseszép Earie Duval grófnő 17.-ik tavaszát érte meg, és annak ma 144 éve, régen jelen alkalomban léteztem és nem egyszer forogtam udvari körökben.” Richelieu bíbornok egyik estélyén a gróf iránti tiszteletteljes csodálat az igazi megdöbbenésnek adott helyet. A képzőművészetek remekeiért rajongó főpapnak Olaszországból új képei érkeztek. A jelenlevő hölgyek kívánságára a nagyszámú főúri társaság tagjai Saint Germain gróffal együtt a bíborosherceg vezetése mellett az újonnan rendezett nagyszabású képgyűjtemény megtekintésére indultak. A történeti tárgyú festmények és mondák (Pogány Madonna sic.) hosszú sora után, egyik főúri csoport élén a bíbornokherceggel mintegy megbűvölten állott meg egy réginek látszó, de mesterkéz alkotta műredek

előtt. Az olasz főnemesek kétszázötven év előtti viseletében a festmény magát Saint Germain grófot ábrázolta. Ez alkalommal a nézők közt álló Saint Germaint látszott legjobban meglepni a dolog...

olyan a jelen mint egy léggömb
valaki fújja egyre dagad
meddig valóság meddig sápad
múltja hígul szétfeszült éggömb

látom hogy mindent átölelne
semmivé tágulna boldogan
napomnak már sárga szárnya van
lappangnak ösztöneim benne

mint a huzal mely áramot lök
továbbadja s maga nem gyúl meg
a csönd megmozdult s én szeretlek
fölszállunk s alattunk kék felhők

a szemlélők vízszintes rendbe
ledőlnek mint a tekebábuk
álmaikban utazva látjuk
egymáshoz igazodnak csendben

volt-e értelme az úszásnak
vedlő világok képe hervadt
ég utánuk felhőtlen maradt
még úsznak benne a madarak

híg föld sárrá züllik lomposan
ráfolyik napfelkelte vére
földgömbcseppek isten kezére
s a jelen vissza-visszacsurran

kakas torkán akad a félhold
szúnyogoknak a fény jó falat
a semmi végtelenben maradt
s a csendes halál mindent megold

Macaristan ve Erdel Beyi II. Ferenc Rákóczi (1676-1735) ömrünün 1720-1735 arasında ki yıllarını bu evde geçirdi. Habsburg hakimiyetine karşı 1703 senesinde başlayan ve 1711-e kadar sürdüğü Macar ayaklanmasının önderi 1717-den itibaren Türk halkından ve devletinden himaye ve konukseverlik gördü.

CSENDES ISTENSÉG

Ha Lelked Élted Napjában mosolyogva fürdik, ha test és anyag hüvelyében vidáman dalol, ha csalódásaink börtönében könnyet ont, ha a Mesterhez fűző ezüsthonalat elszakítani vágyik, tudd meg oh Tanítvány, hogy Lelked akkor még a föld tulajdona. Ha fakadó-bimbószerű Lelked a világ zajára hallgat, ha a Nagy Csalódás zsongó hangjában gyönyört talál, ha a fájdalom forró könnyeinek láttára ijedten, a jajszavakra siketen, félénk teknőc gyanánt Önösségének hüvelyébe húzódik vissza, tudd meg oh Tanítvány, hogy a Csendes Istenségnek Lelked akkor méltatlan temploma. Ha megerősödve Lelked védő burkából, biztos menedékéből kilép, ezüsthonalát megnyújtva előre tör, ha a Tér hullámain önmagát megpillantva suttogja: „Ez Én vagyok”, tudd meg, oh Tanítvány, hogy Lelked akkor a csalódások hálójának rabja lett.

ha testem s lelkem megnyílna
rajtuk egyszerre minden seb
orvosi szikék véres eb
újrafenve fényre hívna

értelek és áldlak anyag
és selymesen pörgő idő
miként egy rút kereskedő
osztottál el engem s magad

nagy fehér kád ez a világ
a víz fagyott de mégis él
szívem lüktet a kád zenél
rúgom de ő vissza nem vág

vakság harangjában úszom
életet érzek születni
pengeél a vízszint látni
fénytelen könnyekkel alszom

kettéhasít a kinn s a benn
mint hitem ezt a világot
ringok már semmit sem látok
két ikerburok vizében

csak tompa restségben úszom
ostoba kalimpálással
mert ez a létezés is csal
poshadt magzatvizet iszom

semmit sem látok csak anyám
ringok rángatózó vízben
minden csöppje pezsdül bennem
buborék agyamban apám

aranymorzsák csörömpölnek
a májam mélyén csillagok
lucskos hegyes csalódások
isten nevében örölnek

IDŐTLEN FOGÓCSKA

Kínálgatja magát a hajnal, emelkedik mintha élne, s csábít is szajha-magához a lenti ködből a csupa-fényre. Mint egy pontba sűrített nap, terpeszben állok a világegyetem kellős közepén. Kezeim széttárom. Mintha nem is e barbár század fölött derengene az égbolt. Teszi az idő ma is a dolgát. Jobb-kezem és bal-lábam, bal-kezem és jobb-lábam buborék-sorsban villog mint két metszőegyenes. A nap tükrében fölszálló páraszerelem megforgat. Fölöttem-alattam végtelen kúp árnya csavarodik egy másik árnyba. Alattam a múlt, fölöttem a jövő. A sors mint metsző sík elkezd szelgetni a végtelen kúpot. A szellő megmozdul s a hajnal-fuvallatban körök, ellipszisek, hiperbolák, parabolák derengenek a ködből és sikoltva aláhullanak.

Ha lehetne ami már nem lehet, mert mögém törött az egykori-volt és a hajnal se szellőfuvalat, mert nem elérhető. Másodfokú görbe mindig két személy kapcsolatát fejezi ki. Az egyik személy, a világmindenség középpontja, mindig én vagyok. A másik személy mindig az Isten. Ráérősen leng körülöttem, megsuhog ostoros borulata a szitáló esőfüggöny árnya mögül. Esőcseppek, könnycseppek, drága köreim, ellipsziseim, zárt másodfokú görbéim, jelen-szeleteim.

A jelen mindig kör vagy ellipszis alakú. Elkerül, mögém kerül, előre loholva elalél. Magába zár egy pillanatra és elereszt újra... Dús árnyékában sorvad jövőm súlya. Kivár, s napfényre

pöccint a szerelem vagy a halál. Oh jelen, még eljátszik velem, s hetedhét határon túlra gurít. Néhány szikár évtized múlva csontjaimból szítál a laza por...

Felnőttem. Már n -ed rendű görbék ölelnek n -személyt. Tejfélelősszájú köreim, ellipsziseim most búcsúznak. Elnyel parabolák rés-szakadéka. Vagy múlt, vagy jövő, de alján szemét gyűl, háborúk vonaglanak, majd burkolt tövispalánk kerít be.

Tükörképen ibolyántúli nyárban villog. Futóbolond fénysugár végtelenbe vágyakozik, virtusvöröséből fókusz-vér csöppen. Egypalástú hiperboloid mivoltából kikandikál a tarló koponyám. Szőrszálak vékonyult fűszála leng a virágmaggal behintett kétpalástú hiperboloidon. Kutak mélye elcsillagzott évek kétéje. Könnyzacskós arcod ellipszoidra vetül. Gömb-idő, ha vagy, gömb-villám, ha látsz – kutasd föl a jelent. Játékszer vagy, labdára jár a láb.

Felnőnek a távirányítású görbék. Makacs paraboloid-játszóterén az Isten fókusz-oltára megremeg. Rejtekekagyakban robotpilóták virágzanak. Egy perc, csupán egy perc. Egy perc alatt az öröklet e töredéke érlel vagy hűtlen serdülővé domborít. Lehet mindennek már vége mielőtt alakot öltene. Jöhet gördülő pillanat, a világ hőmérőjéből a kőpadlóra csattant higanygolyó-énem n -ed rendű görbék gyökeiként szalad. Itt minden hiperbola, egyszerre múlt és jövő. A jelen képzetes, csak a tobozmirigy látja.

Egy perc, csupán egy perc. Máris a gyúlékony üzemanyagból kirobbanva üzen a lázas ütem, melyet ellentétes pólusaink parányi pillanat alatt

eggyé forrasztanak. Liszt prelúdium, vagy Bach fuga? Egy perc, csupán egy perc s kimúlik az isteni örökség. Szikráival el is tűnt. A világólon csattan a retesz és villózni kezdenek a csillagok. Üstökös rőfögés és űrszalma a bolygókon. A kiömlött moslékról ijedten fölszállnak és elbújnak a csillagok mögé a kozmopolita verebek. Kofákban múzsák alszanak, az idő önmagával társalog. Fönn a kúrva Thália csipkézett szoknyája rövidlátóknak drapéria. Szememből tenyeremmel merítem a vilá-gosságot, hisz csak az lát valamit, ki messzi tekint. Férfiként esténként álomba zuhanok, reggelre nőkben érek partot. Egy perc, csak egy perc alatt.

Végtelen kúpom egyperces zárka. Őszülő rabja vagyok és bennem foszforeszkál a szilárd ég. Viola da gamba feketemohás ágyékát rejtelmes háromszögem körbe pengeti. Hiperbola combjaid mint ős olló fogva tartanak. Eltompult éle gyönyört csikar a lankadt időből. Egy perc, csupán egy perc origónak, a világ középpontjának lenni... Egy perc és máris kínálgatja magát a hajnal, emelkedik mintha élne, s csábít is szajha-magához a lenti ködből a csupa-fénybe...

HAZATÉRÉS

Hol keressem a megvilágosodást? Itt. Mikor nyerek el? Éppen most. De akkor miért nem érzem? Mert nem látsz. Mit kellene látnom? Semmit, csak nézz. Mire? Amire a szemed rápillant. Másként kell valahogy néznem? Nem, a közönséges nézés jó lesz. Nem úgy nézek állandóan? Nem. Miért nem? Mert ahhoz, hogy láss, jelen kell lenned. Többnyire valahol máshol vagy.

hónom alatt átnyúl a szél
hajam ágain ijedt dér
álmom jégpikkelye csillan
halál fagyos rügye koccan

arcodat a szél nyaldossa
arcom esőcsepp pofozza
szerelmünk néma titkait
betakarja a hajnal itt

akinek fáj ez a világ
kopár fáknak odvába hág
felröppenő szent madarak
szárnyaim csenddé rokkannak

falrepedések testén át
magába szívja az utcát
orgonamuzsikát izzad
homlokomon a sok jégcsap

fagylángok ködfüstjét fújja
hómenyasszony betakarja
teremtés és temetés közt
csöpp idő pácolja az őszt

körém nehezült sötétség
ruhástól szakad a kétség
porig égnek benne lantok
a molylepkék és csillagok

kivágott fatörzs halálán
dér ölelkezik szakállán
még egy utolsó rügyet hajt
égre néz feledi a bajt

sáron csusszan tavaszba tél
beleőszül a nyár ha fél
évgyűrűk köldökzsínora
öreg apám kézfogása

CARPE DIEM

Püspökladányon vagyok... Én rád gondolok... és életeink skizofrén voltára... hiányzik a tested... nem tudom mondtam-e, az első férfi vagy, akinek szerettem a testét – meleg, mint a kályha, biztonságos – ha kell, izgató, ha kell – otthonos... hiányzik a meleged. Három hónap alatt szinte teljesen megfagytam – most kezdek felengedni – és annyira kellene belédbújni. Mint egy Kismacska... olyan vagyok, mint egy anyátlan Kismacska... Azért valami a forróságodból ide is elér... de olyan sok elvesz az űrben... miért?... Félek, hogy valami történhet velem vagy veled, és én még nem is szerettelek eleget... sohasem elég... félek, hogy sohasem fogom érezni a gyermeked mozgását a méhemben... hogy meghalok anélkül, hogy egészen a tiéd lehettem volna... Szeretnék hinni abban, hogy elég, ha a dolgok az elménkben és a lelkünkben mennek végbe... de nem tudok... és fáj a félelem... ahol szeretet van, ott nincs félelem... – de igen, van... a félelem, hogy rosszul éled meg a szeretetet... hogy elveszíthetjük egymást... Karácsony jön, remélem elűzi a félelmemet... és a tiédet, mert tudom, benned is van... annyira szeretnék ez árnyék nélkül szembenézni veled... Istenem, miért teszed ezt velem... velünk... gyereket szeretnék tőled... életet, ami a szerelmünkből nő ki... de nem merek... a múltam árnyai kísértenek... és nem tudok homályban megfoganni.. és nem tudok lemondani sem rólad... pedig valamit kellene... mielőtt a sötétség megbosszulja magát... Először gondolok

arra, hogy mindjárt este van... te lefekszel... meleg vagy... akarja és szeretkezni fogtok... úgy érzem, meghal a testem... minden szerelmes mozgásod olyan, mint egy tűr – én is szeretnék lefeküdni valaki közelivel... mozogjunk egyszerre legalább... ha már egy helyen nem lehet... Félek magamtól és attól, amit most érzek... remélem, holnapra el is felejttem. Imádkozz értem... Nagyobb szükségem van rá, mint valaha... Ha már nem szerethetsz... mindeneddel... teljesen... világosan... legalább imádkozz értem... szeretlek... ezt is ki fogom bírni... mint annyi mást... de most imádkozz értem és magadért... és mindannyiunkért...

WEIHNACHT

kristályvilág fénydallamok
az orosz tél szerbül vacog
vizigótok jéggé fagytak
rozsdások a germán kutak
lipovánok észtil túrnak
hová lettek közös múltak
amerika balkanizál
jövönket szédíti OK
de a barcasági vízgyár
a garcsini cigányoké
Vater unser der du bist im Himmel
Jeruzsálemben palesztin érvel
geheiliget werde dein Name
japán riasztó görög elme
perzsa szőnyegen hozzák a Malomba
Fehér Karácsonyt Fekete Templomba
Gorbacsov Bush és hétszer Kohl
ma Háromkirályként landol
arab erőmű a Betlehem csillaga
disszidált József és Mária
Gottes Sohn ist Mensch geboren
hat versöhnt des Vaters Zorn
Freut euch heute mit Maria
in der himmlischen Hierarchia
da die Engel singen alle
in dem Himmel hoch mit Schalle
piú piú piú ... vészjelek
a szemek villanyrendőrök
idegesen váltják a színeket
a Megváltó megszületett

románok magyarok szászok
németül énekelnek

Zu uns komme dein Reich
dein Wille geschehe
Wie im Himmel also auch auf Erden
piú piú piú ... üvöltő vészjelek
szőnyegbombázás zuhanó repülőgépek
szorítom a három gyermekem
még nem királyok de lehetnek

Unser täglich Brot gieb uns heute
und vergieb uns unsere Schuld
so wie wir vergeben
unseren Schuldiegern
piú piú piú ... üvöltő vészjelek
a városban tüntető emberek
zúzzák a Pártházat dühösek
a Rend szolgálói beléjük lőnek

Führe uns nicht in Versuchung
Sondern erlöse uns von dem Bösen
und dein ist das Reich
und die Kraft und die Herrlichkeit
piú piú piú ... üvöltő vészjelek
mentőautó vér orvosok műtétek
egy kőhajítás a szülészet
a Megváltó megszületett
von Ewigkeit zu Ewigkeit

a Szemfényvesztés véget ért
a bűvész papi ruhában
szakállát leveszi az ajtóban
és osztja a kilépőjegyeket
Áldott Karácsonyi Ünnepeket
románok magyarok szászok
németül szétszélednek
a millecentenárium véget ért
Boldog Új Évezredet

EZEK VAGYUNK

(Epilógus)

alvás előtt Pannóniát
habfehér kútba fojtották
hószénbe fagyott Ázsia
még szikrázik a hold rajta
a fellángolt bárányszerűek
farkas szelek hátán égők
leszerelt magyar hadsereg
a székelység haza peregrin
román arany tízmillió
s még két vagon kurva de jó
Párizsban a homokóra
Erdélyt délebbre mutatja
a homloküreg begyulladt
az élet kísérlet maradt
szinusz szíve bijektív ma
szerelem fordítja meg ha
akna repül ég az arcszín
hasad a völgy zeng a Garcsin

De a történelem történelem, és tény az, hogy ez az ország, mint politikai, közjogi egység nem maradt meg. Most megint eljutottunk oda, hogy ki kell mondani: a magyarság bárhol él a világban, egy nemzetet képez. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy ez a modern nemzet, 1848-ban született. A nemzet együtt élte meg először a szabadság elnyerését, s utána a szabadság letörését. Világos, Petőfi halála, a tizenhárom aradi vértanú, Batthyány kivégzése, Kossuth örökös száműzetése – ezek olyan állandó témák azóta is, amelyek hihetetlenül erőteljesen befolyásolják a nemzettudatot.

Pozsonyban pénzes közvéce
Lajosnak pisilni kéne
nagy tömegben hangos szöveg
szlovák fasiszta egyveleg
magyarul kiáltotta hát
adjátok már a koronát
dermedt csendben egy igazság
első Székely Köztársaság
a jég hatalma Oslóban
a sarki fény is oszlóban
agyoncipált emancipált
Miskolc székely után kiált
bősz Nagy Maros csendes Kis Olt
Budapest ki tudja hol volt
hol nem volt akkor Komárom
sógor se kell koma áron
akna repül ég Szereda
hasad a völgy zúg a Duna

*Az eltűnt jelen nyomában; egy pillanat dallam-
igazságának nyomában; annak vágya, hogy fényt
derítsünk a közvetlen valóság titkára, mely folyton
megszökik életünkől és az ily módon a világ leg-
kevésbé ismert jelenségévé lesz. Azt gondolom,
hogy ebben rejlik a beszélt anyanyelv tanulmányo-
zásának értelme. A kollektív tudatalattiból érkező
csábítás ez; a metafizikus sügő parancsa; állandó
társadalmi követelmény; erő. Ez az erő nemcsak a
művészetet veszi célba, hanem mindenekelőtt a
valóságot. A közhelyek fátylát borítja a jelen pillá-
natára avégett, hogy eltűnjön mögötte a valóság
arca. Hogy ne tudd meg soha, mit éltél meg.*

Erdélyben már ezer a szász
Etelközre néz Beregszász
a vodkára cserélt mozdony
proletár hatalmi mákony
le donkanyarított minket
örökös hatalmi rulett
csoda hogy még megvárt Ungvár
szobánk kijevi sztriptízbár
erősítésként jött Szilárd
dollárt márkát éneklő bárd
mellek közt a vörös hagyma
bugyin szeletelt szalonna
bicska kattan remeg Munkács
szédült lányok virág forgács
titkosrendőr hívja Moszkvát
ellopták a peresztrojkát
akna repül liheg Olga
hasad a völgy bög a Volga

A globalizáció beilleszkedést tesz lehetővé egy nagyobb keretbe, amit egységes Európának nevezünk. A hozzá való közeledés szinte elkerülhetetlen. A beilleszkedés előnyökkel is jár, mert a kultúrát, a híreket, az információt beszállítja nekünk nap mint nap. Vele az idegességet is, és a töprengést is. Azt mondjuk, hogy a világ halad. De merre? – ezt nem tudjuk. Szükség van-e egy ilyenfajta haladásra és átalakulásra, aminek szemtanúi, részesei és haszonélvezői vagyunk? – ezt sem tudjuk. Mert ha nyerünk, egyrészt azáltal, hogy megvásárolhatunk mindent, még azt is, amire nincs szükségünk, mert ránk tukmálják, vajon mi lesz az, amit elvesztünk? Háttérbe szorul az anyanyelv, ami mégis csak a nemzet megtartásának és összetartozásának legfőbb létesítménye. És tanúi vagyunk a társadalom

eldurulásának, a jó értelemben vett hagyomány veszélybe kerülésének, a kis nemzetek és a kis országok fokozott veszélyeztetettségének.

Ferenc Jóska ittfelejtett
Abel-csoportja pengetett
Tövisen nem nyílik rózsza
szláv tengeren üvegposta
pelinkovácbán egy güzü
zérusosztómentes gyűrű
izomorfizmusra vágyik
legyalogol Kolozsvárig
Petur bán fején egy turbán
Éva struccot költ Szabadkán
Ványa vinnyog mint a kánya
Natasa egy forró rája
Viktoria kész Bosznia
Géza kérdi ez Pátria
ma egy csecsen három orosz
András Bélával két porosz
akna repül s egy nemzedék
hasad a völgy és Délvidék

A magyarság akkor tudja átélni, átvészelni ezt az átalakulást, ha ennek az átalakulásnak az előnyeivel és veszélyeivel tudatában van a vezető réteg, de maga a nép is. Két dologgal tisztában kell lenni: fogyunk és kultúránkat ez a globalizáció, amiről beszélünk, veszélyezteti. Ha a népesség számbeli fogyását nem pótoljuk legalább kultúrával, tudattal, akkor a veszély egyre nőni fog. Bankbetétünk van a Reményhez elnevezésű általános kelet-közép-európai világbankban, arcunkon jóindulat takarja őszülő szakállunkat, tollunkból ki nem fogy a tinta, szívünkben a szeretet, agyunkból a hit, lelkünkben a bizakodás. Igen. Ezek vagyunk...